

Hunter *Vampire* season 2

Doppelgänger

Anh p.p.

Vampire Hunter season2

Anh P.P

ผู้จัดพิมพ์ พัชรัญ เพ็ชรแก้ว

ภาพปก *Anh P.P. and Batman*

รูปเล่ม *Anh P.P. (ภาพประกอบ Google.com)*

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์โดยผู้เขียน
ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไม่ว่ารูปแบบใดๆ
นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย : พัชรัญ เพ็ชรแก้ว และร้านหนังสือออนไลน์

<http://leslybooks.lnwshop.com/> (*Crimson Maiden*)

Tel. : 086-6679661

E-mail : pat_2922@hotmail.com หรือ anhann5@gmail.com

ราคา 390 บาท

Vampire Hunter

ความเดิมตอนที่แล้ว :

เพราะชิสาจัง คง คงจ้องเล่นงานราวเมื่องอยู่ไร่ไป งานของฮันเตอร์ฝึกในหน่วยเรจิงไม่วินาจบสิ้น และเรจิงก็พบอีกว่า ทั้งตัวเองและน้องเข็นเป็นนายของการถูกตามล่าจากทั้งจากฮันเตอร์ด้วยกันและเหล่าชิสาร์ทั้งต่าง ๆ

หากแต่เรื่องทั้งหมดที่กล่าวมานั้น มันกลับเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลย เมื่อเรามาพบว่าตัวเองมีฝาแฝด มีคนหน้าตาและทุกอย่างเหมือนกัน แต่ไม่เคยรู้จักกันและไม่วินาที และตามตำนานบอกไว้ว่าจำนวนเข็น"อวพลเนกเกอร์"ของเรา นริทที่เรย์ก่อง่าย ๆ ว่า "แฝดชิสา" ไม่เพียงเท่านั้นที่ตำนานกล่าวเอาไว้ เรื่องสำคัญมันอยู่ที่ว่า "ผู้ใดที่เจอแฝดชิสาของตัวเอง ก็เท่ากับว่าผู้นั้นเน้นความตายลงมาถึงหน้าประตูบ้านแล้ว"

แล้วพลเนกเกอร์ทำเช่นไรต่อไป ชีวิตของเราจะเปลี่ยนไปทางไหนเมื่อพบเนกเกอร์อวพลเนกเกอร์

อัลฟ์แวมไพร์ที่รักของเรา แวลแวมไพร์น้องแฟนและเพื่อนรัก นาทา แม่มดผู้สังเกตการณ์ที่ตอนนี้กลายมาเป็นเนชั่นยูทิสันท์ เจนนี น้องสาวที่เรารักมากกว่าชีวิตตัวเอง แดทเทอร์รีน แวมไพร์จอมซ่า รวบข้าวโมนี นาเซย์ แม่มดผู้ตรวจการผู้เคร่งครัด และมีทรานซ์ที่เราจะมองไม่เห็นตัวนางจะช่วยปกป้องเราจากอันตรายต่างๆได้นะไหม นริทจะทำในชีวิตของเราจึงยุ่งยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ติดตามกันต่อไปใน Vampire Hunter season 2 ค่ะ

หมายเหตุ : นิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจินตนาการส่วนตัวของคนเขียน ตัวละครทั้งหมดและเรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่ได้มีอยู่จริง...

บทนำ : ทวคคำถามจันนา

ร่างสูงโปร่งหยุดการก้าวขาเมื่อคนที่มาด้วยกันแต่เดินนำหน้าหยุดเดินก่อน ฟลอเรนเหลือบตามองหน้าหล่อนได้สัักพักก็ต้องหันไปสนใจสิ่งที่อยู่ตรงหน้าแทนเพราะ หล่อนชี้นำ ถึงไม่ใช่ในทางตรงก็ตาม

“เธอรู้ไหม..ความจริงฉันไม่ควรจะพาเธอมาที่นี่เลยนะ มันยังไม่ถึงเวลา” มาทาพูดเสียงเรียบแต่สายตาที่มองสบตากับคนที่หันมามองหน้ากันพอดีมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่า และเธอก็คิดว่าเด็กสาวแสนฉลาดคนนี้เข้าใจ แน่จน..เธอรู้อีกผิดที่พาหล่อนมาแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“ก็อาจจะใช่ละ มันยังไม่ถึงเวลา แต่ไหนๆคุณก็หลวมตัวพาฉันมาแล้ว จะกลับไปตอนนี้ก็คงจะไม่ทัน” เด็กสาวเล็กคิ้วน้อยๆพร้อมรอยยิ้มทะเล้นให้สาวอายุมากกว่าก่อนจะพุกเียคหน้าให้หล่อนเดินนำอีกครั้งพาให้หล่อนสายหน้ากลับมาแต่ไม่ใช่ในทางที่ไม่ดี

“โอ้..นี่มันเป็นความผิดของฉันทเองสินะ” แม่ผดสาวแส้งบ่นไบน้าเปื้อนยิ้ม บางๆแล้วก็ออกตัวเดินนำให้อีกคนเดินตามมา

ฟลอเรนเดินตามหลังเธอมาติดๆซึ่งนั่นเป็นเรื่องดี เพราะไม่กั่นาที่พวกเธอก็เจอกับอุปสรรคขึ้นโศที่มายืนขวางตรงหน้า เขาเป็นชายร่างใหญ่ตัวสูงกว่าประตูที่สูงกว่าสองเมตรที่อยู่ด้านหลัง สถานที่ที่เขาเฝ้าดูแลมันมาแสนนาน แต่จะนานเท่าไรและไม่ว่าเธอจะมาที่นี่สักกี่ครั้ง เขาก็ไม่เคยจำเธอได้สักที ช่างเป็นยักษ์ที่ความจำไม่ดีเอาเสียเลย

“เอ่อ...” มาทาคิดจะเริ่มตันพูดกับชายตรงหน้าที่ยืนขวางทางอยู่ หากแต่เสียงกระซิบที่ข้างหูก็ต้องทำให้ต้องหยุดชะงัก

“ยักษ์หรือคนคะ หรือสัตว์ประหลาด..”

ดวงตาสีน้ำตาลตรึงไปมองหน้าคนพูดทันทีเหมือนจะขู่หล่อนทางสายตาให้หยุดพูด และจริงอยู่ว่าฟลอเรนเจียบก๊อริบไปจริงๆเมื่อเธอทำแบบนี้ แต่ท่าทีของหล่อนไม่ได้แสดงถึงความกลัวออกมา หล่อนแค่มึนหวานให้และทำท่ารูดชิปที่ปากเพียงเท่านั้น

โอ้..นับวัน ฮันเตอร์ของเธอยิ่งน่ารักขึ้นทุกที ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ มาทาคิดในใจและแอบใจสั้นเสียเองก่อนจะเตะความคิดนี้ออกไปและหันกลับมาแก้ไขปัญหาดร่งหน้าแทน เธอกระแอมน้อยๆและล้วงมือลงในกระเป๋าเสื้อคลุม หยิบของสิ่งหนึ่งออกมาใช้ต่อหน้าชายร่างยักษ์ที่พอเห็นมันเขาก็ก้มตัวลงคุกเข่าต่อหน้าเธอทันที

“ขอบใจจ้ะ” แม่มดสาวพูดขึ้นและโน้มศีรษะลงเล็กน้อยให้กับชายร่างใหญ่ที่ยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมแม้เธอจะหันไปทางอื่นแล้วก็ตาม และเธอก็รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไรตราสัญลักษณ์ของสภาที่บ่งบอกถึงสถานะที่แท้จริงของเธอนั้นแหละทำให้เป็น

หันไปมองฟลอเรน หล่อนกำลังยืนมองเธอตาโตจนอดไม่ได้ที่จะยิ้มให้กับท่าทางไร้เดียงสาแบบนั้นและเข้ามาดึงมือหล่อนให้เดินไปพร้อมกันยังด้านในของตัวอาคารแห่งนี้ที่หล่อนเป็นคนขอให้เธอพามาเอง สภาของเหล่าบรรดาฮันเตอร์ทั้งหลาย

หากแต่เมื่อเดินกันไปได้ไม่นานคนช่างถามก็พูดขึ้นมา “ตกลงว่าเมื่อกี้เรียกว่าอะไรคะ โทวล?”

คนถูกถามหันไปมองหน้าคนถามและยิ้มพอใจ มาทาทักหน้าให้แทนคำตอบและเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน “ฟลอเรน.. เธอจำที่เราตกลงกันได้หรือเปล่า” เด็กสาวพยักหน้ารับทันที แต่ก็ย้อนถามมาให้คนถามต้องขมวดคิ้วยอม

“ทำไมอัลริกับแอลถึงมาด้วยไม่ได้คะ พวกเค้าก็ทำงานให้กับสภาไม่ใช่หรอ”

“ก็ใช่ แต่แวมไพร์ไม่ได้รับอนุญาตให้มาที่นี่ถ้าไม่มีคำสั่งพิเศษนะ เธอก็รู้ว่าที่นี่คือสภาอะไร..”

ร่างสูงโปร่งชะงักเล็กน้อยกับประโยคนี้พาให้คนที่เดินมาด้วยต้องหันไปมองหน้าอย่างห่วงใย ฟลอเรนยิ้มน้อยๆ และส่ายหน้าให้มาทาแล้วเดินตามหล่นมาติดๆ

“บางทีฉันก็ลืมไปว่า พวกเค้าไม่ใช่มนุษย์..เหมือนฉัน..” แล้วคำพูดที่เอ่ยขึ้นอย่างกะทันหันของเธอก็พาให้อีกคนหันขวับกลับมามองหน้าแววดาตุตกใจ ฟลอเรนยิ้มให้หล่นอีกครั้งหากแต่ครั้งนี้มันเจือความเศร้าเล็กน้อย นิ้วชี้จิ้มลงที่อกหล่นเบาๆ

“และคุณ.. คุณเป็นแม่มด.. มาทา..”

ตอนนี้คนอายุมากกว่าเริ่มรู้แล้วว่าอีกคนมีความรู้สึกยังไงอยู่ มือบางจึงเข้าไปคว้ามือหล่นมากุมเอาไว้ระหว่างมองหน้ากัน “แต่เธอ.. เป็นฮันเตอร์.. ฟลอเรน เป็นคนสำคัญของคนเมืองนี้ จำเอาไว้..”

คนฟังดูคลั่งใจที่จะเชื่อหรือยอมรับคำนี้ แต่มันคงไม่ใช่เรื่องดีที่จะปฏิเสธการปลอบใจของหล่น เธอถอนหายใจเบาๆ และพูดเสียงเบากลับไป “โอเคคะ มาทา”

มาทามองหน้าเด็กสาวและเลิกคิ้วถามย้ำ เห็นหล่นพยักหน้ายืนยัน เธอก็สบายใจขึ้นและเปลี่ยนจากการจับมือมาสัมผัสต้นแขนหล่นเบาๆ “โอเค.. งั้นเราเข้าไปข้างในกันเถอะ ถึงเวลาที่เรานัดกับเขาเอาไว้แล้ว ถ้าเข้ากับผู้ใหญ่มันจะไม่ดี..”

นาทีนี่ฟลอเรนทำท่าจะเดินตามไปอย่างเงียบๆ และเปลี่ยนความสนใจแต่เพียงความรู้สึกของตัวเองมาเป็นสนใจสถานที่ที่มีความแปลกประหลาดน่าประหลาดใจแทน แต่ก็ทำไม่ได้ เมื่อสมอนึกถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมา พาให้เธอเดินไปขวางตรงหน้าอีกสาวที่กำลังจะเดินเข้าไปถึงห้องที่ว๊านั่นแล้ว

“มีอะไรคะ.. ฟลอเรน--”

“แล้วเรื่อง “เมแกน” ละคะ”

แม่มดกระพริบตาตกใจ เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท แต่พยายามจะยิ้มกลับเกลื่อน “เอาไว้กลับจากที่นี่เราค่อยคุยกันนะ โอเค..?”

ฟลอเรนซ์ใจเล็กลงกว่าเธอจะตอบว่าอย่างไรดี แต่เมื่อเห็นมาทากายกนาฬิกา ขึ้นมาโซวเวลาก็ต้องยอมพยักหน้ารับและเป็นฝ่ายจูงมือหล่อนเข้าไปด้านในแทน เพราะบางทีคำตอบเรื่องที่เราคิดค้นหามาตลอดอาจจะมีอยู่ที่นี่ เธอไม่ควรพลาดโอกาสสำคัญนี้ที่จะได้พบมัน เรื่องอื่นเอาไว้คิดทีหลังก็ได้ ยังมีเวลา...

--Vampire Hunter Season 2--

แอลซ่าเลื่องตามองคนที่เดินข้างๆอย่างประหม่นเป็นระยะสลับกับการมองอีกคนที่เดินไม่มองหน้าใคร ผู้หญิงแปลกหน้าคนนี้คิดอะไรอยู่ พี่สาวเธอก็เหมือนกัน อัลริ์เจียบไปทั่วๆที่เป็นคนแรกที่ชวนให้พาผู้มาใหม่ในเมืองนี้ออกชมเมือง แล้วเรื่องคนเป็นโกดจ์มาเป็นวันนี้ละ จะว่าไง.. ยกให้เธอหรือไงละ..

และแล้วความเจียบก็เป็นเหมือนศัตรูที่ร้ายกาจ ในที่สุดเธอไม่สามารถอยู่กับมันได้อีกต่อไป ร่างสูงเดินวนไปหาพี่สาวอย่างไม่สนใจว่าจะมีใครมองตามมา เพราะก็ค่อนข้างจะรู้อยู่แล้วว่าหล่อนไม่มอง สงสัยจะยังตกใจอยู่กับหน้าตาที่เหมือนกันราวกับพิมพ์กันออกมาของพวกเธอ แต่จะตกใจไปทำไมกันอีกล่ะ ก็ในเมื่อหล่อนเองก็มีคนหน้าเหมือนอยู่เหมือนกัน หรือที่จริงแล้ว หล่อนซัดเรื่องนี้อยู่เลยพูดไม่ออก อาจเป็นไปได้..

“เราจะพาหล่อนไปไหนกัน..” แผลน่องกระซิบถามเพราะต้องการให้ได้ยินกันแค่สองคน และอีกคนก็หันมาสบตาขณะที่ชายยังก้าวเดินไม่หยุด

“ไม่รู้เหมือนกัน คงต้องพาไปบ้านเรามั้ง..” อัลริ์ตอบเหมือนไม่ได้คิดอะไรและไม่ได้สนใจว่าอีกคนกำลังทำตาโตและหยุดเดินไปแล้วเหมือนคนหมดแรง จนกระทั่งรู้สึกว่ามีเสียงดังขึ้นมาจากข้างหูอีกครั้ง

“บ้านเราหรืออัลริ์.. แล้วย้ายแคทเทอรีนละ ลืมไปแล้วหรือไง..”

แล้วประโยคนี้เองก็ทำให้คนเหม่อลกระพริบตา อัลริ์มองหน้าแอลเหมือนตกใจมากและหยุดเดินทันที “นั่นสิ ยัยนั่นนะตัวสำคัญด้วย”

“เออใช่.. แล้วทำไมพี่เพิ่งจะคิดได้ละ” แผลน้องแอบต่อว่าแผลพี่และเตรียมจะยกมือตีไหล่ด้วยความหมั่นไส้ หากแต่เสียงของใครบางคนก็ทำให้ต้องชะงัก

“เธอสองคนนะ จะทะเลาะกันไปถึงไหน ไม่รู้หรือไงว่าตรงนี้มีคนหิวอยู่”

สองพี่น้องหันไปมองหล่อนพร้อมกันด้วยสายตาประหลาดใจ นี่ตกลงว่าเมแกนไม่รู้จริงๆ ี่หรือไม่ว่าตัวเองเป็นใคร และพวกเธอเป็นใครหรือเป็นอะไร ไม่รู้หรือไงว่าพวกเธอ..น่ากลัว เป็นปีศาจยामรัตติกาล..

แต่สถานการณ์แบบนี้ก็ควรจะต้องได้รับการแก้ไขเสียก่อน อัลร์แอบถอนหายใจและเดินเข้ามาหาแขกพิเศษของเธอ หน้าตาแบบนี้คิดว่าป็นฟลอเรนเลยก็แล้วกัน จะได้ไม่ต้องผินใจทำให้ แต่มันจะได้ผลแค่ไหนกัน ก็แค่คนหน้าเหมือน..

“โอเค.. งั้นเราไปบ้านเพื่อนฉันกันดีกว่า ที่บ้านนั้นมีของให้เธอกินเต็มไปหมดตกลงไหม..”

เมแกนพยักหน้ารับแววตาเป็นประกายดีใจเหมือนเด็กและยอมให้คนตัวสูงกว่าสัมผัสเธอเพื่อจะไปด้วยกัน ความหิวทำให้เธอยอม แต่ไม่ได้ทำให้อีกคนยอมไปด้วย เมื่อหล่อนเข้ามาถึงแขนพี่สาวตัวเองออกไปและทำท่าโวยวายแบบที่เธอแปลกใจเพราะมันไม่มีเสียงอะไรออกมาสักนิด เห็นเพียงริมฝีปากของหล่อนขยับเท่านั้น

อย่าบอกนะว่า ยัยแอลเป็นบ้าไปกะทันหัน คิดแล้วก็ประหลาดใจตัวเองที่สามารถแยกแยะสาวแผลสองคนออกจากกันได้ว่าใครเป็นใคร แต่มันก็มีจุดให้สังเกตอยู่หรอกนะ สองคนนี่..

ไอ้ใช่..ตาสีเขียว ตัวผอมกะหร่อง ยัยแอลแน่ๆ.. แน่นอน.. แต่หล่อนพูดอะไรกับอัลร์กันละ หรือว่าจะเป็นเรื่องเธอ.. ก็ไหนะสิ..

“พี่จะเอายัยแผลเก๊ของฟลอเรนไปบ้านฟลอเรนได้ยังไง เงินนี้อยู่นะ” แอลพูดจั่ว้นแต่ก็อีกคนถอนหายใจเบาๆและตอบกลับมาอย่างใจเย็น

“เธอก็โทร.ไปบอกเจนนีก่อนสิ ทำไม่ได้หรือไง..” พุดจบแล้วก็ทำท่าจะเดินกลับไปหาคนหน้าเหมือนแฟนตัวเองแต่ดูเหมือนจะสูงน้อยกว่า แต่อัลริก็หันหน้ากลับมาหาน้องสาวอีกครั้ง จ้องหน้าแอลที่ดูตกใจคงเพราะสีตาที่เปลี่ยนไปของเธอระหว่างพุด

“รู้นะว่าต้องพุดอะไรบ้าง อย่าให้พลาดล่ะ”

แอลพยักหน้ารับเร็วๆและดึงโทรศัพท์ขึ้นมาทันที หากแต่ระหว่างที่กำลังจะกดเลขหมายโทรด่วนที่เคยใช้ประจำ เสียงหนึ่งก็ทำให้ชะงัก “และอย่าลืมที่ว่าหล่อนชื่ออะไรล่ะ ไม่ใช่แฝดเก๊ของฟลอเรนนะ หล่อนมีชื่อของตัวเอง--”

“รู้แล้วนา..พี่สาว.. หล่อนชื่อ “คุณเมแกน” ถูกมั๊ย..” แฝดน้องตัดคำพูดแฝดพี่ทันทีเพราะเธอที่จะได้ยินหล่อนบ่นอะไรออกมาอีกให้ขุนใจ

แอลยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแนบหูและพุดในสิ่งที่ควรจะพุดกับเด็กสาวคนน้องของบ้านมาแชลที่ก็เหมือนจะเริ่มชินกับความแปลกประหลาดใจโลกใบนี้จึงไม่ได้ถามอะไรออกมาให้มากมาย บทสนทนาของเธอกับเจนนีเป็นไปด้วยดี ไม่มีอะไรน่าห่วงนอกจากความตื่นเต้นของสาวน้อยเท่านั้น และที่น่าห่วงก็เห็นจะเป็นสิ่งที่เห็นตรงหน้านี้มากกว่า ผู้หญิงสวยผมสีเงินคนนี้ต่างหากล่ะ

“เมแกน” แท้จริงแล้วหล่อนเป็นใคร เป็นอะไรกับฟลอเรน ทำไมถึงหน้าตาเหมือนกัน เป็นญาติกันหรือเป็นคนในสายเลือดของบ้านมาแชลหรือไม่ แล้วทำไมมาพบกับมาเซียถึงทำท่าเหมือนรู้จักหล่อนมาแสนนาน แต่ไม่มีคำอธิบายมาให้พวกเธอฟังสักคำเดียว มันหมายความว่าอย่างไร และไหนจะเรื่อง “สตาร์การ์เนต” อีกล่ะ ก็ยังไม่เคลียร์

ความสงสัยมีอยู่ในใจเธอมากมาย แต่ใครจะเป็นคนตอบมันให้เธอได้กันล่ะ แอลคิดไปคิดมาระหว่างกลับไปเดินรวมกับอีกคนสองคนที่เดินนำหน้าเธอไปก่อนดวงตาสีเขียวมองผู้หญิงสองคนข้างๆสลับกันไปมา แล้วก็เกิดความสงสัยขึ้นมาทับซ้อนกับเรื่องที่สงสัยอยู่ เมื่อเธอรู้สึกถึงท่าทางที่ดูสนิทสนมกันเร็วเกินไปของอัลริกับเมแกนที่กำลังพุดคุยกันอยู่ตอนนี้ และความรู้สึกนี้เองที่ทำให้เธอจ้องหน้าพี่สาวนานกว่าปกติจน

หล่อนหันมามองหน้ากันด้วยแวตาสงสัยว่าเธอคิดอะไร แอลส่ายหน้าให้เป็นการตัดคำถามที่ยังไม่มีใครพูดแต่ก็ยังไม่เลิกมองทั้งสองคนด้วยสายตาแบบเดิม เพราะหัวใจคิดอะไรแปลกๆขึ้นมาแล้วก็ทำตาโตกับมัน ออย่าบอกนะว่าเป็น..อัลร์..ที่จะตอบคำถามเรื่องนี้ได้ดีกว่าใคร..

Who is this “Megan” ?

Chapter 1 : เชือดหัว

เจนนียืนตาค้างอยู่ที่หน้าประตูบ้านเมื่อเปิดมันออกมาและพบผู้หญิงสามคนอยู่ต่อหน้าตัวเอง และหนึ่งในสามคนนี่แหละที่ทำให้เธอตะลึงจนยืนอึ้งพูดไม่ออก

ถูกต้อง.. สิ่งที่เราเห็นมันยิ่งกว่าความตกใจ มันตื่นเต้นน่าดูที่อยู่ที่เจอคนที่หน้าตาเหมือนพี่สาว แต่ไม่ใช่ อะไรงั้นเนี่ย.. นี่มันฟลอเรนไม่ใช่หรือไง แล้วทำไมยายแอลบอกว่าจะไม่ใช่ละ แต่เดี๋ยวก่อนนะ หล่อนไม่มีท่าทางว่ารู้จักฉันสักนิด นี่ไม่ใช่..ฟลอเรน..

“เฮ้..เจนนี นี่เมแกน..” แอลก้าวเข้ามาแนะนำตัวให้กับแขกหน้าไม่ใหม่แต่ไม่คุ้นใจให้กับเจ้าของบ้านร่างเล็ก มองหน้าเจนนีด้วยสายตาที่หล่อนอ่านความในอกสาวน้อยพยักหน้ารับและเอ่ยแนะนำตัวเองบ้าง

“เจนนีคะ ยินดีที่รู้จักคุณ..เมแกน..” มือบางยื่นออกมาด้านหน้าเพื่อสัมผัสกับผู้มาใหม่ที่หน้าเหมือนพี่สาวตัวเองแต่ไม่รู้จักกัน เมแกนดูลงใจเล็กน้อยก่อนจะเข้ามาสัมผัสมือเธอ

“เช่นกันค่ะ เจนนี” เมแกนพูดสั้นๆและทำท่าจะผละออกไป แต่อีกคนกลับจับมือเธอแน่น ไม่ยอมปล่อยให้เสียที มีหน้าซำยังจ้องหน้ากันด้วยสายตาที่เหมือนกำลังสไตร์ประหลาดอยู่อย่างนั้น คนที่นี้เป็นอะไรกันไปหมด ใช้อ..หรือว่า....

แขกไม่แปลกหน้าแต่ไม่คุ้นใจลอบตอนหายใจเบาๆกับสิ่งที่คิดขึ้นมาได้ จากนั้นก็ยิ้มรับกับสถานการณ์ “ฉันรู้ว่ามันประหลาดนะคะที่ฉันหน้าตาแบบนี้ แต่ก็อยากให้รู้ว่าฉันเองก็ซื่อคไม่แพ้พวกคุณหรอก ที่อยู่มาเจอคนหน้าเหมือนกัน แต่ไม่เคยรู้จักกันเลย”

และนี่ก็ทำให้สาวน้อยตรงหน้ากระพริบตาราวกับเรียกสติกลับมาได้และปล่อยมือเธอทันที เจนนียิ้มขึ้นระหว่างพยักหน้าเป็นสัญญาณบางอย่างและหันหลังให้เดินนำหน้าเข้าบ้านไปก่อน คราวนี้จึงเหลือแค่พวกเธอสามคน

มองหน้าสองฝาแฝดคนละทีให้พวกเขารู้สึกตัวว่าเธอต้องการความสนใจ อัลลร์กับแอลมองหน้าเธออย่างตั้งคำถาม พาให้ต้องถามย้อนไป

“ตกลงว่านี่เป็นบ้านของ..ฟลอเรน..” เมแกนเริ่มต้นและสองคนตรงหน้าก็พยักหน้ารับอย่างไม่หยุดคิด พาให้เธอวิ่งไปสองวินาทีก่อนจะตั้งตัวได้ “โอเค.. สุดท้ายฉันก็ต้องมาอยู่บ้านของคนทีหน้าเหมือนกัน สูดยอ!” เธอประชิดเข้าให้และหันหลังให้สองสาวตัวสูงเพื่อจะเดินตามหลังเจ้าของบ้านร่างเล็กไป หากแต่เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาให้ต้องหยุดชะงัก

“ฉันขอถามคำสุดท้าย..เมแกน เธอไม่รู้จักพวกเค้าจริงๆใช่ไหม..”

ร่างสูงโปร่งหันขวับกลับไปหาคนถาม เป็นไปตามที่คาดเอาไว้ แอลเป็นคนถามเธอ ไม่ใช่อัลลร์ รายนั่นเอาแต่ยื่นมองเก็กหน้าตายอยู่ได้ คิดว่าทำแบบนั้นแล้วสวยนักหรือไง น่าหมั่นไส้ซะมดเลย แต่ที่น่าหมั่นไส้กว่าสำหรับเธอในตอนนี้อยู่ที่แก๊งนี้แหละ ทำไมขอพบเรื่องเธอได้ตลอดเวลา หล่อนมายืนจ้องหน้าเธอแล้วด้วย นึกว่าทำแบบนี้แล้วจะกลัวหรือไง ผันไปเถอะ...

ไวก่หาความคิดสองมือก็ถูกยกขึ้นประคองใบหน้าสาวตัวสูงกว่าพาให้หล่อนตาโตมองอย่างตกใจ แต่ก่อนที่แอลจะได้พูดอะไร เธอก็พูดตัดหน้า “ฉันก็ขอตอบเป็นคำสุดท้ายเหมือนกัน ฉันไม่รู้จักริหรืทั้งนั้น จำตัวเองยังไม่ได้เลย หรือเธอรู้... ก็บอกฉันสิ”

และเมื่อไม่มีคำตอบจากสาวตัวโตกว่า เมแกนก็ส่ายหน้าและตบสองแก้มของหล่อนเบาๆเป็นการหยอกเล่นแล้วพูดเสียงทะล้นออกมา “ไม่มีอะไรสงสัยแล้วนะ ไปก่อนละ ของกินรออยู่” พูดจบพร้อมรอยยิ้มกว่นใจคนมองแล้วก็เดินจากไปอย่างไม่ได้สนใจใคร นั่นเพราะเธอหิวมากจริงๆ หวังว่าในครัวของบ้านหลังนี้คงมีของกินบ้างนะ

“โอ้..มายก้อด.. ดูหล่อนสิ!” แอลอุทานเสียงดังเมื่อกระพริบตาได้แล้วหันมาหาพี่สาวเพื่อขอความเห็นที่อาจจะตรงกัน แล้วก็ต้องผิดหวังเพราะอัลลร์ส่ายหน้าให้ทั้งหน้านิ่งๆและเดินผ่านหน้าเธอไปพร้อมประโยคหนึ่งที่ทำให้เธอต้องมองตาม้า

“ไปเถอะ ก่อนที่เธอจะเห็นสองสาวนั่นพังคร้ว ฉันแน่ใจว่าฟลอเรนต้องฆ่าเราแน่ ถ้ามันเป็นแบบนี้จริง..”

แฝดน้องมองตามหลังแฝดพี่แล้วก็ต้องกระพริบตาและส่ายหน้าอย่างเบื่อหน่าย ขณะเดินตามหลังไป ในใจของแอลคิดเพิ่มพำ ทำไมผู้คนรอบข้างเธอถึงได้ดูน่าเกลียดกลับกันทุกคน เมื่อไหร่จะเจอความสงบเหมือนเมื่อก่อนเสียที

--Vampire Hunter Season 2--

ฟลอเรนเริ่มรู้สึกว้าวเธอคิดผิดที่ก้าวเข้ามาที่นี่ เธอไม่น่าอยากมา ไม่น่าขอร้องมาทำให้พามาเลย เพราะอะไร ก็เพราะสถานที่ภายในของตึกที่ออกจะดูทันสมัยจากที่ดูภายนอก แท้จริงแล้วมันมีแต่ความน่ากลัว ทั้งเฟอร์นิเจอร์ และของที่ใช้ประดับตกแต่งล้วนแล้วแต่แสดงถึงความตายอันน่าขนลุก มันไม่ใช่มีเพียงอาวุธชนิดต่างๆหรือหุ่นที่สวมชุดเกราะพร้อมอาวุธเพียงอย่างเดียวที่ใช้ตกแต่งผนังและริมทางเดิน เพราะมันมีภาพวาดของการสาธิตการฆ่าสัตว์ประหลาดหรือปีศาจต่างๆให้ดูด้วย เท่านั้นยังไม่พอเธอยังได้เห็นศีรษะของมนุษย์หมาป่าและแวมไพร์ที่เป็นของจริงอยู่ในช่องที่ใช้ตั้งโชว์

เห็นแบบนี้แล้วแน่ใจเลยว่า ถ้าเจนนีมาเห็นต้องรีบขอให้เธอพากลับบ้านทันทีโดยไม่ต้องคิดอะไร ผิดกับเธอที่ตอนนี้ไม่ว่ายังไงก็ถอยหลังกลับไม่ได้อีกแล้ว

“ฟลอเรนคะ เป็นอะไรไหม..”

ดวงตาสีม่วงความกระพริบคืนสติกลับมาเมื่อได้ยินเสียงคำถาม เห็นมาทามองมาด้วยสายตาเป็นห่วงก็ยิ้มให้และทำให้สงบขึ้น ถูกแล้ว เธอไม่ได้อยู่คนเดียวจะกลัวไปทำไม และของพวกนี้นั่นก็แค่ของตั้งโชว์ เรื่องที่เธอเคยทำมาตั้งแต่รู้ว่าตัวเองเป็นใครนั้นน่าจะน่ากลัวกว่าเสียอีก

“ไม่มีอะไรค่ะมาทาท่า ก็แค่....”

“ตกใจกับของประดับที่นี่..” แม่มดสาวตอบแทนให้พร้อมรอยยิ้มเอ็นดู คนที่อยู่ตรงหน้าจึงยิ้มตามและเดินเข้ามาหาใกล้ๆเพื่อจะเดินต่อไปพร้อมกัน

“ของจริงน่ากลัวกว่านี้อีกไม่ใช่หรอคะ” มาทาแกลิ่งแซวสาวตัวสูงที่เดินไปคู่กัน หล่อนหันมามองหน้า ยิ้มเขินๆ และพยักหน้าให้ แกมยังพูดจาออกมาเสียน่าเอ็นดู

“มันก็จริงค่ะ แต่ตอนที่เจอพวกมันข้างนอก อารมณ์ตกใจวอกกับสัญชาตญาณ ก็ทำให้ลืมความน่ากลัวของเจ้าพวกนี้ไปนะค่ะ”

แม่มดหัวเราะออกมาอย่างช่วยไม่ได้และก่อนที่จะใครจะเข้าใจผิดว่าเธอหัวเราะเยาะ เธอก็ไปดึงตัวหล่อนเข้ามาหอมแก้มไปหนึ่งพอดใหญ่ๆ และกระซิบ “เพราะแบบนี้สิ เธอถึงได้เป็นคนโปรดของฉันเลย..ฟลอเรน”

คนถูกชมแบบไม่รู้เรื่องกระพริบตาปริบๆ และคิดจะถามอะไรคนพูดกลับไป แต่ก็หมดโอกาสเสียก่อน เธอถูกลากตัวให้เดินตามหล่อนเข้ามาและพาความสนใจออกไปจากเรื่องที่จะถาม เพราะเมื่อเดินลึกเข้าไปด้านในของตัวอาคาร เด็กสาวก็ต้องกระพริบตาอย่างไม่เชื่อสายตาอีกครั้งเมื่อเธอพบกับบรรยากาศที่แตกต่างจากภายนอก ที่ตรงนี้เหมือนมีงานเลี้ยงสังสรรค์อะไรสักอย่าง มีเสียงดนตรีไพเราะที่เหมือนดนตรีในยุคเก่า และยังเต็มไปด้วยผู้คนมากมายทั้งหญิงและชาย พวกเขาแตกต่างกันทั้งด้านอายุและการแต่งกาย แต่เธอก็เดาได้เลยว่า พวกเขาเป็นใคร คงไม่พ้นว่าเป็นแบบเธอ..ฮันเตอร์..

“โอ้.. สงสัยฉันจะลืมไปว่า วันนี้มีนัดชุมนุมนอกรอบ ขอโทษทีนะจ๊ะ” มาทาพูดเสียงใสต่างจากคำพูดเหมือนรู้ลึกผิดของตัวเอง จากนั้นก็เดินเข้ามาสอดแขนของตนเข้ามาคลอเคล้ากับแขนของอีกคนเอาไว้และดึงหล่อนให้เดินไปด้วยกัน เห็นฟลอเรนมองหน้าเธอเหมือนมีอะไรจะถาม และเพราะรู้ว่าหล่อนจะถามอะไร เลยกระซิบบอกระหว่างเข้าไปปรับเครื่องดื่มที่มีคนเข้ามาเสิร์ฟให้ถึงที่และส่งให้หล่อน

“ก็วันนี้เป็นวันที่พวกฮันเตอร์จากหลายๆที่มาเจอกันนะจ๊ะ”

ฟลอเรนกระพริบตากับคำบอกเล่าแต่ยังนำเครื่องดื่มที่ได้มาเข้าปาก ดวงตาสีม่วงครามกวาดมองไปรอบๆ ตัว มันน่าทึ่งจริงๆ ที่ได้เห็นคนที่เห็นพวกเดียวกันมากมายขนาดนี้ แต่นั่นมันก็หมายความว่า เธอเหมือนนกบินในทะเลที่ไม่มีรู้เรื่องอะไรเลยใช่ไหม

“พวกเขามาจากที่ไหนกันคะ มาทา แล้วเป็นคนที่ถูกลือเลาะทั้งนั้นเลยใช่ไหมคะ”
ถามขึ้นอย่างสงสัย คนที่ยืนใกล้แต่สายตาหันไปสนใจคนอื่น ๆ จึงดึงตัวเองกลับมามอง
หน้ากัน หล่อนพยักหน้าให้และพูดออกมาแข่งกับเสียงดนตรีบรรเลงที่ตั้งขึ้นมาพร้อมกัน
ถึงเวลาเปลี่ยนเพลงพอดี

“ก็มาจากทุกเมืองนั่นแหละค่ะ แล้วแต่ว่าใครจะว่างมาไหม แต่ส่วนใหญ่ก็จะ
มากันให้ได้ เพราะป็นิ่งก็มีจัดไม่กี่ครั้งเท่านั้นงานแบบนี้ โชคดีที่เรามา ถึงจะมาแบบ
บังเอิญก็เถอะ แล้วก็..พวกเขาก็เป็นฮันเตอร์เพราะถูกลือเลาะเหมือนกัน ต่างกันแค่ว่า....”
มาทาพูดได้ไม่จบประโยค แต่สายตาที่มองคนที่พูดอยู่ด้วยก็ทำให้หล่อนเข้าใจว่าเธอจะ
พูดอะไรต่อ ฟลอเรนพูดเสียงเบากลับมาจนแทบจะไม่ได้ยินเมื่อมันมีเสียงดนตรี

“ไม่มีใคร..กลับชาติมาเกิดอย่างฉัน..”

คนฟังยิ่งไปเล็กลงแล้วก็พยักหน้ารับกลับมา “มันเป็นเคสที่แปลกมาก แต่เรา
ทุกคนก็เฝ้ารอการมาของเธอ โดยเฉพาะอัลริ..”

ฟลอเรนเองก็นิ่งไปเพราะประโยคนี้ กับตรงที่คำสุดท้าย นึกทบทวนมันแล้วก็
ยิ้มออกมาอย่างดีใจ มันเป็นเรื่องที่น่าประทับใจที่สุดที่รู้ว่ามีคนหนึ่งรอเธออยู่มานาน
กว่าร้อยปี แค่เพียงจะได้เจอกันอีกครั้ง อยากรู้จริงๆเลยว่า ระยะเวลาแสนนานขนาดนั้น
อัลริเป็นยังไงบ้าง เธออยู่มาอย่างไร..

จริงอยู่เธอสงสัยเรื่องนั้น แต่เรื่องนี้ก็น่าสงสัยไม่แพ้กันเลย และความคิดก็
ออกมาเป็นคำพูดทำให้คนอื่นมองอย่างตกใจ “เออ.. ฉันถามหน่อยได้ไหมคะว่า จริงๆ
แล้วคุณอายุเท่าไรคะ..มาทา” และเพราะรู้สึกว่าจะตัวเองอาจจะเสียมารยาทกับหล่อน จึง
รีบพูดขึ้นมาใหม่ “ถ้าไม่อยากตอบก็โอเคค่ะ ฉันไม่อยากรู้ก็ได้ ก็แค่----”

“ก็แค่ช่างสงสัยใช่ไหม.. ฉันชอบเธอก็ตรงนี้แหละ..ฟลอเรน”

เป็นอีกครั้งที่ฟลอเรนรู้สึกประหลาดใจกับผู้หญิงตรงหน้า มาทาดูแตกต่างจาก
ที่หล่อนเป็นและที่เธอเคยเห็นมา หล่อนดูไม่ใช่ผู้หญิงหน้านิ่ง สุขุมและดูจริงจังอีกต่อไป

แต่กลับกลายเป็นเหมือนแม่มดเจ้าเสน่ห์ ถ้าจะให้เธอวิจารณ์ หรือเพราะสถานที่ที่เปลี่ยนไป แต่ถ้าเป็นแบบนั้น แล้วจะแบบไหนละที่เป็นตัวจริงของหล่อน แต่แล้วเธอก็ไม่มีเวลาสนใจกับเรื่องนี้มากนัก เมื่อมีเรื่องอื่นเข้ามาให้น่าสนใจมากกว่า เขามายืนอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว คนที่เธอรอคอย..

“สวัสดิ์มีสมอนทานาร์ และนี่คงเป็น.. “ฟลอเรน มาแซล” ใช่ไหม.. ยินดีที่ได้เจอตัวจริงเสียที”

--Vampire Hunter Season 2--

หัวใจเต้นกระหน่ำอยู่ในอกเมื่อพบว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เธอไม่เคยเจออะไรแบบนี้เลยสักครั้งในชีวิต ไม่เคยคิดฝันว่าจะเจอ แต่ตอนนี้สิ่งที่ไม่ได้คิดกลับมาเป็นความจริงอยู่ตรงหน้า เธอกำลังเผชิญหน้ากับนักล่าปีศาจคนหนึ่งซึ่งทำทางน่ากลัวกว่าปีศาจที่เคยเจอมาเสียอีก ถึงเขาจะดูหล่อเหลาขนาดนี้ก็ตาม ดูท่าจับดาบสิ มันคมมันใจเหลือเกิน

ถามว่าเหตุการณ์มันมาเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ก็ในเมื่อเมื่อครู่ที่นั่นมันคือสถานที่จัดงานเลี้ยงที่ดูงดงาม บรรยากาศน่าหลงใหล แต่มันก็เปลี่ยนไปราวกับพลิกฝ่ามือ เพราะเพียงใครคนหนึ่งก้าวเข้ามา เขาเป็นชายวัยสามปีกว่าจากสายตาประเมินได้บุคลิกและการแต่งกายดูภูมิฐาน เขาพูดอ่อนหวานในการทักทายเธอในครั้งแรก แต่ต่อมาเพียงไม่กี่นาที เขาก็เป็นคนเดียวกันกับที่เป็นคนประกาศการประลองของอันเตอร์และให้เธอนี้แหละที่เป็นคนเปิดเวที

จำได้นานที่นั่นเธอได้แต่เียนตาค้างเหมือนช็อคไป จนกระทั่งคนที่มาด้วยก้าวเข้ามากระซิบที่ข้างหู เสียงหวานละมุนของหล่อนบอกเธอว่าไม่ต้องกลัว หล่อนจะอยู่ข้างๆเธอตลอดเวลา มันทำให้เธออุ่นใจอย่างน่าประหลาดแค่เพียงได้ฟังมัน หรือหล่อนจะใช้อำนาจเวทย์มนตร์ที่มีสะกดให้เธอรู้สึกดี และมันก็ได้ผลอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ถึงจะไม่นอยากเชื่อหรือไม่เข้าใจว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นจากอะไร มันก็ยังไม่น่าแปลกใจมากเท่ากับการที่มหาจบลอบคำพูดปลอบขวัญนั้นด้วยจุมพิตที่ริมฝีปาก

การสัมผัสของเรียวปากนุ่มของหล่อนมันก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองทางร่างกายที่น่าตกใจ หัวใจเธอกระตุกและเต้นรัวเหมือนเลือดในร่างสูบฉีดรุนแรงและรู้สึกร้อนวาบอยู่ในอก มันไม่ใช่จุดที่ทำให้รู้สึกพิศวาสที่จะทำให้เกิดความรู้สึกวาบวามจนอยากจะทำอะไรตามใจ กลับกัน มันคือจุดที่เหมือนมาปลุกอะไรบางอย่างในกายเธอให้ตื่นขึ้น มันรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปในทางที่ดี แม้ไม่รู้ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร

แต่อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เธออยู่ตรงนี้ มีหน้าที่ต้องล้มฮันเตอร์อีกคนตรงหน้านี้ให้ได้ ให้สมกับที่ผู้หญิงที่กำลังยืนยิ้มให้ยอมมอบพลังพิเศษนี้ให้เธอโดยไม่สนใจสายตาใครแม้กระทั่งชายผู้นั้น ผู้ที่ประธานของบรรดาฮันเตอร์ทั้งหลาย..

ฉันจะไม่ให้คุณผิดหวังในตัวฉัน..มาหา.. ฟลอเรนคิดในใจขณะสบตากับดวงตาสีน้ำตาลของผู้หญิงที่อยู่นอกเวทีประลอง หล่อนพยักหน้าให้พร้อมรอยยิ้มบางๆที่ทำให้รู้สึกอุ่นใจ พาให้เธอต้องส่งยิ้มไปเป็นการขอบคุณ

ฮันเตอร์สุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆหนึ่งครั้งก่อนได้ยินเสียงประกาศเริ่มการประลอง ฟลอเรนบิดเปลือกตาลงเพื่อรักษาอารมณ์ให้คงที่แม้หูจะได้ยินเสียงฝีเท้าของคนที่กำลังพุ่งเข้ามาหาดวงตาสีม่วงครามก็ยังไม่เปิดขึ้นมอง สองมือของเธอยังคงว่างเปล่าไม่มีการหยิบอาวุธคู่กายขึ้นมาเหมือนรอเวลาอะไรสักอย่าง จนกระทั่งเสียงของการเคลื่อนไหวของเขาบอกว่าเขาเข้ามาใกล้เธอมากแล้ว นั่นแหละที่ดวงตาทั้งสองเปิดขึ้นพร้อมมือที่ดึงดาบยาวจากฝักข้างกายออกมา

เสียงหลักกับหลักกระทบกันดังสนั่นไปห้องประลองแข่งกับเสียงโห่ร้องเชียร์จากบรรดาผู้ชม หากแต่เธอไม่ได้สนใจ ดวงตาคมสีม่วงมองจ้องกับดวงตาสีดำสนิทของชายตรงหน้าที่ตัวใหญ่กว่าเธอถึงสองเท่า แขนทั้งสองข้างของเธอเกร็งเพื่อส่งแรงไปให้กับดาบในมือซึ่งกำลังต้านทานกำลังของเขายู่ และเพราะรู้ว่าเธอสู้แรงผู้ชายไม่ได้ สมองของเธอจึงต้องถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์

ฟลอเรนตอนตัวออกมาจากการจัดข้อที่ไม่ได้เป็นผลดีกับตัวเอง และกระโดดออกมาตั้งท่ารบในขณะเดียวกันก็คิดหาทางจู่โจมเขาไปด้วย มันช่วยให้เธอไม่เป็นเป้าหนึ่งที่รอให้ใครมาฝังดาบลงในตัวหรือบันคอค แต่ถึงเธอจะหลบได้ด้วยควมว่องไวที่มีอยู่เป็นทุนเดิมของตัวเอง มันก็เป็นไปได้ไม่่ง่ายที่จะทำอะไรเขากลับอย่างที่เขาสามารถทำ ชายตรงหน้าเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็วสมแล้วที่เป็นฮันเตอร์มือหนึ่งของประเทศ

หากแต่มันก็ดูไม่สมเหตุสมผลหรือยุติธรรมเลยใช่ไหมที่ให้เด็กผู้หญิงอายุแค่สิบแปดปีอย่างเธอมาลงเวทีกับเขาแบบนี้ในการแข่งครั้งแรกในชีวิต ชายคนนั้นคิดอะไรอยู่กันแน่ มีความแค้นส่วนตัวกับเธอหรือเปล่า ถึงได้ทำเหมือนตั้งใจจะแกล้งเธอแบบนี้ทำไมเขาถึงประกาศชื่อเธอ..

แต่มันก็อาจจะไม่ใช่.. นี่ไม่ใช่การแก้แค้น.. แต่เป็นการทดสอบ.. ทดสอบว่าเธอเป็นใคร...

นั่นสิ.. ฉันเป็นใครกันล่ะ..

และเพราะความคิดที่ทำให้สมาธิสั่นคลอน เธอจึงเผลอเหม่อและลืมระว่างตัวมารู้ตัวอีกทีก็เมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองดังสนั่น

“ฟลอเรน!!!”

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบและเห็นในสิ่งที่ทำให้หัวใจกระตุกสูบ แต่มันก็กระตุกมือเธอที่กุมดาบของเธอขึ้นมาพร้อมกันด้วย แสงสีเงินเป็นประกายวาบเข้าดวงตาเมื่อเวลาที่ดาบของเธอกับของเขากะทบกันเสียงสนั่น เธอไม่มีเวลาหันไปขอบคุณแม่ मदสาวที่ช่วยเรียกสติเธอกลับคืนมา เวลานั้นที่ทำได้ก็แค่ป้องกันตัวเองให้ดีให้สมกับที่หล่อนฝากความหวังเอาไว้ แต่เธอก็ซ้กจะไม่มั่นใจตัวเองแล้วว่าจะทำมันได้

ฟลอเรนกัดฟันส่งแรงออกไปขัดขึ้นป้องกันไม่ให้ปลายดาบของฮันเตอร์หนุ่มมาถึงลำคอของตัวเอง เสียงให้ร้องดังก้องไปทั่วห้องจนรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนชวนให้นึก

อยากเอาชนะด้วยความเครียด สองหูอื้ออึ้งแต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นก็ยังสามารได้ยินเสียงกระซิบและเห็นรอยยิ้มเยาะเย้ย

“ฉันไม่เชื่อหรอกว่า เด็กอย่างเธอจะเป็นอันเตอร์ที่กลับชาติมาเกิดคนนั้น อย่ามาหลอกกันดีกว่านะ.. สารภาพมาซะว่าเธอเป็นใคร แล้วฉันจะยอมไว้ชีวิตเธอ..”

ดวงตาสีม่วงครามเบิกค้างอย่างตกใจกับประโยคนี้ และเพียงไม่กี่นาทีที่เธอหมดความคิดจะทบทวนอะไร ร่างกายของเธอก็เคลื่อนไหวไปโดยอัตโนมัติ ขายาวข้างหนึ่งยกขึ้นและซัดไปที่ข้างตัวของชายหนุ่มเป็นผลให้ทั้งเธอและเขาผละออกจากกัน

“ฉันก็เป็นฉัน.. ฉันว่าชื่อของฉันก็ถูกประกาศไปแล้ว หรือคุณไม่ได้ยิน..ฉอน..” ฟลอเรนย้อนกลับไปพร้อมเสียงหอบน้อยๆ เธอพยายามตั้งหลักให้ตัวเอง เหมือนที่อีกคนก็กำลังทำอยู่

ชายที่เชลลาออกไปยังคงทรงกายยืนขึ้นมาได้ใหม่และมองเธอด้วยสายตาเคียดแค้นแล้วประกาศออกมาเสียงดังให้ทั้งเธอและคนที่นั่งตกใจ

“ฉันจะไม่ยอมแพ้ให้เด็กปีศาจอย่างเธอ..ฟลอเรน!!!”

--Vampire Hunter Season 2--

ร่างสูงเดินออกมาจากครัวเมื่อเสร็จธุระกับมัน อัลล์ไม่อยากเชื่อเลยว่า วันนี้เธอต้องมาล้างจานและทำความสะอาดห้องครัว แต่มันก็ช่วยไม่ได้เมื่อมันเป็นการแลกเปลี่ยนกับการที่แอลเป็นคนทำอาหารแล้ว นี่มันจึงเป็นหน้าที่ของเธอ

ดวงตาสีฟ้ามองเหม่อและถอนหายใจเบาๆ ขณะเดินออกมาภายนอกบ้าน ปลอ่ยให้แผ่นน่องนั่งเล่นอยู่กับเจ้าของบ้านตัวเล็กในห้องรับแขก แอลยังคงเป็นพี่เลี้ยงให้เจนนีได้ต้อยู่ ถึงจะทะเลาะกันเป็นประจำ แต่พวกเขาก็เข้ากันได้แบบแปลกๆ เรื่องนี้จึงไม่จำเป็นต้องห่วงอะไร ที่น่าห่วงก็เห็นจะเป็นผู้หญิงอีกคนที่เมื่อเห็นหน้าหล่อนครั้งใดครั้งนั้นก็หัวใจเต้นรัว กลัวเหลือเกินว่าตัวเองจะสับสนในความรู้สึกและนึกว่าหล่อนเป็นอีกคนที่หน้าเหมือนกัน หวังว่าคงไม่เป็นแบบนี้หรอกนะ หัวใจเธอน่าจะแยกแยะออก

เหมือนที่ฟลอเรนรู้ว่าใครเป็นเธอ เมื่อเธอกับน้องยืนอยู่คู่กัน ความแตกต่างอาจไม่เด่นชัด แต่มันก็ย่อมมี จริงไหม...

“ดูเหมือนฉันจะเป็นภาระให้พวกเธอยังไม่รู้สินะ ว่าไหม..”

เสียงนี้พาให้คนเหม่อละพริบตาและหันมามองหน้าเจ้าของมัน เห็นหน้าหล่อนในครั้งอัลริมีความรู้สึกที่ต่างออกไป อาจจะเพราะรอยยิ้มเศร้าๆบนใบหน้างาม และที่สังเกตได้อีกอย่าง ภายใต้ความเหมือนกันของดวงตาสีม่วงคราม แวดตาของเมแกนแตกต่างจากฟลอเรน มันเต็มไปด้วยความเศร้าที่ซ่อนอยู่ลึกๆ มันให้ความรู้สึก..ว้าว..

“ไม่หรอก.. เรื่องเล็กน้อย พวกฉันเต็มใจ” อัลริตอบไปพร้อมรอยยิ้มที่เชื่อว่าจริงใจที่สุดเท่าที่จะทำได้ พาให้คนหน้าเศร้าข้างๆยิ้มแบบที่ดีขึ้น หล่อนพูดออกมาเสียงเบาแต่หูเธอย่อมได้ยินมัน

“ขอบคุณ.. และฝากขอบคุณน้องสาวเธอด้วย เพราะถ้าไม่มีพวกเธอ ฉันก็ไม่รู้จะเป็นยังไงอยู่ในป่านี้นะ อาจะ....”

“เฮ้เมแกน.. ฉันบอกแล้วว่ามันเรื่องเล็กน้อย” แวมไพร์สาวตัดคำพูดของอีกคนออก เธอไม่ต้องการจะฟังอะไรที่จะทำให้หัวใจรู้สึกถึงความเศร้าสลดมากไปกว่านี้ ที่มันมีอยู่ในใจเธอก็มากเพียงพอแล้ว อัลริภาวนาให้หล่อนหยุดพูดเสียทีในขณะที่ความคิดของตัวเองแล่นไปไกล

ป่านี้นั้นเตอร์ที่รักของเธอจะเป็นอย่างไรบ้าง สภาสูงนั้นจะทำอะไรกับหล่อนหรือไม่ มาทาจจะช่วยดูแลหล่อนเป็นอย่างดีอย่างที่รับปากกับเธอไว้หรือเปล่า ความรู้สึกกังวลเหล่านั้นมันก็มากพอแล้วที่ทำให้เธอไม่อยากได้ยินอะไรทำนองนี้อีก ไม่ว่าจะจากใคร เข้าใจกันหน่อยเถอะ..

หากแต่ในขณะที่เธอกำลังคิดและยื่นมือไปอีกครั้ง ยังมีสายตาดูหนึ่งทีมองมาอย่างสนใจ และหล่อนก็คงจะมองเขานานเกินไปจนเธอรู้สึกตัวได้เอง ดวงตาสองสีจึงหันมามองสบกันด้วยอาการประหลาดใจ

“โอ้..โทษที.. ฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะ----” เมแกนที่รู้สึกว่าคุณตัวเธอเสียมารยาทในการ
จ้องหน้าคนอื่นคิดจะพูดขอโทษ แต่คำของเธอก็ถูกตัดออกไปด้วยอาการส่ายหน้าให้และ
รอยยิ้มบางๆ

“ไม่เป็นไร.. เธอได้รับอนุญาตให้มองฉันได้ ตัวฉันไม่ได้จะหายไปง่ายๆแค่การ
ถูกมองซะหน่อย” อัลริพูดติดตลกเป็นครั้งแรก และมันก็ทำให้อีกคนมองหน้าเธอตาโต
เหมือนตกใจมาก หากแต่ท่าทางแบบนี้ของหล่อนมันทำให้เธอนึกถึงใครบางคนขึ้นมา
เธอนึกถึงฟลอเรนในตอนที่เราเจอกันครั้งแรก..

และนั่นเองที่ทำให้อารมณ์ของเธอเปลี่ยนแปลงไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ
ใบหน้าที่มึนปร่าจากรอยยิ้มให้เห็นอีกต่อไป คิดถึงฟลอเรนตัวจริง และเธอจะไม่ใช้
ตัวแทนที่มีเพียงแคใบหน้าที่เหมือนกัน

“โทษทีนะเมแกน.. เธออยู่กับแอลกับเจนนีที่นั่นได้ไหม พอดีว่าฉันเพิ่งนึกได้ว่ามี
บางอย่างต้องทำ..” อัลริพูดออกมาในที่สุดและส่งสายตาขอโทษให้กับคนที่ยอมพยัก
หน้าให้อย่างไม่มีอะไรโต้แย้งออกมา หากแต่เมื่อหันหลังจะจากไป เธอกลับต้องหัน
กลับมายิ้มให้ผู้หญิงที่จะถูกทิ้งไว้คนเดียวอีกครั้ง เพราะคำที่หล่อนบอกออกมา

“ดีใจนะที่ได้เจอเธอ และขอบคุณ..”

แวมไพร์หน้านิ่งหลุดรอยยิ้มออกมาจับ อัลริทำท่าเหมือนทหารทำวันทยาหัตถ์
ให้อีกสาวที่ยิ้มกว้างให้กับท่าทางของเธอ แล้วก็หันจากไปจริงๆ แต่ในครั้งนี้อัลริไม่ได้หัน
จากไปพร้อมใบหน้าที่เหมือนคนไร้ชีวิต ใบหน้าที่มึนปร่าจากรอยยิ้มมาอยู่บนใบหน้า เพราะ
เธอคิดว่า...

บางที..การเจอเมแกนอาจจะไม่ใช่อะไรที่ถือเป็นโชคร้ายก็ได้ ต้องดูกันต่อไป...

Chapter 2 : ความสงบสุข ครั้งสุดท้าย ?

ฟลอเรนหอบเหนื่อย มือและแขนทั้งสองข้างของเธอสั่นเล็กน้อยเพราะกล้ามเนื้อตรงส่วนนั้นเริ่มอ่อนล้า มันเป็นเวลาานแล้วที่ดาบของเธอกับของเขายปะทะกัน หากแต่เหมือนมันจะไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อใครสักคนยังไม่ได้ล้มลงไปกับพื้นหรือยอมแพ้ แต่ใครกันล่ะที่จะยอมในเมื่อเธอกับเขายืนจ้องตากันราวกำลังหยั่งเชิงกันอยู่ตรงนี้

“เก่งดีนี่ สมแล้วที่ได้อาจารย์ดี..แบบนี้..”

คำกล่าวชมแต่เธอรู้สึกได้ถึงอารมณ์เย้ยหยันอยู่ในภายใน มันถูกต้องตามที่เธอเข้าใจ เขากำลังดูถูกเธออยู่รวมกระทั่งผู้ที่ฝึกสอนมา เมื่อเห็นสายตาของชายตรงหน้า เบนไปหาคนที่ยืนอยู่ด้านหลังของเธอ ฟลอเรนเหลือบตามองตามไป ไม่แปลกใจเลยว่าเธอพบกับมาทาทิเยนกอดอกหน้านั่งอยู่ตรงนั้น หล่อนดูไม่ได้สนใจกับคำปราชญ์นั้นสักนิดเดียว หรือจะเก็บอาการ...

“คุณไม่ต้องไปหาเรื่องเค้าได้ไหมคะ คุณมีปัญหากับฉัน คุณก็เคลียร์กับฉัน ..ฉอน..” ฮันเตอร์สาวเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเข้มขึ้นขณะที่สองขาเริ่มก้าวเดินเลียนแบบเขาที่เหมือนกำลังเดินให้เป็นวงกลมอยู่ตรงหน้า

ดวงตาสีม่วงครามไม่ละวางจากดวงตาสีดำสนิทแม้หัวใจจะกำลังคิดว่าเมื่อไหร่เวลาของการประลองจะสิ้นสุดลง เพราะไม่แน่ใจในร่างกายตัวเองว่ายังคงมีกำลังไปแบบนี้ได้อีกนานสักเท่าไร เช่นนี้คงจะต้องจบเกมสรีให้เร็วที่สุดเสียแล้ว และเขาก็คงจะคิดแบบเดียวกันกับเธอถึงได้พุ่งเข้ามาหาพร้อมดาบในมือและเสียงดูหมิ่น

“จันทต่อไปนี้ ฉันจะใช้ดาบพูดแทนก็แล้วกัน อยากรู้เหมือนกันว่าจะสักแค่ไหน..”

และเสียงเหล็กกับเหล็กกระทบกันก็มาแทนเสียงพูด ฟลอเรนถอยกรูดออกจากชายตรงหน้าและทำได้แค่เพียงยกดาบในมือขึ้นตั้งรับ ประกายแสงจากการปะทะของดาบสาดเข้าในดวงตาพาให้ต้องหรีตามองมัน หัวใจสั่นรัว

ขอกำลังใจให้ฉันด้วย..มาทา.. เธอคิดอยู่ในใจและพยายามหاناที่มองหาใครคนที่เธอคิดถึงอยู่ และก็ต้องทั้งผิดหวังและแปลกใจที่เห็นแม่ตสาวยื่นหลักตาราวกับว่าหล่อนไม่ต้องการเห็นความพ่ายแพ้ของเธอ

ไม่ใช่สิ..เค้าต้องไม่ได้คิดแบบนั้น.. ฉันจะไม่แพ้.. ฟลอเรนพยายามให้กำลังใจตัวเองและเริ่มเป็นฝ่ายตอบโต้กลับไป เธอเดินหน้าฟาดดาบอย่างว่องไวและหนักแน่นไปที่อีกคนที่ตอนนี้ต้องก้าวถอยหลังหวงหลบเธอกับคมดาบ และในที่สุดเธอก็พลาดทำให้เธอเมื่อดาบของเขาลุดมือกระเด็นไปอีกทาง ริมฝีปากอิมเมย์ยิ้มพอใจขณะที่เธอหยุดดาบเอาไว้ตรงลำคอของชายตัวสูง ดวงตาสีดำสนิทมองดูวัตถุเงารับด้วยแววตาสั่นระริก หากแต่เขาก็ยังปากดีอยู่

“หยุดทำไมละ ทำไมไม่หันคอฉันซะเลย..”

ฟลอเรนพบตัวเองยิ้มเยาะเจ้าของคำพูดและมองเขาราวกับตัวตลกขณะตอบเสียงเรียบ “เพราะฉันไม่คิดจะทำร้ายมนุษย์ด้วยกัน ก็เท่านั้น.. ไม่ใช่ว่าฉันใจดีกับคุณ..”

พูดจบก็คิดจะหันหลังจากไปพร้อมดาบในมือ หากแต่ก็เหมือนเธอมีดวงตาที่ศรัทธาด้านหลังจึงเห็นว่าชายหนุ่มกำลังจะส่งมีดสั้นที่เขาดึงออกมาจากที่ซ่อนบักหลังเธอจึงหันกลับมา ดวงตาสีม่วงครามเปล่งประกายอันตรายเหมือนดาบที่กำลังจ่อคอเขาอยู่ ฟลอเรนส่งเสียงกระซิบเบาๆ “และ...คุณก็ไม่มีค่าพอสำหรับดาบของฉันด้วย..ฉอน”

สิ้นสุดประโยคนี้ทุกคนที่นี้ก็ต้องเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ ด้ามดาบจากมือเธอส่งชายหนุ่มไปพบความสงบในห้วงนิทราทันทีที่มันฟาดลงบนศีรษะของเขา เด็กสาวหันหลังจากไป เธอเดินออกไปจากเวทีเหมือนไม่ได้ยินเสียงให้เชียร์หรือรู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกมอง สายตาเธอจดจ้องอยู่เพียงคนเดียวตรงหน้า

มาหา.. คุณต้องมีคำอธิบายให้ฉัน นี่มันอะไร!

--Vampire Hunter Season 2--

เงินนี้รู้สึกดีใจที่วันนี้เธอมีเพื่อนคู่ทิว เธอไม่ต้องอยู่เหงาๆในบ้านคนเดียว เหมือนที่ผ่านมาเวลาที่ฟลอเรนไม่อยู่ หากแต่ครั้งนี้ความรู้สึกของเธอมันต่างออกไป แต่อันที่จริงต้องบอกได้ว่า มันต่างไปตั้งแต่ที่รู้ว่า คนที่นั่งอยู่ข้างๆเธอ..ไม่ใช่คน..

แวมไพร์...

แอลเป็นแวมไพร์.. เป็นอะไรที่น่ากลัว หล่อนคงต้องการเลือดของเธอ ถ้าจะให้พูดตามจริง.. แต่น่าแปลกที่เธอไม่รู้สึกกลัวหล่อนสักนิดเดียว กลับกันเธอไวใจหล่อนมากกว่าใครอีกคนที่ตอนนั้นขอตัวขึ้นไปนอนพักอยู่ในห้องพักรับแขกของบ้านเธอแล้ว

เมแกนหน้าตาเหมือนฟลอเรนก็จริง แต่อย่างไรก็ไม่ใช่ที่สาวเธอ บอกตามตรงว่าให้เลือกระหว่างหล่อนกับแวมไพร์ตรงหน้า เธอแทบไม่ต้องคิดเลยว่าจะเลือกใคร แอลจะเป็นที่หนึ่งในการตัดสินใจของเธอ และที่สำคัญ..วันนี้หล่อนดูน่ารักนะ ทำอาหารให้ทานด้วย ไม่อยากเชื่อ...

“ขอบเหวอที่มองอยู่นะ”

เด็กสาวสะดุ้งสุดตัวเพราะเสียงที่ดังขึ้นแทรกเสียงในทีวี เงินนี้รู้สึกว่าตัวเองหน้าร้อนผ่าวด้วยความอายที่ถูกจับได้ว่ามองคนอื่นอย่างไม่เกรงใจ หากแต่ก็เข้าใจว่าเธอจะยอมรับมัน มือบางคว้าเครื่องดื่มตรงหน้ามาดื่ม แสร้งว่าไม่สนใจกับสายตามองมาอย่างขบขันจากอีกคน ดวงตาสีม่วงไม่ยอมมองหน้าหล่อนจนกระทั่งเมื่อหล่อนพูดขึ้นใหม่ด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

“เงินนี่.. เธอควรรู้ว่า เธอควรหรือไม่ควรพูดอะไร ตอนที่หล่อนอยู่ที่นี้..”

เงินนี้ตึงสายตากลับมามองหน้าแอลในที่สุดและก็พบกับความจริงจางบนใบหน้างามและดวงตาสีเขียวใส และใช่ เธอรู้ว่าหล่อนหมายถึงอะไรในคำพูดนี้

“ฉันโตแล้ว..แอล ไม่ต้องห่วงหรอกน่า..” เธอพูดเหมือนระอาใจ แต่มั่นกล้าทำให้ได้เห็นรอยยิ้มที่เฝ้านักกลับคืนมาสู่ใบหน้าผู้หญิงตรงหน้าอีกครั้ง หล่อนพูดสั้นๆ ขณะลุกขึ้นยืนทำท่าเหมือนจะเดินจากไป

“ดี.. เธอเป็นเด็กดีนะ..เงินนี้” และนาฬิกาที่แอลเริ่มหันหลังให้ เด็กสาวก็พบตัวเองถามขึ้นมา

“เธอจะไปไหน..”

แวมไพร์ร่างสูงหันกลับมาและยิ้มบางๆ ให้คนถาม “แค่จะออกไปสูดอากาศข้างนอกแป๊บหนึ่งนะ เดี๋ยวกลับมา”

เงินนี้พียักหน้ารับเหมือนไม่รู้จะทำอะไรได้ดีกว่านั้น เธอมองตามหลังแอลไปจนหล่อนหายไปหลังบานประตูบ้าน แล้วก็รู้สึกตัวเองถอนหายใจหนักก่อนเอนหลังลงกับพนักของโซฟาที่นั่งอยู่ เหม่อมองเพดานบ้านและปล่อยให้ความคิดโลดแล่นไป

นี่โลกของเธอเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยหรือ.. แล้วเธอจะจัดการกับมันยังไงดี...

--Vampire Hunter Season 2--

ฟลอเรนหลับตาอย่างผ่อนคลายอยู่ในที่นั่งผู้โดยสารเหมือนไม่สนใจว่ากำลังถูกสายตาทะเลียมองเธออยู่ แต่ไม่ใช่ เธอไม่ได้ไม่สนใจเมื่อปากยังพูด

“คุณรู้ใหม่ว่า.. ฉันคิดว่าคุณส่งฉันไปมิชชั่นฆ่าตัวตายมา..มาทา” ดวงตาสีม่วงความเปิดขึ้นมองสีน้ำตาลของคนขับที่หันมาสบตากันพอดี และเธอแน่ใจว่าเธอได้ยินเสียงถอนหายใจจากหล่อนก่อนจะได้ยินคำตอบได้

“นั่นเค้าเรียกว่า “การเปิดตัวอย่างเป็นทางการ” ต่างหากละคะ และก็ดูเหมือนเธอจะเปิดตัวได้อย่างดงามเสียด้วยนะ..ฟลอเรน..” แม่มดสาวตอบใจเย็นและหันกลับไปมองถนนเบื้องหน้าต่อไป แสร้งไม่สนใจสายตาที่มองมาอย่างคาดคั้นแต่สองหูยังได้ยินเสียงจากอีกคน

“โอเค.. เรื่องนั้นฉันยกให้คุณ.. แต่เรื่องจับกับความรู้สึกดูบวบในอกของฉัน ก่อนหน้าที่จะขึ้นเวที.. มันหมายความว่ายังไง..” ฟลอเรนตามจริงจัง สายตามองอย่าง ผู้หญิงตรงหน้าอย่างพิจารณา และก็พบว่าเธอรู้สึกหงุดหงิดกับคำตอบของหล่อน

“ก็แค่คาถาเรียกขวัญให้มาอยู่กับตัวเท่านั้นแหละค่ะ ไม่มีอะไรมาก..”

“โอ้..ไม่มีอะไรมาก.? แต่ฉันรู้สึกนะว่า ตอนที่ฉันสู้กับนายฉนวน ฉันไม่เป็น ตัวเองเลย..สักนิดเดียว..” ดวงตาสีม่วงเจอกับสีน้ำตาลอีกครั้งเมื่อเธอเน้นคำนี้ ฟลอเรน นิ่งหน้าขมวดคิ้วเพราะมาทาส่ายหน้าให้ท่าทางเหมือนเล่นๆ หล่อนละมือนึงจาก พวงมาลัยมาสัมผัสผืนหน้าเธอให้ต้องมองหน้ากันอย่างสงสัยมากขึ้นไปอีก หากแต่คำพูดที่ ออกมาจากปากหล่อนในคราวต่อมาก็พาให้ปมที่หัวคิ้วของเธอคลายออกจากกัน

“โอเค.. ฉันแค่ใช้เทคนิคคิดหย่อนๆค่ะ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เราไม่ได้โกงใคร แค่ฉันทำให้พลังของเธอเสถียรมากขึ้นเท่านั้นเอง..”

“พลังของฉัน..? คุณพูดผิดหรือเปล่าคะมาทา ฉันแค่มนุษย์ธรรมดาละ!” เด็ก สาวตอบกลับไปพร้อมหัวใจเต้นรัวด้วยความตื่นเต้นกับความหวังเล็กๆในใจที่คิดว่า อาจจะได้อะไรแปลกใหม่จากหล่อน มาทารู้อะไรมากมายจริงๆ แต่นี่ก็หมายความว่า หล่อนไม่ได้บอกเธอทุกอย่างที่หล่อนรู้นะ หรือเธอยังไม่ควรรู้กันละ

“ผิดแล้ว..ฟลอเรน.. เธอเป็นฮันเตอร์.. ไม่ใช่แค่มนุษย์ธรรมดา”

ฟลอเรนกระพริบตากับคำตอบ จากนั้นก็ส่ายหน้าให้คนตอบคำถาม เธอพูด ปนหัวเราะเหนื่อยๆ “โอเค.. ฉันยอมแพ้คุณก็ได้มาทา แต่แต่วันนี้วันเดียวเท่านั้น ฉัน เหนื่อย..” พุดจบก็ปิดตาลงห้วงพักผ่อนให้เต็มที่ วันนี้เป็นวันเหนื่อยที่สุดของเธอก็ว่าได้

เด็กสาวคิดว่าเธอควรจะพักเมื่อมีเวลาพอก่อนจะกลับถึงบ้าน คิดแล้วก็พา ตัวเองเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างไม่สนใจว่ากำลังถูกมองอยู่อย่างสนใจจากคนข้างๆตัว และ มาทารู้อะไรขึ้นมาบ้างระหว่างที่เธอไม่ได้มีสติพอที่จะฟัง

“แน่นอน.. เธอดีกว่า..จะเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา..ฟลอเรน เธอกับเมแกน..”

--Vampire Hunter Season 2--

ดวงตาสีเดียวกันมองสบกันเมื่อคนที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างหันหลังกลับมา ฟลอเรน
เผลอคิดไปว่าเธอกำลังส่องกระจกและเห็นตัวเองอยู่ตรงหน้า หากแต่ว่าตัวเธออีกคน
กลับนั่งอยู่บนเตียงในขณะที่เธอยืนอยู่ตรงนี้ ถึงนาที่นี้เธอยังไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ในโลกนี้มี
คนหน้าเหมือนเธออยู่จริงๆ ทั้งๆที่หล่อนกำลังจ้องหน้าเธอ

“โอเค.... ไปเที่ยวมาเป็นยังไงบ้างคะ..คุณแม่” เป็นเมแกนที่เริ่มพูดขึ้นก่อน เพื่อ
จะทนกับบรรยากาศอันน่าอึดอัดนี้ เธอตื่นขึ้นมาในกลางดึกและเห็นหน้าหล่อนที่เพิ่ง
กลับมาจากการเดินทางไกล แต่แทนที่จะดีใจที่ได้เจอกันตัวเป็นๆอีกครั้ง ฟลอเรนกลับ
ทำท่าเหมือนภาพหลอนที่น่ากลัวจากในกระจกเงา จำได้ว่าในแวบแรกที่เธอเปิดตาขึ้นมา
และเจอหล่อน แทบจะสะดุ้งตกจากเตียง ใช่ว่าหล่อนน่ากลัวอะไรที่ไหน ออกจะสวย
ขนาดนี้ แต่เพราะใบหน้าที่เหมือนกันนั่นแหละทำให้เป็น..

คำถามสุดท้าย.. เราเป็นอะไรกัน...

เมแกนตั้งใจมองหน้าผู้หญิงตรงหน้าอย่างจริงจังและพยายามจะไม่กลัวหล่อน
ไม่ว่าจะทำท่าอย่างไร เพราะจ้องนานไปฟลอเรนจึงกระพริบตาเหมือนเพิ่งรู้ว่าทำอะไรอยู่
หล่อนยึดตัวยืนหลังตรงเหมือนที่ชอบทำ แต่ท่าทางหล่อนจะไม่รู้ตัวว่าก้มตัวลงมาจ้อง
หน้าเธอเมื่อกี้ อารมณ์ไหนกันหนา.. หน้าเหมือนกันแต่ก็ใช้จะรู้ความคิดกันนะ

หากแต่ตอนนี้เธอเดาได้ว่าหล่อนไม่ชอบใจเท่าไรนักหรอกที่เห็นเธอตรงนี้นับ
เพียงหล่อน รวมถึงประโยคทักทายที่เธอใช้ด้วย ฟลอเรนยืนกอดอก มองเธอขึ้นๆลงๆ
เหมือนกำลังประเมินอะไรสักอย่าง ดูหวาดระแวง ไม้ไว้ใจ... ไม่ชอบสายตาแบบนี้เลย
ให้ตายเถอะ แม้มันจะออกมาจากดวงตาที่เป็นสีเดียวกัน

แต่แปลกแะะ หล่อนพูดจาดีมาก...

“ก็โอเค.. สนุกดี แต่อันที่จริงฉันไปทำงานมา..” ฟลอเรนตอบพยายามเก็บเสียง ชุ่นๆ เอาไว้ หงุดหงิดเล็กน้อยกับการตีตัวสนทนของคนที่หน้าเหมือนกัน แต่จำได้ว่าไม่เคยรู้จักมาก่อน ก็ยังไม่รู้เลยว่าแท้จริงหล่อนเป็นใคร มาจากไหน มีอะไรที่สร้างความจำเสื่อมจริงหรือไม่จริง แต่จะจริงหรือที่จำอะไรไม่ได้ ท่าทางดูปกติดีทุกอย่างนี่.. อย่าให้รู้นะว่าโกหก ได้เจอดีกัน!

แววดาของฮันเตอร์สาวที่มองสาวตรงหน้ายังคงมีส่อแววไม่ไว้ใจ หล่อนจนถึงตอนนี้ ถึงแม้แม่แค้นจะได้รับการการันตีจากมาตามาแล้วว่าไม่มีพิษภัยและมีความเชื่อมโยงกับเธอในทางใดทางหนึ่งซึ่งไม่ใช่ทางที่ไม่ดี ก็เชื่อว่าเธอจะเชื่อ คิดดูสิว่า มันจะเหลือเชื่อแค่ไหนที่คนสองคนดูคล้ายฝาแฝดแต่ไม่ได้เกิดจากพ่อแม่เดียวกัน

หรือว่า..อันที่จริงฉันมีแฝดที่ผลัดพราก! ใช้อยู่..ไม่หรอกน่าฟลอเรน..ชีวิตเธอไม่ได้น่าเฝ้าขนาดนั้น.. ไม่ใช่ละครนะ

“แล้วเธอละ อยู่ที่ไหนโอเคหรือเปล่า” แต่ถึงจะไม่ไว้ใจยังงั้นในที่สุดฟลอเรนก็พบว่าเธอพูดขึ้นมาใหม่ด้วยน้ำเสียงที่ดีขึ้น สาบานได้ว่าวินาทีหนึ่งเธอเห็นแววดาดีใจจากผู้หญิงที่หน้าเหมือนเธอ ก่อนที่หล่อนจะกลับมาเป็นสาวท่าทางกวนโมโหเหมือนเดิมเมื่อตอบได้กัน จะทะเล้นไปไหน นี่แหละที่หล่อนไม่เหมือนฉันเลย..

“ก็ดี.. มีที่นอน นอนสบาย มีคนทำอาหารให้กิน และก็มีเพื่อนคุย”

คนฟังกระพริบตากับคำตอบ ฟลอเรนพยักหน้ารับรู้ “อืม..งั้นก็ดี” เธอพิมพ์เหมือนไม่ใส่ใจจนพูดเท่าไร ร่างระหงหันไปทางอื่นทำท่าจะเดินออกไปนอกห้องทั้งที่ตรงนี้ก็ห้องตัวเอง และก็อยากจะนอนแล้วด้วย นอนมาในรถก็ไม่เหมือนนอนเตียงนุ่มๆ

แต่ช่วยไม่ได้นะ ฉันไม่ชอบนอนรวมกับคนแปลกหน้าถึงจะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน ก็หล่อนประหลาดเกินไป นอนกับแวมไพร์ทั้งคืนยังไม่ระแวงมากแบบนี้เลย..

ฮันเตอร์ไม่กลัวแวมไพร์.. แต่กลัวคนธรรมดาที่ไม่น่าไว้วางใจมากกว่านะ

ก็ใช่ ที่เธอมานี้ก็แค่ต้องการมาเช็คดูว่าแขกของเธอเป็นอย่างไรบ้างก็เท่านั้นเอง เสร็จแล้วก็หมดเรื่องกันสำหรับตอนนี้ พรุ้งนี่คืออยุ่ยากันใหม่ วางแผนไว้ว่าจะไปนอนห้องเจนนี เบียดน้องสาวตัวเล็กในเตียงหลังย้อมของหล่อน ก็เธอเหนื่อยเกินกว่าจะเปิดตาดูอยู่ได้ต่อไปแล้ว การประลองที่สภาส่งทำให้สูญเสียพลังมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน บางทีการนอนต่ออีกสักระยะน่าจะเป็นเรื่องที่ดีกว่า หากแต่จะทำตามแผนได้อย่างไรละ ในเมื่อมีคนเรียกไว้

“ฟลอเรน.. ฉันรู้เธอเหนื่อย.. ทำไมไม่นอนที่นี่ละ คือฉัน---” เมแกนอีกอึก พุดไม่เต็มเสียง ฟลอเรนเหลียวหน้ากลับมาและพบว่าใบหน้าเหมือนเธอกำลังแสดงสีหน้าเหมือนกำลังเขินอายอะไรสักอย่าง และนี่เองที่ทำให้เธอมองหล่อนตาค้าง ไม่อยากเชื่อเลยว่า เธอจะเห็นตัวเองในท่าทางแบบนี้ ใช่มั้ย..น่ารัก..

อันเตอร์สาวเริ่มรู้สึกวุ่นวายกับภาพตรงหน้า แล้วก็ส่ายหน้าให้กับตัวเอง เตะความคิดประหลาดทิ้งไป ก็นะ เธอไม่ใช่พวกเป็นโรคหลงตัวเองประเภทนาซิสต์เสียหน่อย มองเห็นเงาสะท้อนของตัวเองก็หลง ประหลาดละ

แต่มาคิดดูดีๆ คงเพราะหน้าตาท่าทางแบบนี้เองใช่ไหมที่ทำให้ฮัลโหลใจอ่อนกับเธอทุกครั้งเวลาที่ถูกร้อขอ แอลก็เหมือนกัน นั่นไง..เพราะฉันน่ารักละสิ คุณแวมไพร์..

“โอเค.. ก็ได้.. ฉันก็ง่วงมากจนไม่อยากเดินแล้วละ” ฟลอเรนพูดง่าย ๆ ว่างระหงไต่ขึ้นมาถึงตัวบนเตียงนอนข้างๆ คนที่นั่งอยู่ก่อน เธอถอนหายใจและพึมพำขึ้นมาเสียงเบาแล้วหลับตาลงไม่สนใจอะไร ง่วงมากจริงๆ “ราตรีสวัสดิ์..เมแกน”

และขณะที่เธอกำลังคิดว่าตัวเองจะหลับ หูก็แว่ได้ยินเสียงแบบนี้ “ราตรีสวัสดิ์ ..คุ๊แฝด”

ฟลอเรนแอบซ่อนรอยยิ้มเอาไว้ได้หมอนที่เธอนอนหนุนอยู่ ไม่รู้ทำไมเหมือนกันว่า เธอยิ้มแบบนี้เพราะอะไร อาจจะเป็นเพราะเริ่มชอบกับวิธีการเรียกแทนชื่อตัวเองของเมแกนซะแล้ว.. ประหลาดจริง..

คู่แฝดเธอ..? ใช้อย่างไร..ไม่ยากเชื่อเลยว่า ฉันจะมีคู่แฝด เหมือนคนที่ฉันรัก.. เหมือนอัลกับแอล.. ดีจัง.. ดีเธอ..?

เถียงตัวเองไปมาในใจจนเหนื่อย เลยเลิกคิด และเพราะเหนื่อยเกินไปกับหลายๆอย่างในวันนี้ เธอจึงไม่สนใจว่าอีกคนกำลังทำอะไรอยู่ หลับไปหรือยัง ก็รู้สึกนะว่าที่นอนเกิดความเคลื่อนไหวบางอย่าง หากแต่เธอก็ยังนอนเฉยๆได้อย่างไม่น่าเชื่อ เหมือนนาฬิกาความคิดไม่ไวใจในตัวเมแกนหมดลงไป ความคิดฟุ้งซ่านที่เฝ้าแต่คิดว่า หล่อนอาจจะจับมิดขึ้นมากอดเธอตอนหลับ ไม่มีอยู่ มันเปลี่ยนเป็นรู้สึกอย่างอื่นขึ้นมาแทน ราวว่าเธอกำลังต้องมนตราของแม่มดสักตน มือใครบางคนมาลูบที่แผ่นหลัง มันช่างอบอุ่น และประหลาด เจ้าของมือเหมือนตั้งใจจะกล่อมให้เธอหลับฝันดี

และเธอหลับสบายใจที่สุด ทำไมกันนะ...

เธอไม่รู้เหตุผล ไม่รู้ที่มาของความรู้สึกนี้ แต่ตัดสินใจว่า คืนนี้เธอจะปล่อยทุกอย่างทิ้งไปก่อน ขออยู่อย่างสงบกับนาฬิกาที่มีมือนุ่มๆลูบหลังเหมือนเมื่อครั้งยังเด็ก อยากหลับฝันดีสักครั้ง กระนั้นยังแอบหวังใจว่า เธอคงไม่ได้ชะล่าใจเกินไปที่ยอมอยู่กับคนที่ไม่รู้จักแต่คุ้นหน้าเหลือเกินคนนี้ อย่าทำให้ฉันผิดหวังที่ไวใจเธอนะ..เมแกน...

--Vampire Hunter Season 2--

“พูดสิ..มาทา” อัลเตือนผู้หญิงตรงหน้าเป็นครั้งที่สองขณะยืนจ้องหน้าหล่อนอย่างคาดคั้น ด้านหลังของเธอ แอลยืนกอดอกพิงผนังอยู่ รอฟังคำตอบเหมือนกัน โชคดีที่ตอนนี้พวกเขายืนในบ้านของเธอไม่ใช่ในบ้านฟลอเรน การกระทำแบบนี้จึงไม่จำเป็นต้องระวังอะไร ไม่ต้องกลัวว่าใครจะได้ยิน หรือมาขัดขวางให้ขัดใจ

นอกจากแม่มดคนนั้นเท่านั้น ผู้หญิงอะไรคือเหลือเกิน..

“ฉันไม่มีอะไรจะพูด” มาทาเจ็ดหน้าให้กับคนถาม พยายามทำใจกลัวไม่หลบสายตาหล่อนแม้ในอกหัวใจจะเต้นกระหน่ำ อัลก็จะทำอะไรเธอหรือไม่ หากหล่อนรู้สึกได้ว่าเธอกำลังเล่นลั่น หรือบางทีอาจจะเป็นแอลที่ทำ...

“แต่ฉันคิดว่าเธอมีนะ..มาทา”

ว่าแล้วเธียว่าต้องได้ยินคำแบบนี้ แม่มดสาวหันมาเลิควัวให้กับคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง เธอสิ้นศึระะยี่มๆและพูดน้ำเสียงหยอกเิน “ไอ้..แอลที่รัก เธอก็คิดแบบนั้นเหมือนกันเหวอ..”

แต่แทนที่แอลจะสนุกไปกับเธอด้วย หล่อนกลับพุ่งเข้ามาหาเธอด้วยความเร็ว เหนือมนุษย์และดูดเธอออกไปจากหน้าอัลร์ จับเธอกดไว้กับผนังห้องแทน มือเรียวเซยคางเธอขึ้นสบตา และครั้งนี้มาทาก็รู้สึว่าเธอจุกขึ้นมาทันใด ไซ้..เพราะแผ่นหลังของเธอกระแทกกับผนังอย่างแรง หล่อนไม่ได้บ่นะบ่นยัง..

“แอล..” แม่มดตกเสียงตัวเองลงราวกับต้องการเตือนให้อีกคนสงบอาการ เธอตั้งใจจะไม่ทำร้ายหล่อนไม่ว่าในวิธีใด และไม่คิดว่าตัวเองจำเป็นต้องพูดอะไรด้วย มันยังไม่ถึงเวลา หากแต่เพราะเธอทำแบบนี้ จึงไม่ได้ช่วยทำให้หล่อนทำตามเธอได้ ดวงตาสีเขียวเปล่งประกายอันตรายขณะที่หล่อนกระซิบคำพูดออกมา

“เธอจะบอกพวกฉันมาดีๆหรือจะให้ฉันต้องใช้กำลัง..”

มาทายิ้มเยาะทันทีพร้อมแววตาที่เล่นและกระซิบกลับ “เธอก็กำลังใช้อยู่เนี่ย..”

และนี่เองที่ทำให้แวมไพร์ตรงหน้าคำรามออกมาพร้อมดวงตาที่เปลี่ยนสี แอลอารมณ์เสียง่ายเหมือนเดิมเมื่อถูกขัดใจ และบางทีหล่อนอาจจะทำอะไรเธอก็ได้ หากไม่ได้ยินเสียงนี้ดังขึ้นมาเสียก่อน

“ปล่อยหล่อน..แอล!” อัลร์ไม่พูดเปล่าแต่มาตึงตัวน้องสาวออกไปจากคนที่หล่อนตั้งใจจะชู่ให้กลัว แต่นี่ก็เพราะเธอรู้ว่ามาทาไม่มีทางจะกลัวแอลได้ในเมื่อหล่อนเหนือกว่าในทุกทาง อย่างน้อยก็มีคาถาที่ทำให้หัวของเธอสองคนระเบิดนั้นแหละ

“แต่อัลร์---

“พอแล้ว พี่จะจัดการเอง..” แผลผีตัดคำอีกคนออกและมองด้วยสายตาปราม ก่อนจะหันกลับมาหาคนที่ถูกทิ้งไว้ด้านหลัง ดวงตาสีฟ้าจึงสีน้ำตาลคาดคั้น...

“มาทา.. ฉันขอรับรอง.. บอกมาเถอะว่าเมแกนเป็นใคร..” อัลร์พยายามใช้ไม้อ่อน และสีหน้าสงบที่สุด แต่เธอก็หลุดอาการจนได้เมื่อผู้หญิงตรงหน้ายิ้มและส่ายหน้าให้ และในที่สุดหล่อนก็หายไปจากสายตาของพวกเขาเธอโดยไม่ยอมบอกลา

“มาทา!!!” เธอพบตัวเองตะโกนออกไปตามหลังหล่อน และเกือบจะถอนหายใจอย่างสิ้นหวังที่ฝากความหวังไว้กับคนผิดคน หากแต่เสียงที่ดังขึ้นมาในโสตประสาทของเธอตอนนี้ก็หยุดมัน

“ฉันจะบอกเธอเมื่อถึงเวลาที่สมควร..”

อัลร์ถอนหายใจหนักและนำสองมือขึ้นมาทาบบนหน้าตัวเองอย่างอารมณ์เสีย เธอไม่รู้จะทำอะไรได้ดีกว่านี้อีกแล้ว แต่แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้นมาใหม่เมื่อได้ยินเสียงนี้

“โอ้..นั่นแหละ แม่มดของฉันล่ะ ร้ายอย่างที่คิดไว้เลยจริงๆ”

ถูกต้องที่สุด..แอล.. เธอแอบคิดในใจ... แล้วเราจะได้เห็นดีกัน..มาทา..

Chapter 3 : ดอพเพลแกงเกอร์ ?

มันไม่ใช่เรื่องแปลกหากฟลอเรนจะพบตัวเองอยู่ในห้องหอสมุดกับผู้หญิงตรงหน้า เพราะถึงมาทาจะไม่ได้เรียกหาให้เธอมาที่นี่ เธอก็ต้องมาหาหล่อนทุกวันราวกับเป็นกิจวัตร แต่ในวันนี้มันก็ไม่ใช่แค่ทำตามกิจวัตรประจำวันของตัวเอง เมื่อเธอพบว่าเธอมีคำถามมากมายและต้องการให้หล่อนตอบมัน แค่อีกหนึ่งข้อก็ยังดี

“อืมม.. มาทาคะ” เด็กสาวเริ่มต้นเรียกร้องความสนใจจากคนที่เฝ้านั่งทำอะไรรู้อยู่ด้านหลังคอมพิวเตอร์ หล่อนเงยหน้าขึ้นมาและเลิกคิ้วให้เป็นคำถาม

ฟลอเรนแอบสูดลมหายใจเข้าปอดหวังควบคุมอารมณ์ให้หนึ่ง “คุณ.. เอ่อ.. มีแผนอะไรสำหรับเมแกนคะ จะให้เค้าอยู่บ้านฉันต่อไปแบบนี้ หรือว่า---”

“แล้วตอนนี้เค้าอยู่ที่ไหนคะ อยู่กับเจนนีหรือเปล่า” มาทาจะไม่ได้ตอบคำถามแต่ย้อนถามกลับไป พาให้อีกคนอีกอึกก่อนจะตอบกลับมา

“อยู่คะ แต่ไม่ได้อยู่กันสองคน อัลกับแอลก็อยู่..” พูดไปแล้วก็รู้สึกดวงตาสีน้ำตาลของสาวตรงหน้ามีคำถามมาให้ ฟลอเรนจึงตอบมันโดยไม่รอให้ถูกถาม “พวกเค้าไม่ไว้ใจเมแกนคะ ฉันว่าคุณก็รู้..”

คนฟังกระพริบตาและถอนหายใจหนัก เธอไม่กล้าสบตา กับฟลอเรนตรงๆ ราวกับกลัวว่าหล่อนจะเห็นอะไร แต่ในที่สุดก็พูดออกมา “เมแกนเป็น **doppelgänger** ของเธอนะ..ฟลอเรน”

และมันก็ทำให้คนที่ได้ยินตาค้าง เด็กสาวอุทานตกใจ “ดอพเพลแกงเกอร์..
“แฝดปีศาจ” เหรอคะ”

แน่นอน..ฟลอเรนตกใจ ตกใจมากด้วย เพราะเธอเคยอ่านผ่านตามาบ้างกับเรื่องนี้ในหนังสือวรรณกรรมแนวลึกลับ และเท่าที่เธอเคยอ่านเจอมา “ดอพเพลแกงเกอร์”

คือคนที่หน้าเหมือนกัน ตามความเชื่อบางประเภทนั้นยึดหลักที่ว่ามนุษย์ทุกคนบนโลกจะมีฝาแฝดของตนอยู่ หากบุคคลนั้นเป็นคนดี ฝาแฝดก็จะชั่วร้าย หากบุคคลนั้นเป็นคนชั่วร้าย ฝาแฝดก็จะเป็นไปในทางกลับกัน และการที่ฝาแฝดทั้งสองมาพบกันนั้นก็จะมีผลให้ทั้งคู่ต้องพบกับจุดจบของชีวิต

และในเมื่อมันเป็นแบบนี้ เธอก็สรุปมันตามความคิดความเข้าใจของตัวเองว่า “ดอเฟลแกเกอร์” คือ “ฝาแฝดปีศาจ”

“ถ้าอย่างนั้น อีกไม่นาน ฉันคงจะมีตัวตายตัวแทน และหายไปจากโลกนี้นะสิ” ฟลอเรนพูดเสียงสั่นด้วยความหวุ่นใจ หากแต่อีกคนคงไม่ได้คิดแบบเดียวกัน เลยแย้งขึ้นมาระหว่างหันมาสบตากัน

“ตำนานบางตำนานก็เชื่อไม่ได้นะคะ ฝาแฝดแบบ “ดอเฟลแกเกอร์” ไม่จำเป็นต้องเป็นอะไรที่ตรงกันข้ามกับเราเสมอหรอกค่ะ อย่างน้อยก็ไม่ใช่กับ..เมแกน”

ฟลอเรนขมวดคิ้วเล็กน้อยกับคำแย้ง เธอไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร มาทาจิงดูคล้ายว่าจะออกตัวรับหน้าให้กับแฝดปีศาจของเธอแบบนี้ หรือยังไม่วะไรอีกหลายอย่างที่หล่อนเก็บเอาไว้เป็นความลับ

“ทำไมคะ คุณจะบอกว่าเค้าเป็นแฝดที่ดีของฉันหรือไง ฉันควรจะได้ใจที่เจอเค้าใช่ไหมคะ ดีใจ..แม้กระทั่งเวลาที่เค้าจะมาแทนที่ฉันด้วยใช่ไหม..” เด็กสาวถามเสียงน้อยใจและก้มหน้ามองพื้นห้องเหมือนมันน่าสนใจกว่าใคร ถึงจะได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของอีกคนที่กำลังเดินมาหาทันทีไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมองหล่อน ไม่แม้แต่ตอนที่หล่อนวางมือลงบนบ่าของเธอ

“โอ้..Sweetheart.. ไม่มีใครมาแทนที่เธอได้หรอกนะคะ ไม่เชื่อถามอัลรูดสิ”

หากแต่กับคำนี้มันสามารถทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมองหล่อนจนได้ และแววตาจริงจังกับรอยยิ้มเอ็นดูก็ทำให้ต้องยอมใจอ่อน ฟลอเรนถอนหายใจเบาๆ “โอเคะมาทาจิง

ฉันเข้าใจ แต่ยังไงฉันก็ไม่ชินนะคะที่จะเห็นตัวเองเดินผ่านไปมาต่อหน้า เค้าเหมือนฉันทุกอย่างแม้กระทั่งเสียง และคุณคิดว่า ใครจะรู้ว่า ฉันคือคนไหนระหว่างเค้ากับฉัน”

มาทาทำทำครุ่นคิดและใช้นิ้วชี้แตะคางตัวเอง เห็นฟลอเรนจึงมาเหมือนเร่งเร้าเอาคำตอบก็ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย มันเป็นเรื่องยากจริงๆตามที่หล่อนบอกมา หากแต่ไม่นานแม่มดสาวก็ยิ้มกว้างกับความคิดของตัวเองพาให้คนมองต้องถาม

“เป็นอะไรไปคะมาทา--”

“แววดาของเธอสองคนไม่เหมือนกัน.. ฉันแน่ใจ..”

ฟลอเรนฝันตัวเองไว้ไม่ให้หวั่นไหวแต่ก็ต้องกุมท้องระหว่างพยายามกลั้นมันเอาไว้ ไม่อยากเชื่อเลยว่า หญิงสาวตรงหน้าจะทำอะไรได้ไร้เดียงสาขนาดนี้ ข้ายังออกมาด้วยท่าทางตื่นเต้นสุดขีดด้วย หรือหล่อนจะคิดว่าเป็นคำตอบที่ดีที่สุดแล้ว

“ฟลอเรน.. เธอทำอะไร.. ฉันพูดผิดเหรอ..”

คนโดนถามรีบโบกไม้โบกมือปฏิเสธและตอบปนเสียงหวั่นไหวออกมา “ไม่ผิดค่ะ แต่แค่ฉันคิดว่า ใครจะมีเวลานั่งมองตาฉันคะ จะได้รู้ว่าคนไหนเป็นใคร เอาแบบที่ง่ายกว่านี้ได้ไหมคะ..ท่านผู้สังเกตการณ์”

มาทากระพริบตาจๆจากนั้นก็ยิ้มเมื่อทบทวนเรื่องนี้ได้ “โอเค.. งั้นฉันจะลองดูอย่างอื่นที่จะแยกแยะเธอสองคนออกจากกันได้ ว่าแต่เธอซีเรียสจริงๆหรือฟลอเรน”

ถามออกไป อีกคนก็พยักหน้ารับ ตัวเองจึงต้องพยักหน้าบ้างและออกเดินวนรอบตัวคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ เธอเห็นฟลอเรนมองตามมาตลอดเวลาคัลล้ายอยากได้คำตอบเร็วๆ แม่มดสาวหยุดเดินในที่สุด และยกสองมือวางบนบ่าทั้งสองข้างของคนนั่งที่เงยหน้ามองตากัน

“ฟังให้ตื่นะ..ฟลอเรน” มาทาเริ่มต้นพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังกับใบหน้าที่เคร่งขรึม คนฟังรีบพยักหน้ารับเหมือนจะบอกว่าทำตามแล้ว แต่แล้วเมื่อเธอพูดขึ้นใหม่ ก็เห็นอีกฝ่ายอยู่ในอาการช็อคไปในทันที “ฉันแยกไม่ได้”

หลายวินาทีที่ฟลอเรนอิงไปพาให้อีกคนรู้สึกเป็นห่วงจึงบีบที่บ่าเธอเบาๆ เด็กสาวกระพริบตาและจ้องหน้าเจ้าของมือ จากนั้นก็หัวเราะหนักเหมือนหยุดไม่อยู่พาให้หล่อนหน้าแดงก่ำเหมือนรู้ตัวว่าทำอะไรพลาดไปอีกแล้ว

“ฟลอเรน.. อะไรเนี่ย---”

“มาทาคะ คุณนี่นะจะตกลงไปถึงไหน ฉันหัวเราะจนเมื่อยแก้มแล้วนะ พอเถอะ” ร่างสูงโปร่งผุดลุกขึ้นไปกอดอีกสาวอย่างอัดโนมตี หวังหยุดอาการหน้าตาตื่นที่เห็น ฟลอเรนไม่ได้รู้เลยว่าหล่อนจะรู้สึกอย่างไรกับความใกล้ชิดนี้ เพราะเธอไม่ได้คิดอะไร มาทาก็คือเป็นเพื่อนของเธอคนหนึ่ง ถึงจะอายุแตกต่างกันมากก็ตาม และความจริงเธอก็ไม่รู้ว่ หล่อนอายุเท่าไรเหมือนกัน

และเพียงไม่กี่นาทีต่อมา เธอก็รู้สึกว่าอีกคนกอดตอบเหมือนชอบที่เธอกอดหรือไม่เช่นนั้น มาทาก็คงอาจจะรู้สึกว่าเหวออยู่ลึกๆในใจ เพียงแต่หล่อนไม่เคยบอกใครเหมือนที่หล่อนไม่เคยบอกแอลถึงความรู้สึกที่แท้จริง

ไวเท่าความคิด ฟลอเรนก็ยกมือขึ้นลูบแผ่นหลังให้คนที่ตัวเองกอดเอาไว้ เธอกระซิบเบาๆ “ขอบคุณที่อยู่ข้างๆฉันเสมอค่ะ และฉันก็อยากให้คุณรู้แหละค่ะว่า เราสองคนไม่ได้เป็นแค่เพื่อนร่วมงานกัน คุณเป็นเพื่อนฉันค่ะ..มาทา..”

และโดยไม่รอฟังอีกคนพูดอะไรตอบมา คนพูดก็ปล่อยมือตัวเองออกและมองหน้าคนที่เสียบไปแต่สายตาดูว่าเข้าใจเธอ “ฉันไปก่อนนะค่ะ แล้วเจอกันนะ”

ร่างสูงโปร่งหันหลังให้และก้าวเดินออกไปอย่างที่ไม่ได้มองเหลียวหลัง มาทาไม่ได้รั้งเธอไว้ ไม่มีคำพูดใดๆออกมาจากปากหล่อนอีก หากแต่ถึงจะไม่มี เธอก็ยัง

เชื่อมั่นว่า หล่อนจะอยู่เป็นแบ็คอัปให้เธอต่อไป ไม่ว่าเธอจะมี “แฟดปีศาจ” คนนั้น หรือไม่ก็ตาม

--Vampire Hunter Season 2--

กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วอย่างเหลือเชื่อเมื่อยามรัตติกาลมาเยือนอีกครั้ง พระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว เหล่านกาก็พากันกลับรัง หากแต่ในเวลาที่ใครๆ หรือสัตว์ทั้งหลายขอลาไปพักผ่อน กลับเป็นเวลาที่เราบางคนออกเดินทาง มันเป็นเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน กับวันนี้ก็เช่นเดียวกัน

อัลริมองด้านหลังของคนเดินนำหน้าด้วยความประหลาดใจ ฟลอเรนปฏิเสธที่จะพักผ่อนอยู่บ้านทั้งๆที่ท่าทางดูค่อนข้างสับสนและเหนื่อยล้า เธอได้เลียวว่าคงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับคนที่หน้าเหมือนกันกับหล่อน แต่แน่นอน เธอรู้ว่าเด็กสาวคนนี้เป็นดี้อเพียงไหน ฟลอเรนไม่เคยคิดหยุดออกทำงานแม้วันที่ไม่สบาย และนี่เองที่ทำให้เธอเป็นห่วง

“เธอมีแผนอะไรสำหรับคืนนี้” และเพราะรู้ดีว่าการออกปากห้ามหล่อนไม่ได้มีผลดีอะไร เธอจึงถามคำถามนี้แทน คนเดินนำหน้าไม่ได้หันมามองหน้ากัน หากแต่หล่อนยังตอบคำถามมาให้

“ไปขับประจำของคุณค่ะ ฉันอายุถึงแล้ว..”

คนตัวสูงกว่าขมวดคิ้วเล็กน้อยกับคำตอบก่อนจะเดินมาคู่กับคนตอบ อัลริ้มก็มองหน้าหล่อนอย่างสงสัย โชคดีที่ดวงตาของแวมไพร์สามารถมองเห็นได้ในความมืด และคืนนี้มีแสงจันทร์อยู่ครึ่งดวง ใบหน้าของฟลอเรนจึงเด่นชัดกับสายตาเธอโดยไม่ต้องพยายาม “จะไปทำไมที่นั่น ปีศาจไม่ได้ล่าเหยื่อที่เดิมทุกครั้งหรอกนะ มันเปลี่ยนที่ไปเรื่อยๆ”

“ฉันไม่ได้ไปล่า แค่อยากเปิดสมอง..” ฟลอเรนตอบขณะเงยหน้าขึ้นมองหน้าคนถาม เธอยิ้มบางๆไว้ก่อนจะหันไปสนใจทางข้างหน้าต่อ หากแต่เสียงในลำคอของเธอที่ดังออกมาครั้งนี่ก็ทำให้หล่อนประหลาดใจ “หรือคุณไม่อยากไป.. ถ้าไม่อยากไปก็--”

“ทำไมจะไม่อยากไปละ อย่าพูดแบบนี้สิ” อัลร์แย้งขึ้นมาทันทีพร้อมกับที่ใช้มือทั้งสองข้างจับตัวอีกคนเอาไว้ บังคับให้หันหน้ามาหากัน

“ก็ฉันคิดว่าคุณเห็นฉันจนเบื่อแล้ว และทั้งวัน คุณก็มีเมแกนอยู่ข้างๆ”

“ก็ใช่.. แต่เมแกนไม่ใช่เธอ..ฟลอเรน ไม่มีทางใช่”

ดวงตาสีม่วงครามเป็นประกายประหลาดกับคำบอกนี้ ไม่กี่วินาทีมีสวดยก็ยกขึ้นไล่ปลายนิ้วไปตามแก้มขาวซีดของผู้หญิงตรงหน้าที่ดูคล้ายว่าชอบที่เธอทำ อัลร์ปล่อยให้เธอสัมผัสหล่อ่นไปจนถึงผิวเนียนเหนือกระดูกเสื้อเม็ดบนก่อนจะพูดออกมาเสียงเบาราวกระซิบ

“ไม่มีใครเจ้าเล่ห์ได้ไร้เดียงสาเท่าเธออีกแล้วที่รัก” สาวตัวสูงกว่าทำท่าจะก้มลงมาหมายสัมผัสกับริมฝีปากอิมที่เป็นอันยอมอยู่หากแต่ก็ต้องหยุดชะงักเพราะปลายนิ้วที่มาทาบลงกับเสียงปากของตัวเอง มองหน้าเจ้าของนิ้วนี้เข้าอย่างไม่เข้าใจ

“คุณลืมอะไรไปบางอย่างหรือเปล่าคะ”

อัลร์กระพริบตาอง สายหน้าให้คนถาม ไม่รู้จริงๆว่าฟลอเรนหมายถึงเรื่องอะไร หมายถึงเรื่องสตาร์การ์เนตที่เธอยังไม่ได้ให้หล่อ่นไปทำธุระเรื่องกำจัดยัยจูเลียหรือเปล่า แต่นั่นมันยังไม่ถึงเวลาที่สัญญากันไว้เนี่ย ความคิดนี้ทำให้ต้องมองหน้าหล่อ่นอย่างระวังมากขึ้น แต่แล้วเมื่อเห็นหล่อ่นเริ่มเม้มริมฝีปากอิมเป็นเส้นตรงเหมือนเด็กขี้หงุดหงิด ความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในสมอง

“โอ้.. ฉันลืมฉลองให้แซมปี!” พูดขึ้นพร้อมดวงตาเป็นประกาย และมันก็ทำให้เธอได้รางวัลเป็นจูมพิทที่ริมฝีปาก

มือทั้งสองข้างของฟลอเรนประคองใบหน้าเธอให้ลงมาหาเพื่อมอบจูมพิทลิ้มล้ำ อัลร์ฮัมในลำคออย่างมีความสุข สองมือเคลือนไหวไปตามลำตัวของเจ้าของจูบหวาน

หัวใจคิดอยากจะทำอะไรมากกว่าจูบ หากแต่ความคิดนี้ก็ต้องหยุดลงไปเมื่ออีกคนถอนตัวออกให้ต้องมองหน้ากันอย่างงงๆ

“คุณแยกออกใหม่ว่า นี่เป็นฉันตัวจริงหรือ..เมแกน”

ดวงตาสีฟ้าของแวมไพร์สาวเบิกค้าง หัวใจสั่นกับคำถามประหลาด ความกลัวเริ่มปรากฏขึ้นในดวงตา หากแต่ว่าอีกคนกลับยิ้ม

“อย่าตกใจ.. ฉันคือฟลอเรนตัวจริง” หญิงสาวเขย่งตัวขึ้นสัมผัสริมฝีปากของคนตาข้างขวากับจะช่วยปลดปล่อยหัวใจ เห็นหล่อนกระพริบตาได้ก็สบายใจขึ้น ฟลอเรนดึงมือหล่อนมากุมไว้ แล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปมันคล้ายเจือความเศร้า

“ฉันอยากให้คุณจำความรู้สึกที่คุณมีต่อฉันเอาไว้ มันอาจจะช่วยให้คุณได้สักวัน”

อัลริกระพริบตาอีกครั้งกับประโยคนี้ ความตกใจมีมากขึ้น ทำไมฟลอเรนถึงพูดอะไรเป็นलग มันคล้ายๆ ไม่ใช่เรื่องที่ตึ๊ง หรือว่าหล่อนไปรู้อะไรมาจากที่ไหน เธอได้ผ่าเผยประหลาดของหล่อนจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แน่

“เมแกนใช่ใหม.. คำทำอะไรเธอ!” แวมไพร์ถามเสียงตระหนกและกลายเป็นคนปืมืออีกคนแทน เธอกำลังวิตกกังวลสุดขีด หากแต่ก็ต้องขมวดคิ้วยมองหน้าคนที่ส่ายหน้าให้ ฟลอเรนปฏิเสธกลับมาย่างๆ

“เปล่าค่ะ ไม่ได้ทำอะไร”

“แต่ที่เธอพูด---”

“ก็แค่พูดเพื่อไว้ ถ้าวันไหนคุณเห็นคำเป็นฉัน..เท่านั้นเอง” ฟลอเรนรีบพูดขึ้นก่อนที่จะถูกชักฟอกไปมากกว่านี้ เธอยังไม่ยอมให้อัลริรู้ความจริงตามที่เธอได้รู้มันมา เรื่องที่ว่าเมแกนเป็น ดอพเพิลแก๊งเกอร์ของเธอ ไม่ว่ามาทาสจะไม่ได้สั่งห้ามก็ตาม

ใช่ว่าเธอไม่ไว้ใจอัลริ หากแต่อะไรบางอย่างในใจบอกเธอว่าควรจะต้องเก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับ หรือบางทีเธออาจจะกลัวว่า แวมไพร์ที่รักของเธอจะหันหันคิดทำ

เรื่องบ้าๆ อย่างเช่นไปปลิดชีวิต “เผด็จศึก” ของเธอให้ เพื่อให้เธอได้ปลดปล่อยและอยู่อย่างสงบ ซึ่งเธอเชื่อว่า ตามอายุที่หล่อนมี อัลรีย่อมรู้ความหมายของการเจอคนหน้าเหมือนที่เรียกว่า คอปเพลแกนเกอร์นี่แน่ๆ แม้ไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้นเหมือนเธอ

แวมไพร์มองหน้าคนพูดอย่างพิจารณาราวกับจะหาสิ่งผิดปกติในตัวหล่อน หากแต่ก็ต้องถอนหายใจอย่างเสียไม่ได้เมื่อแววตาของดวงตาสีม่วงครามดูไร้เดียงสามากถึงเพียงนี้ “โอเค! ตามนั้นค่ะ ว่าแต่ตกลงว่า จะไปฉลองกันได้อย่างไรล่ะคะ..แซมปี”

หากแต่อัลรียังไม่ใช่คนเดียวที่ในที่อารมณ์เปลี่ยนไป อาการที่พลอเรนหันขวับไปมองด้านหลังตัวหล่อนด้วยท่าทางตกใจ พาให้เกิดความตระหนกขึ้นอีกครั้ง

“พลอเรน---

“ซูว์— เจียบหนอยค่ะ ฉันว่า..ฉันเห็นอะไรลอยผ่านศีรษะเราไป” ปลายนิ้วของฮันเตอร์วางทาบลงกับเรียวปากของแวมไพร์ตัวสูงกว่า และไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ดึงหล่อนมาซ่อนตัวหลังพุ่มไม้อีกด้านและพากันอยู่ในที่นั่นคุกเขาราวกับจะหลบใครหรืออะไรสักอย่าง

“ให้ฉันช่วยฟังแล้วกัน” อัลรียื่นมือขึ้นมาเสียงเบา แล้วพยักหน้ายืนยันคำของตัวเองกับดวงตาของอีกคนที่หันมามองกัน พลอเรนพยักหน้าให้อนุญาต ร่างสูงจึงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนอีกครั้งในที่ที่ระแวงระวังมากขึ้น เธอกระซิบอีกคำกับคนที่มองมาอย่างตกใจกับการกระทำของตัวเอง

“ฉันสัญญาว่าจะเจียบและเร็วที่สุด” พูดจบก็เหมือนอีกคนตั้งใจจะอนุญาต หากแต่ก็เป็นไปตามคาด ใบหน้าหวานตอบรับคำขอ ขาวาวจึงรีบก้าวเดินจากไป เร็วและเจียบที่สุดอย่างที่มีมนุษย์ไม่มีทางทำได้ ไม่วैन..ฮันเตอร์..

หลายนาทิจัลอัลรียืนห่างไปและเธอมองการเคลื่อนไหวของหล่อนไม่ทัน หัวใจของพลอเรนก็เริ่มรู้สึกหวั่นวิตก ตกลงว่าตอนนี้เธอกำลังเจออะไรอยู่กันแน่ นั่นคือปีศาจหรืออะไรที่ลอยผ่านศีรษะเธอไปเมื่อครู่ และถึงแม้ไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่เธอก็รู้สึได้ว่า

มันไม่น่าจะเป็นเรื่องดี คล้ายมีดวงสังหรณ์ประหลาด ใจหนึ่งอยากจะลุกขึ้นเพื่อเดินตาม
แวมไพร์สาวตนนั้นไป แต่อีกใจสั่งให้เธออยู่ตรงนี้ และมันก็เป็นโชคดีของเธอที่ไม่ได้ลุก
ขึ้นตามอัลริไป ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้เห็นหล่อนตอนกลับมา

ดวงตาสีม่วงครามมองร่างสูงที่ทอดตัวลงนั่งข้างๆราวกับจะหาความผิดปกติ
หาอะไรที่เธอวิตกอยู่ แต่ก็ต้องหยุดชะงักกับเสียงที่ได้ยินและสิ่งที่สองตาได้เห็นตอนนี้

“ศีรษะของผู้ชาย ฉันคิดว่าน่าจะกระเด็นมาจากที่ที่ไม่ไกลจากตรงนี้”

ฟลอเรนกระพริบตาเมื่อตั้งสติได้ แต่ความตกใจและหวาดกลัวกับภาพที่เห็น
ตรงหน้าก็พาให้ต้องหันหน้าหนี “คุณช่วยทำเค้าให้ดีขึ้นหน่อยได้ไหมคะ..อัลริ”

ฟังแค่คำเสียงของผู้หญิงตรงหน้าก็รู้ว่าตัวเองควรจะทำอย่างไร แวมไพร์ดึงผ้า
ผืนหนึ่งในเสื้อแจ็คเก็ตของตัวเองออกมาและจัดการห่อศีรษะในมือให้มิดชิด แต่ไม่ว่า
จะทำเรื่องหวาดเสียวให้อีกคนตกใจกับการโชว์มันต่อหน้าหล่อนเมื่อหันกลับมาหา
เพราะเสียงบอกของตน “เรียบร้อยค่ะ”

อันเตอร์แทบจะกรี๊ดออกมาหากไม่ยั้งตัวเองเอาไว้ได้ก่อน เพราะสิ่งที่อีกคนถือ
เอาไว้ตรงหน้า ศีรษะที่ห่อผ้าแล้วอยู่ระดับใบหน้าของอัลริ มันเหมือนเป็นภาพหลอนให้
หัวใจเธอเต้นตุบตาม และโดยอุบัติเหตุ ความตกใจทำให้มือเธอยกขึ้นบด จากนั้นก็ได้
ยินเสียงแวมไพร์ไว้ออกมาก่อนจะวิ่งไปไล่จับห่อผ้านั้น

“ฟลอเรน.. เราต้องเอาเค้าไปพิสูจน์นะ ทำไมทำแบบนี้”

“ก็คุณทำให้ฉันตกใจนี่อัลริ!” ฟลอเรนตอบกลับไปอย่างไม่สนใจและเริ่มเดิน
ออกจากที่ซ่อนตัวแต่ไม่ได้ไปหาคนที่กำลังยืนอยู่กับห่อผ้าที่มีศีรษะอยู่ในนั้น ไม่มีทางที่
เธอจะเดินไปตรงนั้นแน่ๆ และนี่ก็ทำให้เกิดคำถามตามมาด้านหลัง

“เฮ้..จะไปไหน แซมปี!”

ฮันเตอร์สาวกลอกตาไปมาด้วยความรำคาญใจขณะหยุดชะงัก เธอไม่ชื่นชอบนักกับฉายาใหม่ที่อัลร์กำลังใช้อยู่เพราะรู้ตัวว่าได้มันมาเพราะอะไร..เธอโก.. มาทาโก.. แต่เรื่องอะไรจะบอกใครละเรื่องนี้..

“ไปหาร่างของเค้าไ้คงจะ อย่าบอกนะว่า คุณจะเอาเค้าไปพิสูจน์แค่นั้น” ฟลอเรนตอบกลับไปรวดเร็ว

ฮันเตอร์รีบออกเดินใหม่อีกครั้งโดยไม่สนใจว่าจะมีคนเดินตามหลังมาหรือไม่ เพราะรู้ว่ายังไงหล่อนก็จะตามมา เธอรู้จักอัลร์ดี และไม่เห็นว่าที่หล่อนก็เดินตามมาจากไหน

“ฉันไม่ให้เธอไปคนเดียวหรอกนะ”

ฟลอเรนพยักหน้าให้กับคำกล่าวนี้อีก ก่อนที่ทั้งสองร่างจะเดินคู่กันในความเงียบเพื่อไปหาเป้าหมาย พวกเธอมีงานต้องทำเสียแล้ว เก็บไปก่อนงานฉลองที่ว่า หากแต่ก็ใช่ว่าเธออยากจะฉลองอะไรมากนัก แคได้อยู่ด้วยกันกับคนข้างๆก็พอ เธอคิดในใจและพลอดึงมือหล่อนมากุมไว้โดยไม่รู้ตัว และมองตากันในความมืด เธอเห็นอัลร์ยิ้มให้ หัวใจรู้สึกอบอุ่นจนต้องยิ้มตอบกลับไป

ไซสินะ ใครจะแทนความรู้สึกที่เรามีให้กันและกันได้ หวังว่าฉันคงไม่คิดผิดไป.. แต่ไม่ว่ายังไง ฉันจะไม่ยอมให้ใครมาแทนที่ตัวเองแน่นอน.. เสียใจด้วยนะ..เมแกน..

Chapter 4 : ตุลาคม

“ลักษณะแบบนี้ ไม่ได้เกิดจากการถูกฟันนะคะ” มาทาวินิจฉัยร่างบนเตียง เหล็กตรงหน้าราวว่าเธอกลายเป็นหมอนชั้นสูง สวมมือที่อยู่ในถุงมืออย่างซีไปตามรอยที่ดู เหมือนจะเป็นบาดแผลที่ลำคอของศพนะ ให้คนที่อยู่ที่นั่นได้ดูมันไปพร้อมกับเธอ

“เป็นการถอดศีรษะออกจากคอเฉยๆคะ” และประโยคนี้ก็พาความสงสัยมาให้ คนฟังเต็มที่ ก็มันน่าตกใจ..

ฟลอเรนเดินเข้ามาดูใกล้ๆ ความกลัวคนหัวขาดหายไปราวกับมันไม่เคยมี หรือว่าจะชิน ไม่ได้ชินนะ แค่อยากรู้ ไม่มาดู จะได้อะไร.. “คุณจะบอกว่าเขาถอดหัวตัวเอง หรือใจคะมาทา ในโลกนี้มีด้วยหรอ.. ไม่ใช่หนังผีที่เงินนี้ชอบดูนะคะ” ถ้ามีคนตรงหน้า แบบแอบติดตลกแต่ไม่มีใครหัวเราะสักคน แกมคนที่ตอบให้กลับเป็นอีกคนซะนี่

“มีสิ ก็เจ้านี่คือ. ตุลาคม”

“ดูล.. ตุลาคมหรอคะ” ฮันเตอร์หันไปมองเจ้าของเสียงทันทีตามความจริง ยิ่งแววดาสงสัยไปที่อัลท์ หล่อนขยับเข้ามายืนใกล้ๆ และพูดต่อ

“พวกนี้เป็นนักกรับจ้างแต่สมัยก่อนเป็นอัศวินช่วยกษัตริย์รบ ขอบถอดหัว เวลาต่อสู้เป็นชมขวัญให้ศัตรูกลัว” ดวงตาสีฟ้าของแวมไพร์มองไปที่ฮันเตอร์ที่มีความ สงสัยในดวงตาจากนั้นก็หันไปหาแม่มดต่อ “ตุลลาฮานมาอยู่ที่นี่เพราะอะไร เธอพอจะ บอกได้ไหม.. มาทา”

คนที่ถูกถามดึงถุงมือออกจากมือทั้งสองข้างและวางมันไว้บนโต๊ะ มองลง ไปที่ศีรษะที่วางอยู่ใกล้กับร่างของเขานบนเตียงเหล็ก “ฉันก็ไม่แน่ใจว่าเพราะอะไร แต่ พวกเธอก็รู้ว่าที่นี่มีประตูปีศาจอยู่ อะไรหรือใครก็ผ่านเข้ามาได้ทั้งนั้น”

ฟลอเรนกระพริบตาต่างกับเหตุการณ์เล็กน้อยแต่พยายามจะคิดตาม “ถ้าเขาเป็นนักกรับจ้างจริง เขาก็ต้องมีจุดประสงค์ในการมา เขาจะต้องมาฆ่าใครสักคนที่นี่ แต่กลับถูกฆ่าเสียก่อน”

“แล้วเขาจะมาฆ่าใคร” อัลลันพึมพำขึ้นมาด้วยขมวด แล้วก็ต้องหันไปมองหน้าคนที่ถูกเสริม

“น่าจะเป็นคนที่ฆ่าเขาแน่แหละ และคนคนนี้ก็จะต้องเก่งพอที่จะชนะดุลลาฮานได้ นักกรับพวกนี้ พวกเขาจะไม่หยุดแค้นดาบ ถ้าคนที่อยู่ในรายชื่อยังไม่หมดลมหายใจหรือก็ตัวเขาเอง” มาทาสันนิษฐานตามเหตุผล สองคนที่ฟังอยู่ก็พยักหน้ารับ

“อาวุธที่ใช้จัดการเขา คุณพอจะบอกได้ไหมคะว่า อะไร” ฮันเตอร์ถามด้วยความอยากรู้ เธอต้องการศึกษาสิ่งแปลกใหม่ในชีวิต

“พวกเขาตายได้ด้วยอาวุธทั่วไป ไม่ได้เฉพาะเจาะจง ก็เหมือนมนุษย์ธรรมดา” แม่มดตอบมองตาคนถาม มือเธอชี้ไปตรงลำตัวของศพที่ถูกถอดเสื้อออกเพื่อตรวจ ตรงนั้นเป็นรอยบาดแผลถูกแทงด้วยของมีคม “เขาถูกแทงที่อวัยวะสำคัญ”

ฟลอเรนก็มั่งมอมองตามและเห็นตามที่อีกคนบอก “ลักษณะเหมือนมีดสั้นหรือกริช” เธอพึมพำและเงยหน้าขึ้นมองหน้าผู้ที่ทำหน้าที่คล้ายหมอชันสูตร หล่อนพยักหน้าให้เธอ หากแต่พูดบางอย่างออกมาให้เธอได้คลายความเครียดในเวลาแบบนี้

“ฉันรู้สึกว่ เหมือนเราสามคนเป็นคนในทีมแล็บ CSI ว่าไหม?”

“งั้นก็หมายความว่า เราต้องไปตามหาอาวุธที่ใช้ฆ่าเจ้านี้ด้วยนะสิ” อัลลันตามเกมส์ของแม่มดไปแต่มันก็เป็นเรื่องที่คิดว่าน่าจะทำได้ หากแต่ก็มีบางคนที่ไม่เห็นด้วย

“มันจะไม่เสียเวลาไปหน่อยหรือคะ” ทุกคนหันมามองที่ฟลอเรนเป็นตาเดียวพาให้เธอต้องพยายามอธิบายความคิด “ฉันหมายถึงว่า เราจำเป็นต้องรู้ด้วยหรือคะว่าดุลลาฮานมาจัดการใคร”

มาทาถอนหายใจเล็กน้อยก่อนเสนอความคิด “อันที่จริง เราก็ไม่ได้สนใจว่าเจ้าดุลลาฮานมาฆ่าใคร เราแค่อยากรู้ว่า..ใครเป็นคนสั่งเท่านั้น..ฟลอเรน”

ฮันเตอร์พยักหน้ารับอย่างเข้าใจแต่ก็ไม่วามมีคำถามตามมา “เราเลยต้องหาว่าเขามาจัดการใครใช้ไหมคะ” สองคนที่ฟังอยู่พยักหน้าพร้อมกัน “แต่ดูจากลักษณะการถูกทำร้าย ฉันเดาว่า คนที่ฆ่าเขาได้ ไม่น่าจะใช่มนุษย์”

“ฉันว่าเธอน่าจะหมายถึงแวมไพร์” แม่มดพูดขึ้นขณะมองหน้าเด็กสาวที่ยืนรับมาพาหันไปทางอัลร์บ้าง “แคทเทอรีนอยู่ที่ไหนอัลร์”

“อยู่บ้านฉัน” แวมไพร์ตัวสูงตอบเรียบๆ แต่ดวงตาสีฟ้ามีคำถาม “เธอคิดว่าเป้าหมายของดุลลาฮานคือหล่อนั้นหรือ และหล่อนก็เป็นคนจัดการเขา?”

“ฉันไม่ได้บอกว่าเป็นหล่อน แค่ถามความเป็นไปได้ คนใหม่ในเมืองนี้มีไม่กี่คนหรือเธอคิดว่า นี่จะเป็นฝีมือเมแกนส์อัลร์” และประโยคนี้ของแม่มดก็ไปสะกดใจคนฟังอีกคนด้วย ฟลอเรนเริ่มมีปฏิกิริยา

“เมแกนจะทำเรื่องแบบนี้ได้ยังไงคะ หรือว่าคุณจะบอกว่า แค่อต่อสู้ได้ ฉันหมายถึงกับดุลลาฮาน”

อัลร์เดินมาแทรกกลางระหว่างสองสาว “ฉันว่าแคทเทอรีนมากกว่านะ หล่อนทำทางสร้างศัตรูเอาไว้เยอะ”

มาทาขมวดคิ้วครุ่นคิดและออกเดินไปมาในห้องตามประสาคนใช้ความคิด เธอเปลือยกมือขึ้นมาและกัดปลายนิ้วตัวเองเบาๆ ราวกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง ไม่ได้สนใจว่าจะมีใครมองมาว่าอย่างไร จากนั้นก็หันไปหาอัลร์ พูดเร็วจนคนฟังง “เธอว่า ถ้าเราไปถามหล่อนตรงๆ หล่อนจะตอบไหม”

อัลร์กะพริบตา รู้สึกว่าเป็นเธอที่ต้องตอบ ก็โดนจ้องหน้าอยู่ “สำหรับแม่คนนี่ฉันว่า..ไม่”

“ทำไมล่ะ” แม่มดถามโพล่ง พลอเรนก็อย่ากรู้ด้วย เลยมองหน้าสวยๆของคนโดนถาม คาคันเร่งหล่นไปในตัว

อัลรึนมุม สายหน้าเล็กน้อย ชื่อเวลาคิดคำพูดเหมาะๆ “เรื่องนี้ฉันคงต้องให้แอลจัดการ เค้าน่าจะรู้จักหล่นดีกว่าฉัน ที่ฉันแน่ใจก็คือว่า แคทเทอรีนไม่ใช่ประเภทชอบตอบคำถามใคร โดยเฉพาะเวลาที่หล่นอยากจะทำอะไร”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น” มาทาเสริมบ้าง พอจะเดาได้ว่าแวมไพร์สาวคนที่ว่ามีนิสัยยังไง แคทเทอรีนก็เหมือนที่อัลรึนว่าจริงๆ และบางทีอาจเป็นแอลที่จะกล่อมหล่นได้ หนูนๆก็กึกเกากัน เอามันมาใช้ให้เป็นประโยชน์หน่อย “งั้นก็ลองดูละกัน เธอจัดการให้ทีนะอัลรึ” แม่มดสรุป เก็บความรู้สึกหันไปส่วนตัวเอาไว้นใจแฉง

อีกอย่าง..เราก็เป็นแค่กึกกัเหมือนกันแหละ ไม่ใช่แฟน ทำไมฉันต้องไปหึงเธอ..ยัยแวมไพร์บ้า

“ทำไมต้องเป็นแอลละ ขอฉันเป็นคนไปถามเองได้ไหม” ฮันเตอร์ขอแทรก พาให้สองคนที่สรุปเรื่องแล้ว หันไปมองหน้า อัลรึและมาทาดูง

“คือฉันก็รู้นะคะว่า แอลกับคุณแคทเทอรีนสนิทกันในรูปแบบที่ไม่ธรรมดา แต่เท่าที่ฉันเห็น ตอนนี้พวกเค้าคุยด้วยกันได้ไม่ค่อยดีเท่าไร เพราะงั้น.. ฉันขอลองละ”

แม่มดกับแวมไพร์หันไปมองหน้ากันทันทีโดยไม่ได้นัดกันไว้ นั่นเพราะมีเรื่องข้องใจเรื่องเดียวกันพร้อมกัน มาทาเหมือนจะถามอัลรึทางสายตาวาดเห็นด้วยหรือไม่ แล้วคำตอบที่ได้คือการพยักหน้ารับ ฝ่ายแม่มดถอนหายใจเพราะไม่วยคิดกังวลและเป็นห่วง แคทเทอรีนเป็นอะไรที่ไม่น่าไว้วางใจเลย

“งั้นตอนที่เธอไปคุย ให้อัลรึหรือฉันไปเป็นเพื่อนไหม” ถามอย่างคาดหวัง อยากฟังคำตอบว่า ‘ใช่ค่ะ ต้องการ’ แต่ท่าทางนิ่งคิดแบบนี้ ดูท่าจะยาก เด็กสาวใช่จะเหมือนคนอื่น แวมไพร์ยืนมองอย่างลึน เผื่อใจไว้เลยว่าลึนไม่ขึ้น

จริงเสียด้วย..หล่อนปฏิเสธ...

“อัลริคะ ฉันขอโทษนะ” เจ้าของชื่อนี้ช็อคกว่าเดิมทันทีเพราะรู้ว่าถูกเขี่ยออกจากงานอย่างนี้ม๊ว อัลริคะยิ้มพยักหน้ารับรู้ ยอมรับ อันเตอร์โล่งใจบอกขอบคุณไปทางสายตาก่อนจะหันหน้ามาหาอีกคน “มาทาคะเราไปด้วยกันนะ”

มาทาหันไปมองหน้าอัลริคะเหมือนจะขออนุญาต และแวมไพร์ก็พยักหน้าให้เป็นการยืนยัน หล่อนแค่ทำสีหน้าที่เหมือนจะบอกว่า ‘ดูแลแฟนฉันให้ดี’ เหมือนกับที่เคยทำแบบนี้ครั้งหนึ่งก่อนที่จะพาฟลอเรนไปที่สภาคครั้งนั้น ท่าทางอัลริคะชินแล้วกับการที่แฟนของหล่อนเลือกจะไปไหนมาไหนกับเธอแทน

แต่มันก็เหมือนจะคุ้มกับการให้อนุญาตเมื่ออันเตอร์สาวเข้าไปเขย่งตัวจูบแก้ม แวมไพร์เป็นการขอบคุณ อัลริคะยิ้มเต็มใจ แก้มใสขึ้นสีแดงระเรื่อ ฟลอเรนหัวเราะซ้ำก่อนที่หล่อนจะเข้ามาดิงแขนเธอเพื่อจะไปทำงานด้วยกัน

แม่มดสาวขยับตัวเพราะแรงของอีกคน หากแต่เธอก็มีเรื่องให้ต้องชินตัวไว้ ฟลอเรนหันมามองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจและอยากจะรีบไปทำงานเต็มที มาทาก็มบมๆ ให้ไปแล้วหันไปหาอัลริคะต่อเพื่อส่งงาน

“เธอจัดการร่างของดูลลาฮานด้วยนะอัลริ แต่อย่าเพิ่งเผาทิ้งละ เราอาจต้องใช้เขาเป็นพยาน” คนถูกสั่งงานพยักหน้ารับราวกับรู้ว่าควรจะต้องทำอย่างไรกับงานนี้ และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ดีที่เธอควรจะไปจากที่นี่ได้แล้ว หากแต่มาทายังคงไม่ก้าวขา เธอยังเชื่อว่า เธอมีอีกเรื่องที่จะบอกกับแวมไพร์ และโซอัลริเข้าใจมันดี หล่อนพุดขึ้นแทน

“ไปเถอะมาทา ฉันสัญญาจะไม่บอกใคร แม้กระทั่งมาเซีย”

มาทาพยักหน้ารับพร้อมยิ้มที่คล้ายกันกับคนพุด และหันกลับมามาพากันเดินตามอันเตอร์ออกไปจากที่นี่ ข้าเลื่องตามองฟลอเรนเป็นระยะเวลาที่เดินไปด้วยกัน รู้สึกว่าตัวเองเป็นห่วงหล่อนอย่างน่าประหลาด กับนาที่นี้เธอขอมอบว่ากังวลใจแทนหล่อนจริงๆ ในฐานะที่ฟลอเรนแท้ที่จริงก็เป็นแค่เพียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง โชคชะตาพาให้ต้องมา

รับตำแหน่งฮันเตอร์ของเมืองนี้ เพราะที่นี้ในปัจจุบันกับเมื่อก่อนมันต่างออกไป ในตอนนี้ เมืองทั้งเมืองดูราวกับว่าจะเป็นศูนย์กลางของปัญหา มีความวุ่นวายต่างๆเกิดขึ้นมากมายไม่เว้นแต่ละวัน หรือมันเพราะที่นี้เป็นปากประตูรกรกตามที่ดีานานว่าไว้ แต่ถึง มันจะเป็นอย่างไรก็ช่าง เธอก็ยังมั่นใจว่า เด็กสาวที่ถูกเลือกคนนี้จะรับมือกับมันได้อย่างแน่นอน และหล่อนจะไม่ต้องสู้มันอยู่ตามลำพัง

--Vampire Hunter Season 2--

อัลท์หลุบตาลงมองเหล็กสีเงินที่จอลำคอเธออยู่ด้วยสายตานิ่งราวกับไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับมัน เธอกระซิบเสียงเบาออกไป “เธอคิดว่าของแบบนี้จะทำอะไรฉันได้หรือไง ฉันจะบอกอะไรเธอให้แน่ ฉันเป็นแวมไพร์”

ใจจริงเธอไม่ได้อยากจะพูดแบบนี้ออกไป ไม่ได้อยากจะบอกความจริงโดยไม่ได้ปรึกษาใครก่อนโดยเฉพาะมาทากับฟลอเรน หากแต่การปิดมั้นไว้คงจะไม่ได้ทำอะไรมันดีกว่านี้ เพราะตอนนี้เธอก็รู้แล้วว่าผู้หญิงตรงหน้าที่หาญกล้าเอาชีวิตพม่าจ่อคอเธออยู่ตอนนี้ หล่อนไม่ได้ไร้เดียงสาจริงอย่างที่เห็นในคราวแรก ไม่ใช่สินะ มันจะต้องเรียกว่า หล่อนเป็นเหมือนที่เธอสังหรณ์ใจเอาไว้จริงๆ

लगसं हर्षं न न मे कय पलाद बोकलैव गं.. करुं नै क मे मी ठ गं

ในขณะที่ฟลอเรนกับมาทไปตามหาแคทเทอรีน ตัวเธอ..หลังจากที่จัดการกับร่างของดูลลาฮานเป็นที่เรียบร้อยตามคำสั่งของแม่เมดสาวที่รีบตรงมาที่บ้านมาแซลตันที่เตโชคดีที่เจอผู้หญิงคนนี้จะระหว่างทางเสียก่อน เธอจึงไม่ต้องไปรบกวนเงินนี้ในบ้าน และหวังว่าแอลคงทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กได้ดีเหมือนเดิม

“ฉันก็ได้ตั้งใจจะทำร้ายคุณให้ถึงตายนี้มาอัลท์ แคไม่อยากให้คุณมาอยู่กับฉันเท่านั้นเอง” เมแกนพูดเสียงปกติและดึงมิดสันกลับคืนมาแต่ยังคงถือมันไว้ในมือ ดวงตาสีม่วงครามมองสีฟ้าไม่ละวาง “ฉันสัมผัสได้ถึงความกระหายของคุณตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเจอกัน ไม่แปลกใจเลยที่คุณเป็นอย่างที่คุณเป็น”

คนถูกวิจารณ์ซะงัดและตาโตเล็กน้อย จากนั้นเรียวกากสวาก็ค่อยๆคลี่ยิ้มพอใจ “เธอมีจิตสัมผัสเหมือนฮันเตอร์ ไม่ใช่สินะ เหมือนฟลอเรน..” อัลร์เห็นสาวตรงหน้าเริ่มมีสีหน้าวิตกเหมือนโดนเธอจี้ไปถูกจุด มือหล่อนที่กำลังมิดสันไว้เริ่มสั่น

ดวงตาสีฟ้าเลื่อนจากมือสวายนั่นขึ้นมองจ้องสีม่วงอีกครั้ง “ฉันไม่อยากจะบอกเธอเลยว่า ฉันรู้ว่าเธอเป็นดอเฟลแกเกอร์ของเค้า..เมแกน” สีหน้าของหญิงสาวตรงหน้าดูซึ้งไปทันที หากแต่เธอยังยิ้มใจเย็นขณะขยับเข้ามาใกล้และค่อยๆดึงมิดสันออกมาจากมือที่เหมือนไร้เรี่ยวแรงของหล่อน “ฉันไม่ได้บอกเธอใช่ไหมว่าฉันเชื่อตำนานปรัมปรา ฉันจะให้โอกาสเธอพิสูจน์ว่า เธอไม่ใช่..แฝดปีศาจ”

เมแกนจ้องหน้าคนพูด แวดตาหวั่นวิตกเล็กน้อย ยังคงไม่ไว้วางใจแวมไพร์ที่ตอนนี้กำลังพลิกมิดสันของเธอเล่นไปมาในมือสวายนั่น “ฉันควรจะได้ใจที่คุณปรารถนาหรือเปล่า แต่ฉันสาบานได้ว่า ฉันไม่เคยคิดทำร้ายฟลอเรน”

เห็นอัลร์เอียงคอมองเธอด้วยสายตาสงสัย ก็คิดว่าเธอควรต้องมีคำอธิบายเพิ่ม “คุณอยากรู้ว่า ทำไมดูลลาฮานถึงตามล่าฉัน..?” แวมไพร์พยักหน้ารับ พาให้เธอต้องถอนหายใจหนัก “บางครั้ง..ดอเฟลแกเกอร์ก็รับเคราะห์แทนตัวต้นฉบับ ฉันคิดว่าคุณน่าจะรู้นะ”

แวมไพร์สาวหน้าขาวซีดกว่าที่เคยเป็น แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่เชื่อว่าฟลอเรนจะมีศัตรูที่ไหน หรือไปทำให้ใครหมั่นไส้ แค่นึกองจนกระทั่งจางนักรบหัวไม่มีมาบลิดชีวิตหล่อน “เธอจะบอกว่าดูลลาฮานถูกจ้างมาฆ่าฟลอเรนหรือไม่ ฉันไม่คิดแบบนั้นนะ”

เมแกนยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาลงเลใจว่าจะสัมผัสใบหน้าแวมไพร์ตรงหน้าดีหรือไม่ และในที่สุดเธอก็ทำแค่ใช้ปลายนิ้วม้วนเส้นผมยาวสีน้ำตาลทองของหล่อนเท่านั้น เห็นสายตาสีฟ้ามองเธออย่างขง้อใจ แต่หล่อนก็ไม่ได้ว่าอะไร แม้จะหนีออกจากการสัมผัสหรืออยากจะลองใจเธอต่อ

“ฟลอเรนเป็นฮันเตอร์ คำก็เหมือนตำรวจของโลกปีศาจที่คอยจัดการดูแลความเรียบร้อยในโลกใบนี้ และทำโทษคนที่ไม่ดีตามที่เห็นสมควร แต่คุณก็รู้ดีว่า คำว่าตามเห็นสมควรของฮันเตอร์ก็คือการประหารชีวิตเท่านั้น แล้วแบบนี้คุณไม่คิดหรือว่าตำรวจก็ย่อมจะมีศัตรู หรือตัวคุณเอง ไม่มีศัตรูเลยละ..อัลร์”

ดวงตาสีฟ้ามีแววของความเข้าใจเกิดขึ้นขณะมองปลายนิ้วของผู้หญิงอีกคนที่ล้อเล่นกับเส้นผมของเธอ “บอกตามตรง ฉันไม่เคยแสร้งว่าตัวเองจะไปสร้างศัตรูที่ไหน ไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำ ฉันแค่ทำตามกฎของโลกใบนี้ ฟลอเรนก็เหมือนกัน แต่ฉันก็เข้าใจที่เธอพูด เธอพูดถูก..เมแกน” พูดจบก็เหลือบตาขึ้นสบตากับเจ้าของปลายนิ้วที่ค่อยๆ ถอนมือหล่อนออกไปและห่างจากตัวเธอในที่สุด “แล้วเธอรู้ไหมว่า ใครจ้างคุณလာหานมา”

เมแกนกระพริบตาสองครั้งและถอนหายใจเบาๆ เธอส่ายหน้า “ฉันไม่รู้ อยู่ๆ เขาก็โผล่มาในคืนนั้นที่ฟลอเรนออกไปกับคุณ”

อัลร์ตุดกใจทันทีและถามเสียงตื้นตัน “เขาเข้ามาในบ้านฟลอเรนหรือไง--”

“ไม่ใช่.. ฉันออกไปเดินเล่นพอดี ไปคนเดียว..ถ้าคุณอยากรู้” ดอพเพลแกเกอร์รีบพูด “แอลกับเงินนี้กำลังคุยกันสนุกและฉันไม่อยากจะขัดจังหวะพวกเค้า” เธออธิบาย

“โอเค..” แวมไพร์พยักหน้ารับ อัลร์ตั้งใจว่าจะพูดกับผู้หญิงตรงหน้าแค่เพียงสั้นๆ หากแต่อะไรบางอย่างที่เธอเห็นในดวงตาที่เหมือนแผนสาวของเธอก็ทำให้ต้องพูดขึ้นมาอีกคำ “ฉันจะบอกฟลอเรนให้ ถ้าเธอต้องการ ฉันคิดว่าเค้าคงดีใจที่ได้รู้”

ดวงตาสีม่วงครามฉายแววตกใจและดีใจไปพร้อมๆ กันและโดยไม่ทันได้คิดอะไรสองมือเธอก็คว้าจับมือสองข้างของแวมไพร์ทันที “คุณคิดอย่างนั้นหรือ คุณคิดว่าเค้าจะดีใจหรือ แต่ฉันไม่คิดว่าเค้าจะเชื่อฉัน”

ประโยคหลังนี้พาให้คนฟังรู้สึกได้ถึงความเหงาและเศร้าอยู่เบื้องหลังมัน แต่ที่เธอทำได้ก็แค่เพียงเปลี่ยนตำแหน่งมือตัวเองมากุมมือหล่อนไว้แทน และหวังใจว่ามือของ

แวมไพร์อย่างเธอคงไม่ได้เย็นจนเกินไป “ฉันจะพยายาม และฉันคิดว่า เธอคงไม่ได้โกหกฉัน”

“ฉันไม่ได้โกหก แต่ก็ไม่แปลกใจ ถ้าคุณจะระวังตัว” เมแกนตอบอย่างมีไหวพริบ พาให้ได้เจอแววตารู้ทันจากอีกคนที่ปล่อยมือเธอในที่สุด

“โอเค ฉันจะลองดู แต่ฉันก็มีอีกเรื่องที่ยากให้เธอทำ อันที่จริงเธอกับฉันต้องทำร่วมกัน” อัลริสเน่ซออกมา ผู้หญิงตรงหน้าจึงเกิดอาการใคร่รู้

“เรื่องอะไรคะ”

แวมไพร์ยิ้มพรายดวงตาสีฟ้าเป็นประกายเรืองแสงขึ้นมา สวยงามหากแต่ก็เต็มไปด้วยความน่าหวั่นใจกับคนมองที่ฝันใจไม่ก้าวถอยหลังไป และโชคที่เธอไม่ได้ถอยหลังห่างจากอัลริสไป ไม่เช่นนั้นเธอคงจะไม่ได้ยินเสียงนุ่มนวลแต่เบาราวเสียงกระซิบของหล่อนอย่างแน่นอน

“เธอต้องช่วยฉันตามหาคนจ้างวานดูลาซาน ทำได้ไหม..เมแกน”

--Vampire Hunter Season 2--

“เธอเชื่อหล่อนจริงๆหรอ” มาทาก้าวขาอย่างรีบร้อนตามหลังสาวที่ขायาวกว่า ฟลอเรนเดินนำหน้าอย่างไม่สนใจว่าเธอจะเดินตามทันหรือไม่ สงสัยอารมณ์ไม่ดี

ก็แน่ละสิ ถูกยั่วมาขนาดนี้นี่นา แคทเทอรีนไม่ใช่แค่ไม่ตอบคำถามให้พวกเธอ หล่อนยังยั่วอารมณ์ฟลอเรนด้วยเรื่องของอัลริสกับเมแกนอีกด้วย หล่อนบอกว่า เห็นสองคนนั้นดูสนิทสนมกันมากกว่าแค่คนรู้จัก และคิดว่าเมแกนเป็นฟลอเรน แล้วแบบนี้คนที่ปกติก็ดูรักและห่วงแพนมากอย่างสาวฮันเตอร์ มีหรือที่จะไม่สติแตก

“ฟลอเรน!”

“คุณรู้ไหมมาทากะ ความจริงฉันน่าจะเอากริชมาด้วย” ฟลอเรนระเบิดออกมาพาให้คนที่จับไหล่เธออยู่สะดุ้งตกใจ หากแต่มาทากก็ไม่ยอมปล่อยเธออยู่ดี

“เธอไม่ควรให้หล่อนมาทำให้เธอเป็นแบบนี้ะฟลอเรน” แม่แมดสาวพูดเสียงจริงจัง เด็กสาวที่ดูร้นและชอบใช้อารมณ์จึงดูสงบลงบ้าง

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ แต่คุณก็รู้เนี่ยว่า---”

“ฉันเข้าใจฟลอเรน”

เห็นสาวอายุมากกว่ามีความผิดหวังในดวงตา สาวฮันเตอร์จึงค่อยๆรวบรวมสมาธิตัวเองใหม่ เธอสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆและผ่อนมันออกมา จากนั้นก็พยักหน้าให้หล่อนเป็นสัญญาณว่าเธอพร้อมแล้ว

“โอเค.. เราเก็บความคิดที่ดูเลาซานมาตามล่ายัยบ้าแคทเทอร์รินเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน ฉันว่าตอนนี้เราควรจะไปถามคนใหม่อีกคนในเมืองนี้” มาทาเสนอความเห็นตามที่เห็นเหตุผล หากแต่เธอก็เห็นอีกคนมองเธอตาโตเหมือนไม่เชื่อว่าเธอพูดอะไร และเธอเข้าใจแล้วว่าหล่อนเป็นอะไร

มือบางเอื้อมประคองใบหน้าสาวตัวสูงกว่าให้มามองหน้ากัน ฟลอเรนดูตกใจแต่ก็ปล่อยตามใจเธอ “ฟังนะสวิตฮาร์ท ฉันจะพูดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย” มาทาหยุดเล็กน้อยเพื่่อมองดูปฏิกิริยาคนฟัง สาวฮันเตอร์ดูจะสนใจเธออยู่ “อัลริักเธอ แคเธอคนเดียว คนหน้าเหมือนก็แค่หน้าเหมือน แคร์รักเธอที่หัวใจ จำไว้นะฟลอเรน แค่น้ำเหมือนทำอะไรไม่ได้หรอก” พูดจบแม่แมดก็ค่อยๆปล่อยมือจากอีกสาว หากแต่เสียงของหล่อนก็ทำให้ชะงัก

“เหมือนที่คุณไม่เคยเห็นอัลริเป็นแอลไซไหมคะ”

คนถูกแซวหน้าร้อนขึ้นมาทันใด มือบางสองข้างขยับขึ้นใหม่เพื่อประคองใบหน้าคนช่างแซวทันทีแต่ครั้งเธอเพิ่มแรงเหมือนตั้งใจจะบีบแก้มหล่อน แต่ท่าทางของฟลอเรนเหมือนกำลังกลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่ได้กลัวอะไรเธอ “เธอรู้ตัวไหมฮันเตอร์ เธอเนี่ยมันน่าหมั่นไส้สุดยอด” พูดจบก็หยิกแก้มขาวอมชมพูเบาๆแล้วทิ้งหล่อนเอาไว้ตรงนั้นหวังว่าหล่อนจะตามมาเอง

เพราะใช้ฟลอเรนต้องตามเธอมาแน่ๆ ก็ทำงานด้วยกัน หากแต่ขณะที่เธอรู้สึก
ว่าหล่อนเดินมาแล้วที่ด้านหลัง สงขลาเธอกลับหยุดชะงักกับเงาดำที่มันตรงหน้าแทน
และโดยไม่ต้องมีใครถามว่าเธอเป็นอะไรไป เธอก็ส่งเสียงพูดออกมาทันทีด้วยเส้นเสียงที่
ให้ความรู้สึกมากกว่าคำว่าตกใจ

“พระเจ้า! ฟลอเรน..! ดูลาฮาน!”

Chapter 5 : ศัตรูของเรา ?

ฟลอเรนซ์ตัวหลบคมดาบที่แกว่งมาหมายกระชากศีรษะเธอให้หลุดจากบ่า ที่ปลายดาบเธอเห็นมาทาทื่นหน้าขีดสองมือปิดปากตัวเอง สองตาเบิกโตจนแทบจะหลุดออกมา หล่อนคงจะตกใจน่าดู

“คุณทำอะไรสักอย่างได้ไหม..มาทา!” ฮันเตอร์ส่งเสียงดังหวังให้อีกคนได้สติ ระหว่างที่เธอยกดาบในมือตัวเองขึ้นด้านคมดาบของนักรบไร้หัว

แม้มดสาวจะประิบัติตาถี่ๆแล้วตรงรี่เข้ามาดิงบ่าของชายตัวสูง หากแต่เธอก็เกือบจะกลายเป็นเป้าหมายของวัตถุมีคมเงาวับเมื่อเขาหันหลังมาหาพร้อมดาบในมือ มาทาทื่นหน้าเหวอตันที่ทำอะไรไม่ถูกด้วยความตกใจ แต่แทนที่เธอจะได้ยินนิงเป็นป้านิ่ง เพราะร่างกายหยุดการทำงานกะทันหัน เธอกลับถูกมือของผู้หญิงอีกคนดิงตัวออกไปให้ห่างจากอันตราย และได้ยินเสียงไวววยากกลับมา

“คุณจะทำหรือไงมาทา ฉันให้คุณใช้คาถา ‘ไม่ใช่ใช้แรง!’” ฟลอเรนซ์พูดพร้อมผลักตัวอีกคนออกจากทางและยกดาบขึ้นมาฟาดฟันกับนักรบแกร่งตรงหน้าต่อไป ความหวาดกลัวในสภาพของชายไร้หัวหมดไปสิ้น เมื่อเธอต้องเอาชีวิตตัวเองให้รอด เธอทั้งสองคน

“ไอ้ขอโทษที ฉันลืมไป” มาทาทยกมือข้างหนึ่งขึ้นแบออกไปข้างหน้าหวังจะใช้ความสามารถของแม่มดที่มี หากแต่สมาธิของเธอกลับมีไม่พอที่จะทำอะไรได้นอกจากรั้งดาบในมือดูလာฮานเอาไว้ในอากาศ ปลายแหลมคมของเหล็กยาวนั้นหยุดอยู่ห่างจากดวงตาของฟลอเรนซ์เพียงไม่กี่นิ้วเท่านั้น

สองตาของฮันเตอร์เบิกกว้างอย่างตกใจ ใจของเธอยังหายใจในดวงตายังเห็นปลายแหลมของดาบอยู่ แต่เมื่อรู้ว่าปลอดภัยแล้วเพราะชายไร้หัวชะงักค้างอยู่แค่นั้น

เธอก็ปล่อยลมหายใจที่เปลวกลั่นไว้ออกมาและรีบถอนตัวออกมาจากจุดอันตราย สายตาเธอหันไปมองเห็นแม่มดกำลังทำปากขมขมิบของเธออะไรสักอย่างอยู่ เธออยากจะขอบคุณหล่อนสำหรับความช่วยเหลือ แต่ก็รู้ว่าเธอควรจะทำเรื่องอื่นก่อน

มือของดูลลาซานยังเกร็งอยู่กับดาบในมือของเขาพยายามจะหลุดออกจากการถูกกักไว้ เพราะมาหาไม่ได้หยุดเวลาเอาไว้ หล่อนแคื่อยื้อแรงเอาไว้เพียงเท่านั้นและเธอควรจะจัดการยังต่อไป ฆ่าเขาหรือว่า...

ฟลอเรนยกดาบในมือขึ้นมาหวังจัดการแทงไปที่ร่างไร้หัว แต่ตัวเธอกลับถูกชนกระเด็นไปอีกทางเพราะอะไรสักอย่างหรือใครสักคนที่พุ่งเข้ามากระแทก

“เธอทำบ้าอะไรของเธอ!” อันเตอร์ส่งเสียงตวาดคนที่สองตาเห็นแล้วว่าเป็นใคร ความหงุดหงิดใจเพิ่มเป็นทวีเมื่อเห็นผู้หญิงคนนี้

“ฉันแค่ทำในสิ่งที่ถูก!” เมแกนตอบกลับมาและขีดหน้าขึ้นแม้จะโดนปลายดาบจากมือของอีกสาวจ่ออยู่ที่ลำคอ เธอทำใจจะไม่กลัว ค่อนข้างจะแน่ใจว่าฟลอเรนจะไม่ฆ่าเธอ และอย่างน้อยก็ต้องมีบางคนไม่ยอม

“ฟลอเรนพอเถอะ ฉันขอละ” อัลริ์ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างว่องไวและวางมือไว้บนต้นแขนอันเตอร์สาว หวังบรรเทาอาการใจร้อนของหล่อน ฟลอเรนตวัดสายตามาหาดวงตาสีม่วงครามทำให้เธอใจเต้นรัว แวดตาของหล่อนน่ากลัวทีเดียว หล่อนดูเปลี่ยนไป

ใช่..เปลี่ยนไปมาก เมื่อหล่อนหันกลับมาและผลึกออกเธออย่างแรงจนตัวเธอถอยหลังไปหนึ่งก้าว ก่อนจะไปยืนจ้องหน้าเธอด้วยสายตาโมโหร้ายไม่เปลี่ยนแม้มือที่ถือดาบจะเคลื่อนไปอยู่ข้างตัวแล้วและหันไปพูดกับคนอื่นให้เธอยืนอึ้งมอง

“มาหา.. คุณจะให้ฉันทำอะไรต่อ” ฟลอเรนถามเสียงดัง พฤติกรรมแตกต่างจากที่เธอเคยเป็น เธอรู้ตัวเองอยู่ แต่นั่นก็เพราะอัลริ์มากับคนอื่นนั่นแหละ

“ทำอะไรก็ได้ฟลอเรน แค่เอาดาบออกจากมือเขาก็พอ” แม่มดสาวตอบกลับเสียงหอบน้อยๆ เริ่มเหนื่อยกับการใช้พลังยังแรงของนักรบไร้ศรัทธา

ฮันเตอร์สาวเดินไปหาตุลาฮานและพยายามแกะดาบออกจากมือเขาแต่มันก็เป็นเรื่องยาก นักรบไร้หัวแข็งแกร่งเกินไปและที่สำคัญเธอไม่สามารถรู้ได้ว่าเขาคิดอะไร อยู่ในเมื่อไม่สามารถเห็นสีหน้าหรือดวงตา หากแต่เธอก็ไม่ต้องลำบากนานเกินไปเมื่อมีอีกคนเข้ามาขอทำหน้าที่นี้แทน

“ฉันเอง..ฟลอเรน” แวมไพร์พูดเสียงอ่อนโยนหวังให้อีกคนตอบรับความช่วยเหลือที่อยากจะให้ ฟลอเรนดูลังเลใจแต่ก็ยอมถอยออกไปในที่สุด

อัลริกระชากดดาบออกจากมือของชายไร้หัวและกระแทกลำตัวเขาด้วยด้ามดาบของเขาเองพาให้ร่างของเขาร่วงลงไปสู่พื้น เธอยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบลงบนอกของเขาเป็นการหยุดยั้งการเคลื่อนไหวเพื่อที่มากาจะได้นหมดภาวะ

“ขอบใจอัลริ” แม่มดสาวพูดเสียงหอบและดึงมือตัวเองที่เกือบจะแข็งเพราะอาการเกร็งกับการใช้คาถาเมื่อครู่กลับไปบีบนิ้วให้ผ่อนคลาย

“เราจะเอายังไงต่อไป” สาวตัวใหญ่ที่สุดถามขึ้น สายตาละจากร่างที่อยู่ที่ได้เท้าตัวเองไปหาคนที่เดินเข้ามาใกล้ มาตามองลงตรงตุลาฮานที่พยายามจะลุกขึ้นหนีที่เธอต้องส่งแรงลงไปกับเท้าข้างนั้นเพื่อยังเขาเอาไว้

“หาศรัทธาให้เจอ แต่เธออย่าบอกฉันว่า เป็นคนเดียวกันกับเราเจोक่อนหน้านั้นอัลริ” แม่มดงยหน้าขึ้นหาแวมไพร์ข้างๆ แต่อัลริกลับหันไปมองคนที่เงียบอยู่อีกสองคน พาให้ต้องมองตามไป แล้วก็แปลกใจที่สายตาของหล่อนไปตกลงกับคนที่ไม่ใช่ฮันเตอร์และผู้หญิงคนที่ว่าก็เหมือนจะรู้ว่าควรจะทำอะไร น่าประหลาดใจนัก

เมแกนเดินเข้ามาใกล้และย่อตัวลงมองชายไร้หัวทันที มือสววยวางทาบลงที่อกของตุลาฮานคล้ายจะตรวจดูอะไรสักอย่างและพึมพำออกมา “คนละคนกันค่ะ”

คำตอบนี้ไม่ใช่แค่เพียงแต่มาหาเท่านั้นที่แปลกใจ คนที่ยืนดูเชิงอยู่นานก็มองตาโตมาด้วย ฮันเตอร์คนสวยพูดขึ้นในที่สุด “เธอนี่เองที่เป็นคนฆ่าเขา”

ฟลอเรนเดินเข้ามาหาเมแกนที่จ้องตากันอย่างไม่ลดละราวกับเป็นศัตรูทั้งคู่ที่หน้าตาเหมือนกันราวกับคนคนเดียว “ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอเก่งขนาดนั้น” พิมพ์ออกมาแล้วก็ตาโตเมื่อได้ยินคำตอบกลับ รู้สึกเลยว่ามือตัวเองสั่นขึ้นมาด้วยความโมโห

“ฉันทำได้ทุกอย่างเหมือนเธอ..ฟลอเรน”

และนี่เองที่ทำให้คนอารมณ์ไม่ดีอยู่เป็นทุนเดิมแล้วสติแตก ฮันเตอร์สาวประกาศออกมาเสียงดัง

“งั้นเรามาพิสูจน์กันหน่อยเป็นไง”

และบรรยากาศที่นี้ก็เริ่มน่าอึดอัดและน่าประหวั่นใจมากขึ้นเมื่อสองสาวหน้าเหมือนกันลุกขึ้นประชันหน้ากันที่สุดในที่สุด พาให้ทั้งแม่มดและแวมไพร์หัวใจเต้นรัวหวาดกลัวว่าพวกหล่อนจะชักอาวุธมาฟาดฟันกัน และสิ่งที่พวกเธอกำลังเกิดขึ้นจริงเมื่อผู้หญิงสองคนนั้นชักอาวุธออกมาพร้อมกัน ดีที่ว่าพวกหล่อนยังแค่จรดปลายแหลมของของมีคมในมือเอาไว้แค่ว่าล้าคอของกันและกัน

“ฟลอเรน!”

“เมแกน!”

มาทาฟุ้งเข้ามาหาสองสาวทันทีในขณะที่อัลริจัดการกระต๊อบเท้าเข้าที่ท้องของดุลลาซานพาเขาเข้าไปสู่นิทราชั่วคราวก่อนจะเข้ามาช่วยห้ามทัพด้วยการตรงเข้ามาคว้าเอวฟลอเรนออกไป

“ปล่อยฉันนะอัลริ!” ฟลอเรนตะโกนพร้อมดิ้นหนีจากการจับกุม นำศอกกระทุ้งเข้าที่ท้องของแวมไพร์ที่หลุดสวลงไปในงอกกับพื้นทันทีและทันทีเช่นกันที่ดาบในมือเธอจ่ออยู่ที่ล้าคอของหล่อน ดวงตาสีฟ้าใสมองเธออย่างทำทนายคล้ายไม่เชื่อว่าเธอจะกล้า

กดแรงลงกับดาบ ดวงตาสีม่วงครามหรือลมองอีกคนอย่างประหม่น หากแต่เธอกำลังประหม่นใจตัวเองต่างหาก

“ฟลอเรนหยุดนะ เธอจะทำเค้าจริงๆหรือไง นั่นแฟนเธอนะ!”

เสียงของมาทาทำให้เธอกระพริบตาและดึงดาบกลับมาใส่คืนลงกับฝักที่ห้อยอยู่ด้านหลังตัวเอง แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะหายโกรธ ร่างระหงก้มลงยกมือข้างหนึ่งขึ้นสัมผัสแก้มของแวมไพร์ที่สู้สายตากัน เสียงหวานกระซิบถ้อยคำเย็นเยือกถึงใจ “จำไว้นะว่าคุณเห็นผู้หญิงคนนั้นดีกว่าฉัน”

ฮันเตอร์พูดเพียงเท่านั้นและรีบเดินจากไปจากที่นี่ ก็รู้ดีว่าตัวเองทำผิดที่ใจร้อน เธอน่าจะอยู่จัดการปัญหาเรื่องตุลลาฮานก่อนจะไป แต่เธอก็ไม่แน่ใจว่า ถ้ายังอยู่ที่นี้มันจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นอีกหรือไม่ เธอไม่ไว้ใจตัวเอง

ไม่อยากทะเลาะกับแฟนอีกแล้ว.. มันปวดใจ...

--Vampire Hunter Season 2--

“โอ้.. ไม่นึกเลยว่าจะเจอฮันเตอร์ที่นี่”

เสียงนี้พาให้คนนั่งเหม่อคิดกระตุก ฟลอเรนแทบอยากจะลุกขึ้นจากเก้าอี้และเดินออกไปจากร้าน หากแต่เธอไม่ต้องการให้หล่อนรู้สึกว่าเธอเป็นคนขี้แพ้ ตอนนี้จะทำได้แต่เหลือบตาขึ้นมองหน้าหล่อน แค่ว่าเธอนั่งลงกับเก้าอี้ข้างๆเธอและสั่งบาร์เทนเดอร์ว่าต้องการเตกีล่า แล้วแก้วใสๆขนาดเล็กก็ถูกวางลงตรงหน้าหล่อนโดยไม่ต้องรอนาน ดวงตาสีม่วงเทาของหล่อนมองตาเธอระหว่างที่กระดกดื่มของเหลวใส่นั้น

“ฉันว่า เธอน่าจะต้องการมะนาวสักนิดนะ” ฟลอเรนพูดขึ้นมาและพยักหน้าให้กับบาร์เทนเดอร์ที่นำของที่เข้ามาให้ทันที มือสวดยื่นม้นให้อีกสาวที่มองเธอกลับมาด้วยสายตาไม่เข้าใจแต่หล่อนยังรับของไปใช้จนได้

“เธอรู้เรื่องแบบนี้ดีนี่นา น่าแปลกนะที่เธอเลือกน้ำส้ม” แวมไพร์สาววิจารณ์หลังจากที่จัดการนำน้ำมะนาวลงเรียบร้อยแล้ว หากแต่แคทเทอรีนก็ไม่ได้ทำท่าว่าอยากจะฟังคำตอบได้ในเรื่องนี้มากนัก และอีกคนก็คงจะรู้ดี จึงทำเพียงยิ้มบางๆ และส่ายหน้าให้ตามสไตส์ของหลอนที่มองก็รู้ว่านี่คือฟลอเรนตัวจริง ไม่ใช่ฝาแฝด...

“ฉันขอโทษที่ปรี๊ดป๊ารเธอ ฉันเจอใครคนนั้นแล้วละ” ฮันเตอร์พึมพำเสียงเบากับแก้วน้ำส้มที่ยกขึ้นมาจอร์จริมฝีปาก หางตาเธอเห็นอีกสาวทำตาโตและสีหน้าหลอนเหมือนอยากให้เธอเล่าต่อ มือสวยแกว่งแกว่งในมือเล่นและมองมัน“เธอคิดว่าดูลลาฮานจะมีโอกาสหลงเป้าหมายไหม”

“เธอหมายความว่ายังไงฮันเตอร์”

ดวงตาสองสีหันมาเจอกัน และนั่นเองที่ทำให้แคทเทอรีนที่มีประสบการณ์ชีวิตมามากกว่าห้าร้อยปีเข้าใจได้ว่าอีกคนต้องการจะบอกอะไร เธอส่งคำถามอย่างตกใจออกมา “เมแกนใช่ใหม..” อีกสาวพยักหน้ารับโดยไม่ต้องคิด พาให้เธอยิ่งตาโตมากขึ้น

“เธอจะบอกว่ามีคนจ้างดูลลาฮานมา ให้มาฆ่าเธอแต่เขาดันเข้าใจผิด ไปเล่นงานผิดคน เล่นงานเมแกนแทนเธอ”

“ฉันคิดว่าอย่างนั้น และฉันคิดว่าทุกคนก็คิดเหมือนกัน” ฟลอเรนตอบเสียงธรรมดาเหมือนว่าเธอทำได้แล้ว หรือไม่บางทีน้ำส้มเย็นๆ กับบรรยากาศดีๆ ที่นี่ก็อาจจะช่วยบรรเทาความร้อนในใจของเธอได้ หรือก็อาจจะเพราะว่า เธอห่างออกมาไม่ต้องเห็นว่าแฟนตัวเองสนใจผู้หญิงอีกคนมากกว่า ไม่ได้รับรู้่ว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่ให้รู้สึกไม่ดี

“ฉันอยากรู้ว่า ใครส่งคนมาฆ่าฉัน” พุดโพล่งออกมาพาให้คนนั่งดื่มเครื่องดื่มอยู่ข้างๆ จักนั่งและหันมามองหน้า แคทเทอรีนเลิกคิ้วถามย้ำ ฟลอเรนถอนหายใจอย่างเหนื่อยๆ “ฉันไม่อยากจะพูดเลยว่า ฉันต้องการความช่วยเหลือจากเธอ”

แวมไพร์สาวกระพริบตาปริบๆราวกับคิดว่าตัวเองฝันไป แต่สุดท้ายก็ยิ้มอย่างขบขัน “เธอรู้ไหมว่า มันเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อมาก ที่เธอพูดเรื่องนี้” พูดไปแล้วก็แอบสะดุ้งกับสายตาที่ตรึงมามองหน้า ดวงตาสีม่วงคู่นี้ดูน่ากลัวพิลึก

หากแต่แคทเทอรีนก็บดความรู้สึกไม่ดีที่เกิดขึ้นนี้ออกไปและพูดต่อด้วยเสียงที่พยายามจะเป็นปกติ “ฉันหมายถึงว่า..เธอมีทั้งมาทา ทั้งอัลร์ และก็แอล และอาจจะจะมีเมแกนเป็นพวก ที่อยากจะช่วยเธออยู่แล้ว แต่เธอกลับมาขอให้ฉันช่วยเนี่ยะ มันไม่แปลกหรอกหรอ..ฟลอเรน”

“พวกเค้าเรื่องมาก มากพิริธอง ฉันเบื่อ” พูดโพล่งออกมาพาให้ที่ปลายตาเธอเห็นคนฟังตาโตด้วยความประหลาดใจ แต่ไม่นานหล่อนก็หัวเราะ

“โอ้.. อันเตอร์เบือพีธี ทั้งเพิ่งเข้าไปร่วมประชุมที่สภาสูงมา นี่แสดงว่ายัยมาทาทำตัวน่าเบือสินะ หรือนี้เพราะเธออิจฉาที่พวกเค้าเอาแต่สนใจแต่เมแกนกันแน่..ฟลอเรน”

พูดไปแล้วก็เพิ่งจะรู้สึกตัวว่าพูดผิดก็ตอนที่เห็นดวงตาสีม่วงครามตรึงมาหา แวตตาของอันเตอร์สาวคนนี้เหมือนฆาตกรเลือดเย็นพาให้ใจสั่นโดยไม่รู้ตัว หากแต่มันก็แค่สองวินาทีเท่านั้น มันก็กลับมาเป็นปกติให้เธอต้องมองอย่างประหลาดใจ

“แค่ตอบฉันมาว่าจะช่วยฉันหรือเปล่าเท่านั้น..แคทเทอรีน” เสียงของฟลอเรนเย็นยะเยือกขึ้นมาอย่างอัตโนมัติเมื่อมือสวดยกสิ่งที่ย่อยคอเอาไว้ขึ้นมาสัมผัสเล่น

อันเตอร์สาวแอบยิ้มในใจกับท่าทางของแวมไพร์ที่ดวงตาของหล่อนมองจ้องอยู่กับของในมือเธอ หรือว่าเพนทาเคิลจะได้ผลกับแวมไพร์เลือดแท้อย่างแคทเทอรีนเหมือนกัน นี่มันเป็นความรู้ใหม่ที่เธอต้องจำเอาไว้ “เฮ้..ว่าไง..”

แวมไพร์สาวกระพริบตาและพยายามฉีกสายตาดูตัวเองออกมาจากของขลังในมือของแวมไพร์อันเตอร์ เธอแสวงยิ้มทั้งที่กลัวใจหล่อน “โอเค..แล้วฉันจะสืบให้” และจากนั้นเธอก็สามารถผ่อนคลายใจออกมาได้อย่างโล่งใจเมื่อฟลอเรนพยักหน้าให้พร้อมรอยยิ้ม หล่อนกระซิบเบาๆ

“ขอบคุณนะ” พุดจบ มือสวຍก็ล้่วงลงกระเป๋าเสื้อคลุมดึงธนบัตรดอลลาร์ออกมาวางไว้บนบาร์และมองหน้าอีกคน “ฉันเลี้ยง”

เพียงแค่นั้นฟลอเรนก็เดินออกไปจากร้าน ไม่สนใจจะหันหลังกลับมาองว่าคนที่ถูกทิ้งไว้จะทำหน้าตาอย่างไร แคทเทอรีนมองตามหลังเธอมาด้วยสายตาดกตะลึงคงนึกไม่ถึงกับเรื่องที่เธอทำ และเธอก็เหมือนกัน ไม่คิดเลยว่าเธอจะทำมันไปแล้ว

โดยเฉพาะเรื่องที่ชักดาบออกมาจ่อคอสุดที่รักของตัวเอง...

Chapter 6 : ความสับสนวุ่นวาย

แอลยืนมองคนหน้าเหมือนกันที่นั่งเหม่อลอยที่มุมหนึ่งของเคาท์เตอร์บาร์อยู่เป็นเวลาหลายนาที อัลวินั่งดื่มเครื่องดื่มอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางแบบนั้นมาเป็นเวลานานจนเธอเดินรอบโต๊ะสนุกเกอร์มาเกือบล้านครั้งและยิ่งลูกกลมๆเล็กๆบนโต๊ะสีเหลี่ยมสีเขียวนี้ด้วยไม้ยาวที่ถือไว้ลงหลุมไปไม่รู้จะกี่แสนครั้งแล้ว หล่อนก็ยังนั่งอยู่แบบเดิม คราวนี้เธอจึงตัดสินใจหันไปหาคนที่เดินวนรอบโต๊ะตัวนี้อยู่ด้วยกันจนได้

“มาทา.. เธอมีความเห็นอะไรไหม..”

คนถูกถามไม่ได้ตอบคำถามในทันทีเพราะมัวสนใจแต่การเล็งเป้าหมายให้กับไม้ยาวที่ถืออยู่บนโต๊ะสีเหลี่ยมสีเขียว แม่มดสาวขยับมือทั้งสองข้างไปในจังหวะเดียวกัน และได้ยินเสียงวัตถุแข็งๆกระทบกันหลายครั้ง สายตาจากดวงตาสีน้ำตาลของเธอมองตามการเคลื่อนไหวของลูกกลมๆเล็กๆนั้นไปและยิ้มเมื่อมันเป็นไปตามที่ตัวเองคาดไว้ สุดท้ายก็พุดออกมาจนได้

“เฮิร์ทมั้ง.. โดนแฟนตัวเองเอาดาบจ่อคอ..” แต่พอมาเจอเธอพูดแบบนี้ คนฟังกลับเปลี่ยนใจว่าไม่ได้ยินมันจะดีกว่าหรือไม่ เพราะมันทำให้ความหงุดหงิดพุ่งขึ้นมาจนระงับไม่อยู่ แอลพุดเสียงขึ้นทันที

“ฉันว่า.. เธอชอบรมฮันเตอร์ของเธอไม่ได้เรื่องเลยนะคุณแม่มด เอะอะก็ใช้กำลังตลอด แบบนี้เค้าเรียกว่า ‘สวยแต่ไร้สมอง มีกล้ามเนื้อแต่ไม่มีกึ๋น’ จะได้ไหมเนีย” ร่างสูงจับไม้ยาวในมือขึ้นมาใหม่และส่งมันกระแทกไปกับลูกกลมๆบนโต๊ะอีกครั้ง หวังบรรเทาอารมณ์ของตัวเอง แต่แล้วก็ต้องหันไปมองคนข้างๆที่ส่งเสียงขึ้นมา

“ฟลอเรนเป็นประเภทสาวซีหึงมากๆนี่ เรื่องนี้ฉันว่าเธอรู้แหละแอล แล้วพี่สาวเธอก็เล่นควงแฝดของเค้าไปให้เห็น แถมยังออกตัวปกป้องอีก และเธอก็คิดว่าอย่างนี้จะ

“ไม่ทำให้เค้าปรี๊ดแตก ก็เห็นจะไม่ใช่ว่าฟลอเรนละ” มาทาพูดตามจริงหากแต่ผู้หญิงอีกคนก็แทบจะกั๊กลิ้นตัวเองไม่ให้โพล่งคำพูดไม่ดีออกมา

“แต่เธอก็รู้ว่าอัลลมีเหตุผลที่จะทำ เหมือนที่เมแกนมี.. ใช่มั้ยละ” แอลให้ความเห็นอย่างไม่เข้าข้างใครและได้เห็นอีกคนหันมาสบตา มาทาไม่ได้ว่าอะไรแค่พยักหน้าเหมือนจะบอกว่าคิดไม่ต่างกัน และจากนั้นร่างบางของแม่มดก็เดินเข้ามาสัมผัสสันแขนเธอเบาๆ คล้ายจะบอกว่าให้ตั้งใจฟังหน่อย

“เธอคอยประกบพี่เธอเอาไว้ละ แล้วฉันจะพยายามลองคุยกับฟลอเรนดู รวมถึงปราบเค้าไม่ให้ทำอะไรวุ่นวายอีก”

แวมไพร์ตัวสูงพยักหน้ารับแต่ยังมีคำถามตามมา “แล้วเมแกนละ อย่าบอกนะว่าอยู่กับเงินนี่”

แม่มดสาวส่ายหน้า “เงินนี่ไปโรงเรียนแล้วตั้งแต่เช้า ส่วนเมแกน..” มาทาดูอีกอีกเหมือนไม่อยากจะพูดต่อแต่เพราะสายตาสงสัยใคร่รู้ของคนฟังก็ทำให้ต้องถอนหายใจ “เค้าบอกว่า เค้าจะไปหาว่าใครเป็นคนส่งตุลลาฮานมานะ”

ดวงตาสีเขียวของแอลเบิกกว้างทันทีกับสิ่งที่ได้ฟัง “เฮ้ยมาทา.. เธอปล่อยให้แผ่นดินรกรของฟลอเรนไปทำเรื่องแบบนั้นได้ยังไง เธอไม่--”

“ดอปเพลแกเกอร์..แอล..” มาทาพูดแทรกทันทีที่คำพูดของแอลหยุดไว้แค่นั้น แต่ท่าทางหล่อนยังคงดูเหมือนไม่ได้อยากหยุดเท่าไหร่นักหรอก เรียวปากสรวนนั้นยังแอบขยับขมุกขมิบเหมือนจะบ่นอะไรสักอย่าง แต่ก็ใช้ว่าเธอจะสนใจ

“เมแกนเป็นแฝดแบบดอปเพลแกเกอร์ของฟลอเรน ไม่ใช่อย่างที่เธอพูดสักหน่อย” แม่มดพูดต่อแต่อีกคนก็ยกไหล่ไม่รู้ไม่ชี้ซึ่งเธอก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงๆ ไม่มีทางที่เธอจะเปลี่ยนนิสัยแวมไพร์ที่อยู่มานานเป็นศตวรรษได้อย่างแน่นอน หล่อนย่อมจะเป็นอยู่แบบนี้ตลอดไป

“เอาเถอะยังงี้ก็ได้.. แคเธอทำตามที่ฉันขอก็พอ” ตัดใจพูดออกไปและเตรียมตัวจะเดินไปทำตามที่ตกลงกันได้ หากแต่ก็พบว่าข้อมือเธอถูกรั้งให้ต้องหันกลับมาองหน้าคนรั้ง และใช่..หล่อนเป็นแบบนี้เสมอจริงๆ แวมไพร์ของเธอ..

“เธอนี้มันเหมือนเด็กจริงๆนะแอลกับอายุขนาดนี้ของเธอ ฉันไม่น่าจะ---” เสียงของเธอขาดหายไปเมื่อริมฝีปากอึดอัดรับสัมผัสของเรียวปากที่เข้ามาประกบอย่างไม่ฝืนใจและส่งความรู้สึกที่มีในใจลงไปกับมัน อย่างน้อยก็บอกว่าหล่อนว่าเธอแคร์...

ใช่แล้ว..เธอยังคงติดใจรสชาติของแอลอยู่ และยังไม่พร้อมที่จะหยุดเรื่องนี้ถึงจะรู้ว่าความสัมพันธ์ของพวกเธอไม่ได้ยั่งยืนอะไรในเมื่อสถานะที่เป็นมันต่างกัน เพราะถึงไม่เลิกกันตอนนี้สักวันเธอก็ต้องจากหล่อนไปตามอายุขัยที่แม้จะยืนยาวกว่ามนุษย์ธรรมดาแต่ก็นับว่าสั้นมากสำหรับหล่อนที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์ของความตายอย่างมนุษย์

แต่ก่อนจะถึงวันนั้น ขอฉันเก็บเกี่ยวกับความสุขของวันนี้ก่อนก็แล้วกัน..

“โอเคนะ” มาทาทบแก้มของสาวตัวสูงกว่าเบาๆพร้อมรอยยิ้มและตัดใจหันหลังจากไป

--Vampire Hunter Season 2--

ฟลอเรนนั่งทำความสะอาดอาวุธในมืออย่างไม่สนใจสิ่งรอบๆกาย เธอเหมือนอยู่แต่ในโลกส่วนตัว ไม่ว่าเจ้าของห้องนี้จะพูดอะไรออกมาเท่าไรเธอก็ยังทำเหมือนไม่ได้ยินมัน จนกระทั่งพบว่ามีเสียงทุบโต๊ะเสียงดังเกิดขึ้นตรงหน้า ความตกใจทำให้เงยต้องหน้าขึ้นมาในที่สุด ดวงตาสีม่วงครามมองสีน้ำตาลเหมือนไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรผิด

“อะไรคะมาหา..”

“เธอฟังที่ฉันพูดบ้างมั๊ย!” คนถูกถามย้อนถามกลับไปเสียงเข้ม และมาทาก็คพบว่าตัวเองแทบจะยังมือเอาไว้มันไหวไม่ให้ตีกันเด็กคือคนนี่เมื่อเห็นหล่อนส่ายหน้ากลับมาหน้าตาเฉย

ไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะต้องทำตัวเหมือนยายแก่ชั่บน แต่ก็ดูสิ..แต่ละคน...
ไม่ว่าจะแวมไพร์ฝาแฝดอายุมากกว่าศตวรรษหรือฮันเตอร์สาวน้อยวัยสิบแปดนี่ก็พอกัน
โอย..ฉันปวดหัว..

แม่มดสาวถอนหายใจอย่างปลงๆ ขณะดื่งแก้วน้ำข้างๆ ฮันเตอร์ที่ตอนนี
กลับไปสนใจอาวุธมากมายบนโต๊ะอีกครั้งและไม่มีสักนาทีที่จะหันมองเธอเลย มาทายังคง
มองหล่อนอย่างสนใจแล้วหาเปิดปากพูด “เธอรู้ไหมฟลอเรน.. เธอควรจะพยายามทำ
ความรู้จักเมแกนนะ”

และมันก็เป็นไปตามคาดว่าดวงตาสีม่วงครามจะต้องกวัดมามองหน้าเธอด้วย
สายตาที่บอกได้เลยว่า ‘เธอควรจะหุบปากซะ ก่อนที่หล่อนจะทำให้เธอหุบ’

มาทากลับใจไม่กลัวมันและทำใจเย็นพูดขึ้นอีก “ถ้าฉันจะบอกว่า ฉันรู้จักเมแกน
มาพอกๆ กับที่รู้จักเธอ เธอจะยอมฟังฉันบ้างไหม”

ฟลอเรนดูลังเลใจแต่สุดท้ายก็พยักหน้ากลับมา “ก็ได้ค่ะ ฉันจะลองดู”

แม่มดสาวยิ้มพอใจในความสำเร็จนี้และค่อยๆ หนีบอาวุธจากมืออีกคนออกไป
วางไว้บนโต๊ะ พาความงมงายสู่ใบหน้าของฮันเตอร์สาวที่โชคดีว่าหล่อนยอมปล่อยให้เธอ
ทำมัน และจากนั้นเธอก็ใช้ความสามารถของตัวเองในการเจรจาเริ่มต้นบทสนทนาที่
จริงจังนี้เสียที

“โอเค.. นี่มันอาจจะเป็นเรื่องที่ยาวสักหน่อยนะ แต่ฉันแนะนำว่าเธอควรจะฟัง”

--Vampire Hunter Season 2--

เมแกนไม่ได้เดินช้าลงแต่เธอพยายามรักษาความเร็วในการเดินเอาไว้และใน
ขณะเดียวกันเธอก็กำลังตื่นตัวในการระแวดระวังกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัว เพราะเธอ
สัมผัสได้ถึงความไม่ปกติของทางเดินแห่งนี้ และมันก็เป็นไปตามที่คิดไว้ที่เธอจะต้องดิง
กริชที่พกไว้ตรงช่องพกที่ต้นขาขึ้นมาและหันหลังกลับไป แต่มันก็เหมือนที่เธอรู้ กริชใน

มือเธอถูกหยุดไว้ด้วยมือที่แข็งแรงที่เข้ามาจับข้อมือเธอเอาไว้ทันเวลาก่อนที่เธอจะได้ทำร้ายหล่อนให้เจ็บตัว

"แคทเทอรีน!" เด็กสาวอุทานประหลาดใจ หากแต่อีกคนก็เลิกคิ้วให้ด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้ แต่ถึงยังไงเธอก็ต้องทำให้เย็นเอาไว้ก่อน ไม่รู้ว่าหล่อนจะมาไม่ไหนกันแน่

"ว้าว..เธอเก่งกว่าฮันเตอร์ตัวจริงซะอีก" แคทเทอรีนวิจารณ์เสียงกวนอารมณ์ ขณะที่มือยังเกร็งจับอยู่กับข้อมือของอีกสาวที่ยังไม่ยอมมลดละในการขู่เธอด้วยสายตาและอาวุธในมือหล่อน

"เธอรู้ได้ยังไงว่าฉันไม่ใช่ฟลอเรน" เมแกนพูดออกมาในที่สุด หากแต่อีกคนยิ้มประหลาดให้และพูดออกมาเหมือนคนละเรื่องแต่มันก็เรื่องเดียวกัน

"นี่..สาวน้อย ฉันว่าเธอเก็บของเล่นของเธอก่อนจะดีไหม" แวมไพร์สาวเลือดแท้พูดใจเย็น และเห็นสาวน้อยตรงหน้าทำท่าลังเลใจก่อนจะค่อยๆ ดึงกริชคมกริบของหล่อนกลับไป ให้เธอหายใจได้โล่งท้อง

"บอกมาสิ" เสียงของแฝดปีศาจตามที่ตำนานกล่าวหาดังขึ้นมาให้คนที่เฟลอเหม่อแอบสะดุ้ง

แคทเทอรีนมองดูเมแกนอย่างพิจารณาแล้วก็ยิ้มขี้นเล่น "ก็ฟลอเรนไม่ได้ใจเด็ดเหมือนเธอไง.. โอ้..ไม่ใช่สินะ ต้องบอกว่า..เค้ามีความเป็นมนุษย์มากกว่าเธอ ถึงจะถูก"

พูดไปแล้วก็เห็นคนฟังแสดงสีหน้าซื่อคให้เห็น แวมไพร์สาวจึงหัวเราะและเข้ามาสัมผัสแก้มเด็กสาวอย่างถ้อยวิสาสะระหว่างมองตาเมแกนที่ทำท่าเหมือนไม่พอใจกับสิ่งที่เธอทำหากแต่หล่อนก็ไม่ได้ถอยหนีไป

"ฟลอเรนมีความปรารถนาอยู่ในนี้" แคทเทอรีนใช้มือข้างที่วางชี้ที่ดวงตาของตัวเอง ดวงตาของอีกคนที่มองมาจึงอยู่ในอาการตะลึงไม่เลิกว่าแม้ว่าเธอจะให้อิสระกับแก้มนุ่มๆ ของหล่อนแล้ว "แต่สำหรับเธอ มันมีเพียงแต่ความว่างเปล่า เหมือนเธอไม่มีวิญญาณ"

เมแกนเฝ้าปากตัวเองอย่างพยายามข่มใจไม่ให้ทำอะไรที่ไม่ควร และอันที่จริง เธอก็ไม่ควรจะโกรธแวมไพร์ตรงหน้า เพราะว่าว่าหล่อนพูดความจริง..ทุกอย่าง

“ฉันไม่ได้จะมาแทนที่เค้า ไม่เคยคิด” ดอพลูแกงเกอร์พูดออกมาในที่สุด เธอ จึงถูกผู้หญิงอีกคนมองด้วยสายตาพิจารณาก่อนที่จะหล่อนจะตอบได้

“ไม่เคยคิดหรือว่าเธอเป็นไม่ได้กันแน่..เมแกน”

และคำพูดนี้เองที่พาให้มือที่ถือกริชของเธอสั่น คนถูกวิจารณ์นักในคราวนี้ พบว่าเธอกำหัดแน่น หากแต่เมแกนเกลียดการที่เธอขาดสติเป็นที่สุด เธอต้องควบคุม ตัวเองเอาไว้ให้ได้ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์กดดันขนาดไหนก็ตาม และเธอก็เลือกที่จะ หันหลังให้มัน

“ฉันไม่สนใจว่าเธอจะคิดยังไง ฉันไม่สนใจใครทั้งนั้น ฉันไม่จำเป็นต้องอธิบาย โดยเฉพาะกับเธอ..แวมไพร์” เมแกนเน้นคำสุดท้ายและยิ้มเยาะคนที่หน้าเปลี่ยนสีทันตา กับคำของเธอ แล้วก็หันหลังให้ “ฉันไปก่อนนะ หวังว่าคงไม่เจอกันอีก..เร็วขึ้น”

หากแต่เพียงไม่กี่วินาทีที่หันหลังให้แวมไพร์ เธอก็พบว่าเป็นเธอต่างหากที่ช้า กว่าหล่อน เพราะตอนนี้แคทเทอรีนยืนอยู่ตรงหน้าของเธออีกครั้ง แต่ตอนนี้ต่างกันที่ หล่อนมีดวงตาสีแดงและกำลังฉีกยิ้มชั่วร้ายขวางดวงมที่บอกถึงสัญญาณที่..ไม่ดีเลย..

--Vampire Hunter Season 2--

“ฟลอเรน..ใจคอที่จะนอนอยู่แบบนี้หรือไง” เงินนี่โยนหมอนใส่คนที่แสวงทำ เป็นหลักตาคูบขันโซฟายาวตรงหน้าตัวเอง ฟลอเรนไม่เคยนอนกลางวันมาก่อน แล้ว วันนี้เป็นอะไร หรือนี้เป็นวิธีสงบสติอารมณ์แบบใหม่ของพี่สาวเธอกันละ

“ฟลอเรน--”

“เงิน.. พี่หนวกหู!” ฟลอเรนหลับหูหลับตาคำว่าหมอนที่อีกคนโยนมาใส่เอามา ปิดหน้าตัวเองและคิดว่าจะอยู่ท่านี่ตลอดไป เธอยังไม่พร้อมที่จะออกไปเจอใครข้างนอก

โดยเฉพาะสองฝาแฝดแวมไพร์ และใช้..วันนี้เธอจะโดดงาน เธอจะไม่ออกไปล่าอะไรทั้งนั้น เธออยากนอน...

น้องสาวยื่นมองพี่สาวคิ้วขมวดจากนั้นก็ส่ายหน้าเมื่อเห็นว่ายังไปพลเรนก็ไม่ยอมลุกง่ายๆแน่ และเธอก็ตัดสินใจหลุดตัวนั่งลงตรงที่พักแขนของโซฟาใกล้กับศีรษะของหล่อนและมองเส้นผมสีเงินประกายชมพูเล่นเหมือนไม่รู้จะทำอะไร แต่สุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะต้องพูด

“พลเรน.. พี่รู้ไหม..พี่บอกฉันได้ทุกอย่างนะ” แล้วในที่สุดดวงตาสีคล้ายกันก็ได้พบกันเมื่ออีกคนยอมเลื่อนหมอนออกจากใบหน้าตัวเอง

พลเรนยิ้มเศร้าให้น้องและค่อยๆขยับมือขึ้นมาสัมผัสใบหน้าเงินนี้ “พี่เป็นพี่ที่แยใช่ไหม” พูดแบบนี้ออกไปแต่คนฟังก็ส่ายหน้ากลับมาและโน้มตัวลงมากอดเธอจนแน่นพาให้รู้สึกคิดถึงความอบอุ่นนี้ขึ้นมาทันที “พี่ขอโทษเงิน..”

“ไม่เป็นไร.. ฉันเข้าใจ พี่มีอะไรให้ทำตั้งเยอะ พี่ต้องทำเพื่อส่วนรวม” คนเป็นน้องตอบกลับมาหากแต่คราวนี้มีบางของเธอลูบศีรษะผู้เป็นพี่สาวที่ลุกขึ้นมานั่งชูหน้ากับขาของตัวเอง พลเรนแม้จะไม่ได้บอกว่าคิดอะไรอยู่ในใจ แต่เธอก็เข้าใจว่าหล่อนจะต้องมีเรื่องไม่ดี เพราะการปิดตัวเองอยู่แบบนี้ไม่ใช่นิสัยของพี่สาวเธอแน่ๆ

สองพี่น้องปล่อยให้ความเงียบเป็นบรรยากาศของห้องอยู่ในอ้อมกอดของกันและกัน ในความสงบสุขที่หาไม่ได้จากนอกบ้านที่มีแต่ความวุ่นวายและเรื่องมากมาย แต่สุดท้ายก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาทำลายความเงียบนี้ลง

“เราไม่ค่อยได้คุยกันเลยนะ”

พลเรนเงยหน้าขึ้นมองน้องสาว เห็นเงินนี้ยิ้มให้ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มตอบกลับและก็พบว่าเธอพยักหน้าให้น้องไป “โอเค..ฉันเจามาคุยกัน ทั้งคืนเลย..” และนี่ก็เป็นสิ่งที่เธอตอบกลับไปและเริ่มต้นทำมันทันทีซึ่งอีกคนก็ดูจะชอบมัน

สองพี่น้องคุยกันไปหัวเราะกันไปอย่างที่ไม่ได้ทำมันมาแสนนานและพวกเธอคิดถึงมัน หากแต่กับเวลาอันแสนสุขนี้ของเธอ ฟลอเรนไม่ได้อยู่คนเดียว มีสองสายตาแอบมองเธอกับน้องสาวอยู่ในที่ใดสักที่และพวกเขากำลังยื่นมือให้พวกเธอ

“เป็นไงบ้างล่ะพี่สาว.. เห็นแบบนี้แล้วคิดถึงตอนนั้นหรือเปล่าล่ะ น่ารักจังเนอะ เด็กบ้านมาแซล” แอลวิจาร์ณขณะห้อยศีรษะอยู่กับกิ่งไม้โดยมีอัลริยืนอยู่ใกล้ๆ ยิ้มกว้างและหน้าแดง เห็นภาพแบบนี้แล้ว..คิดถึงจริงๆ..

--Vampire Hunter Season 2--

คิดไว้แล้วว่าหล่อนต้องมา... มาทาดอนหายใจเหนื่อยเมื่อเปิดประตูบ้านมาเจอบางคนให้เห็นหน้าที่ไรต์ต้องมีเรื่องมาให้ปวดหัว แต่กระนั้นร่างบางยังก้าวเข้ามา เธอวางกระเป๋าสะพายที่หนักไปด้วยหนังสือเล่มหนาลงกับโต๊ะไม้ตัวใหญ่ ทรวดตัวลงนั่งกับเก้าอี้และเฝ้ามองคนที่นั่งไขว่ห้างที่นั่งอยู่ก่อนแล้วบนโต๊ะตัวเดียวกัน

“มาทำไม.. ส่งรายงานไปให้แล้วนี่นา..” เจ้าของบ้านถามเสียงแข็ง แยกสาวกลับนั่งยิ้มไม่รู้ไม่ชี้

“อ่านแล้ว..รายงาน ถึงจะมาถามเองนี่ไงว่า ตัดสินใจดีแล้วจ้ะเนเธอ” มาเซียถามเรียบๆ ญาติคนเดียวที่เหลืออยู่ที่นี้ก็พยักหน้ารับแต่ดูเหมือนไม่ค่อยมั่นใจ หญิงสาวจึงถอนหายใจ วางมือลงบนปากคนที่นั่งเก้าอี้คราวนี้มองกันราวเห็นใจ และเจ้าหญิงก็ดูจะรู้เรื่องที่ตนอยากจะถูกเฉลยชิงพูดก่อน

“เมแกนได้รับการรับรองมาแล้วว่าไม่มีอันตรายกับเรา เธอก็รู้สินามาเซีย”

ผู้ตรวจการพยักหน้ารับไม่เต็มใจคล้ายๆ ไม่เห็นด้วยนัก แต่ยังไม่ก็ตัดสินใจพูดดีกว่าอมพะนะ “ก็ได้ จ้ะก็ระวังหน่อยแล้วกัน ของอะไรที่สกาสูงส่งมาให้ ไซ่ว่าจะเป็นของดีเสมอไปหรอกนะ บางครั้งเราก็ต้องเสี่ยงดวง”

“ฉันรู้.. แต่ฉันเชื่อใจพี่สาวของฉัน” มาทาแย้งเสียงหนักแน่นยึดตัวนั่งหลังตรง เหมือนจะย้ำความมั่นใจออกมา โฉมหน้าเรียบเฉยเหมือนถามย้ำ เธอก็พยักหน้าอีกครั้ง และหล่อนก็ยิ้ม มันเป็นยิ้มที่ไม่น่ามองสักนิด

เพราะมันเหมือนการขู่ว่าจะไปในตัว..

แน่นอนว่า หล่อนเป็นญาติของเธอ.. ต่างต่างกับอีกคนราวฟ้ากับดิน ฉันคิดถึงพี่จังเลย..

“จันท์โอเค..มาทา” ผู้ตรวจการสาวสรุป ร่างบอบบางกระโดดลงจากโต๊ะ ทำหย่อนจรวดพื้นแบบไม่มีเสียง มันเบาราวกับแมว ผลกระทบปริศนาครั้งเดียว ร่างนั้นก็หายไปเร็วจนต้องมองหา แต่ไม่มีทางเจอ..

เฮ้อ..มายากกล..?

“โอ้..บ้านฉัน.. ถ้าจะมีคาถากีดกันแม่มดคนอื่นบ้างนะ จะดีมากเลย” มาทาบ่นพึมพำก่อนจะซบหน้าลงกับแขนตัวเองและหลับตา

พักก่อนนะ วันนี้เหนื่อยแล้ว.. แอล..เธอก็ไม่ต้องมาด้วยนะ ฉันเหง..

Chapter 7 : Be my guest.

ฟลอเรนพบตัวเองถูกดึงแขนให้กลับมายืนอยู่ที่ข้างตู้ล็อกเกอร์เก็บของทั้งๆที่เธอเพิ่งจะเดินห่างจากมันไปได้ไม่ถึงสองนาทีก เธอตั้งใจจะไปเรียน หากแต่มีบางคนมาทำให้เธอเสียเวลา อัลริโผล่มาจากที่ใดก็ไม่ทราบ อยู่ๆก็เข้ามาคว้าแขนเธอและลากดึงให้เดินมาด้วย ฮันเตอร์คนสวยตั้งใจจะตัดทอนหรืออาละวาด แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เมื่อเห็นคนมากมายที่นี่ และอีกอย่างแวมไพร์ที่รักของเธอก็ดูถูกลนเหลือเกิน

“เป็นอะไรคะอัลริ” ฟลอเรนกระซิบกระซาบถาม ดวงตามองใบหน้าสาวตรงหน้าสลับไปมากับคนหลายหน้าหลายตาที่เดินผ่านมาที่นี่ อัลริไม่มีที่คุยที่เป็นส่วนตัวกว่านี้หรือไง แต่ก็เอาเถอะ หล่อนไม่ได้งอนเธอในเรื่องเมื่อครั้งนั้นก็ดีเท่าไรแล้ว

“ฉันเจอศพหนึ่งน่าสงสัย” แต่แล้วสิ่งที่หล่อนพูดก็ทำให้คนฟังอย่างเธอตาโตขึ้นมา สองมือประคองใบหน้าให้หันซ้ายที่ขวาที่ให้มาหากันตรงๆ

“ศพน่าสงสัย.? เมื่อไหร่? จากเมื่อคืนหรือ..” ฮันเตอร์ถามเสียงตระหนกและรู้สึกผิดในใจที่เมื่อคืนเธอโดตงาน หากแต่เวลานี้คงไม่ใช่เวลาที่เธอจะมาคิดเสียใจในเมื่อมีเรื่องอื่นสำคัญกว่า

“อืม.. ฉันคิดว่าน่าจะใช่ แต่ฉันไม่แน่ใจว่า มันเป็นตัวอะไรที่ฆ่าเด็กคนนั้น” อัลริตอบเสียงปกติแต่ดวงตากลอกไปมาดูว่ามีใครคนอื่นกำลังมองพวกเธอหรือไม่ และตั้งใจที่คนที่มีมืองส่วนใหญ่ก็แค่เดินผ่านมาและอมยิ้มประหลาดพร้อมแวตาแปลกๆเหมือนว่ารู้อะไรสักอย่างเท่านั้นเอง คงคิดว่าเธอสองคนกำลังจู้จี้กัน

“เด็กหรือ..?” ฟลอเรนถามย้ำเสียงดังจนเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เดินผ่านมาพอดีสะดุ้งตกใจ เธอจึงต้องจิกข้อมและส่ายหน้าให้เขาเพื่อจะบอกว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นตอนนี้ เธอสองคนแค่คุยกัน และเมื่อเขาจากไปแล้วพร้อมรอยยิ้มเข้าใจ เธอก็หันกลับมาหาอัลริอีกครั้ง “เด็กจริงๆหรือไง”

“ไม่ใช่ๆ หมายถึงเด็กอายุประมาณเธอนะ” แวมไพร์สาวรีบปฏิเสธและยิ้มแห้งๆ เมื่อถูกอีกคนมองค้อนกลับมา คงไม่ชอบที่ถูกว่าเป็นเด็ก หากแต่ฟลอเรนก็เป็นแบบนั้นไปไม่ได้นาน หล่อนหันมาคว้ามือเธอและกึ่งลากกึ่งจูงให้เดินไปพร้อมกัน เปิดปากจะถามว่าหล่อนคิดจะทำอะไร แต่ก็ไม่ทัน

“พาฉันไปดูที่เกิดเหตุหน่อยได้ไหม อยู่ในโรงเรียนหรือเปล่า”

อัลริกะพริบตากับคำถามและพยายามตั้งสติ “ไม่ใช่ แต่เป็นแถวๆ ผับที่เราชอบไปกันนะ”

ฟลอเรนหยุดชะงักพาให้อีกคนหยุดตาม เธอกระพริบตามองอัลริด้วยท่าทางใช้ความคิด “เดี๋ยวนะ เด็กอายุประมาณฉัน ผู้หญิงหรือผู้ชาย และคุณแน่ใจนะว่าคุณไม่เคยเห็นเขาที่โรงเรียนมาก่อน” ถามไปแต่คนถูกถามกลับไม่ได้ตอบในทันที แวมไพร์ตัวสูงดึงมือเธอให้เดินไปด้วยกันและเริ่มพูดไปเรื่อยๆ

“เป็นผู้ชาย.. ตัวสูงประมาณฉัน หรืออาจจะมากกว่า แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเคยเห็นเขาที่นั่นหรือเปล่า คนที่โรงเรียนเยอะ เธอก็เห็น.. แต่ที่ฉันสงสัยคือว่า ฉันไม่รู้ว่ามีเป็นตัวอะไรที่ร้ายเขาได้แบบนั้น..”

คำของอัลริพาให้คนฟังคิ้วขมวด ฟลอเรนนั่งคิดระหว่างก้าวขาเดินตามอีกคนไป แล้วก็พูดออกมา “คุณตามคุณมาทามาดูหรือยังคะ เผื่อเธอจะบอกได้ว่า เกิดอะไรขึ้น” แต่แล้วคนพูดก็ต้องประหลาดใจที่คนฟังส่ายหน้าด้วยหน้าตาผิดหวังระหว่างตอบกลับมา

“มาหาเองก็กำลังปวดหัวอยู่เหมือนกัน จมอยู่กับกองหนังสือแล้วละ”

“โอ้..” ฮันเตอร์ภูทานออกมาได้เท่านี้ก่อนที่จะกระพริบตาตั้งสติใหม่ เธอส่ายหน้าเพื่อสลัดความเมินออกจากหัวตัวเอง “งั้นก็หมายความว่า คุณเอาศพของเด็กคนนั้นไปอยู่กับคุณมาหาแล้วใช่ไหม และเธอกำลังตรวจหาอยู่” แวมไพร์ตัวสูงพยักหน้ารับ แต่ไม่ก็นาที่ก็ส่ายหน้าพาให้คนมองประหลาดใจ

“มาหาไม่ได้ตรวจศพเด็กนั้น ใส้..ไม่ใช่สิ ตรวจอยู่ แต่แค่ดูร่องรอยหาความเป็นไปได้ของการตายแบบไหนที่ทำให้ไม่มีบาดแผลสักนิดเลยนะ”

ฟลอเรนประหลาดใจหนักขึ้น เธอหยุดเดินกลางทางเดินที่จะไปยังห้องทำงานของมาทาในโรงเรียนนี้ เร็วพอๆกับที่มือเธอดันบ่าอัลริไว้ให้หยุดตาม เงยหน้ามองหล่อนอย่างเป็นคำถาม

“อะไร..ฟลอเรน”

“คุณแน่ใจนะว่า มันเกิดจากปีศาจอะไรสักอย่าง ไม่ใช่จากสารพิษหรือสิ่งที่เป็นวิทยาศาสตร์ หรือคาถาของพวกแม่มด” และคำถามนี้ก็ซ้ะงักคนฟังเหมือนกัน หากแต่ไม่นานก็เห็นอัลริส่ายหน้ากลับมา

“ถึงเราจะไม่ใช่หมอกัน แต่ตามประสบการณ์ของฉันและมาทา บวกแอลด้วยอีกคน ก็พอจะทำให้มองออกว่า มันเกิดจากวิทยาศาสตร์หรือศาสตร์อื่น และพวกเราก็น่าจะเป็นเสียงเดียวว่า..น่าจะเป็นปีศาจสักชนิดที่เราไม่เคยเห็น”

ฟลอเรนดูงๆแต่ยังคงสามารถพยักหน้ารับกลับไปได้และพยักหน้าให้แวมไพร์ตรงหน้าพาเธอเดินต่อไปยังจุดหมายใหม่ที่ไม่ใช่ห้องเรียนวิทยาศาสตร์ที่ตั้งใจจะไปตั้งแต่แรกแต่เปลี่ยนเป็นห้องสมุดแทน สงสัยว่าวันนี้ฮันเตอร์คงจะต้องโดดเรียนอีกตามเคยแต่ไม่เป็นไร เรื่องนี้มันพิเศษของแวมไพร์ที่รักของเธอจัดการมันได้อย่างไม่ยากนักแน่นอน

--Vampire Hunter Season 2--

เมแกนยืนหอบเหนื่อยและจุกเมื่อถูกผลักไปกระแทกกับลำต้นของต้นไม้ใหญ่ ต่อมาด้วยความรู้สึกว้ากของตัวเองตีบตันหายใจติดขัด นั้นมันเพราะมือแข็งแรงที่กำลังบีบคอเธออยู่ ดวงตาสีม่วงครามไม่สามารถจะเปิดได้เต็มที่เพราะความรู้สึกทรมานที่เกิดขึ้นกับร่างกายและเธอก็พูดอะไรไม่ได้จนกระทั่งหล่อนปล่อยมือและถอยออกไปแต่ก็ยังใกล้มากอยู่ดี ไม่น่าไว้ใจ..

“เธอจะฆ่าฉันหรือไง..” ตามโพล่งออกไปทั้งๆที่เสียงแหบและกำลังคลำลาคอที่บอบช้ำของตัวเองอยู่ เมแกนคิ้วขมวดมองดูอีกสาวทำท่ายากโหล่นไม่รู้ไม่ชี้กลับมาและพูดมาด้วยเสียงกวนใจ

“เปล่า.. แค่อยากทดสอบบางอย่างเท่านั้น”

ดอปเพลแกงเกอร์หรีตามองคนพูดอย่างไม่เชื่อ “ทดสอบหรือ.? ทดสอบอะไร เมื่อก็เธอทำเหมือนจะบีบคอฉันให้ตายนะ!”

“แต่เธอก็ยังไม่ได้ตายนี่นา ไซ้ไหมล่ะ” แคทเทอรีนยกย่อนด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่คนฟังจำเป็นต้องห้ามใจตัวเองไม่ให้คิดทำอะไรเง่าขึ้นมาอีกครั้ง เพราะอีกไม่กี่วินาทีต่อมาใบหน้าของแวมไพร์สาวก็แสดงอารมณ์ที่เปลี่ยนไป จริงจังขึ้นมาทันที

“ฉันแค่อยากจะแน่ใจว่า เธอจะไม่เป็นภาระฉัน ถ้าเราจะไปด้วยกัน”

และประโยคนี้อะไรที่ทำให้ได้เห็นสีหน้าตกตะลึงปรากฏขึ้นบนใบหน้าคนฟัง หากแต่เมแกนก็รีบสะบัดมันทิ้งไป “ใครบอกว่าฉันจะไปกับเธอ” เธอโพล่งคำถามและสะบัดหน้าหันหลังให้ แต่ก็ต้องหันกลับมาใหม่ภายในเวลาไม่ถึงนาที

“นี่เธอรู้หรือว่า ฉันจะไปไหน”

หากแต่คราวนี้ดอปเพลแกงเกอร์ช่างสงสัยก็ไม่มีเวลาที่จะได้ถามอะไรอีกเมื่อพบว่ามือตัวเองถูกดึงรั้งให้เดินตามกันไปอย่างถื่อวิสาสะ และได้คำอธิบายกลับมาเพียงว่า...

“ถ้าเธอไม่อยากตายระหว่างทาง ก่อนจะเจอสิ่งที่เธอหาอยู่ละก็ ช่วยทำตัวเป็นแขกที่น่ารักของฉันก็แล้วกัน”

--Vampire Hunter Season 2--

“โอ้.. ฉันอยากได้หมอสักคนเหมือนกันนะ” มาทาพูดเสียงเหน้อย เธอปิดหนังสือเล่มหนาและเลื่อนมันไปให้ห่างตัว นำมันไปรวมกับเล่มอื่นๆที่เธออ่านมัน

หมดแล้ว และในขณะที่กำลังจะคว่ำเล่มใหม่มาอ่านต่อ ก็ได้ยินเสียงฮัมประหลาดเข้าหู พาให้ต้องหันไปมองหน้าคนที่คาดว่าเป็นเจ้าของเสียง เห็นแอลยืนตะคางอยู่ด้วย ท่าทางครุ่นคิดในท่าโน้มตัวลงมองเด็กหนุ่มไว้วิญญาณบนเตียงเหล็ก

“อะไรแอล.. เธอคิดอะไรออกหรือไง”

เสียงฮัมเบาๆดังเป็นคำตอบมาก่อนก่อนที่จะมีเสียงพูด “กำลังนึกอยู่ว่า ลักษณะแบบนี้มันดูคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนสักที่”

ได้ยินแบบนี้มาทาก็ทิ้งหนังสือไว้บนโต๊ะและเดินเข้ามาใกล้เตียงเหล็กและก้มมองสิ่งที่คนที่ยืนอยู่ก่อนดูอยู่ เธอขมวดคิ้วครุ่นคิด “ฉันไม่เคยเจอ บอกตามตรง” แม้มดพิมพ์ขึ้นมาและก็พบว่าเธอต้องเงยหน้าขึ้นมองหน้าอีกคนอย่างประหลาดใจเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอมาจากหลอน ดวงตาสีน้ำตาลตวัดไปมองหน้าแอลและหลอนก็รู้ทันทีว่าควรจะพูดอะไร

“เฮ้ย ฉันแค่ขำนิดหน่อยนะ เธอจะไปเห็นอะไรแบบฉันทุกอย่างได้ยังไงกันมาทานอกจากเธอจะไม่ได้เหมือนที่ฉันเป็นแล้ว เธออายุเท่าไร แล้วฉันอายุเท่าไรกันจะ.. หนูน้อย” แวมไพร่บอกกลัวหัวเราะแต่เพราะเห็นอีกคนมองค้อนตาแทบกลับ เธอจึงขยับเข้าไปโอบรอบบ่าหลอนด้วยแขนขาหนึ่ง ก้มลงมองตากันและกระซิบด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป “แต่ฉันชอบที่เธอเป็นแบบนี้ะ น่ารัก..”

ชมเสร็จก็ใช้ว่าจะสนใจคนที่ตัวเองเคยชมว่าหน้าแดงไปถึงหูแล้ว แอลกับเดินไปอีกด้านของเตียงเหล็กและดึงผ้าที่คลุมตัวเด็กหนุ่มออกให้เห็นร่างกายท่อนบนที่เปลือยของเขา ดวงตาสีมรกตกวาดมองไปตั้งแต่ศีรษะจนถึงข้อมือแล้วก็ส่ายหน้าราวกับว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองหาอยู่ จากนั้นก็หันกลับมาจ้องหน้าเขาใหม่อีกครั้ง คราวนี้เธอจึงไปที่ดวงตาเขาแทน ซึ่งอันที่จริงแล้วมันคือขอบตาเขาที่น่าสนใจ

แอลก็มลงมากขึ้นจนใบหน้าของเธอเกือบจะติดกับของเด็กหนุ่มเพื่อจะมองดูสิ่งที่สนใจให้ชัดขึ้นแล้วก็พึมพำออกมา “ขอบตาแดงแบบนี้ หน้าตาเหมือนเสียใจอะไรมากๆ เธอคิดว่าเป็นไปได้ไหมว่า เขาจะถูกเผาสมอง”

“เผาสมอง.? เธอหมายความว่ายังไง” แม่มดย้อนถามเสียงตกใจแต่กลับไม่รอฟังคำตอบ เธอเดินกลับไปหากองหนังสือแทนและคว้ามันมาเล่มหนึ่งแล้วรีบเปิดมันดู จากนั้นก็ทำตาโตกับมันขณะส่งเสียงเหมือนอุทาน “ฟิรรี!”

“ใช่! นั่นละ ที่ฉันจะบอก” แวมไพร์สาวรีบพูดขณะมองหน้าอีกคนด้วยสายตาเหมือนมีอะไรอยู่ในใจ ลักษณะการมองของมาทาก็เป็นในแบบเดียวกันกับของเธอและก็เป็นเธอที่เอ่ยขึ้นมา “ฉันว่า นายคนนี้น่าจะไปทำอะไรให้หนึ่งในพวกนั้นเจ็บแค้นเลยถูกแก้แค้น อาจจะไปทำให้หล่อนอกหัก”

พูดไปแบบนี้แต่คนฟังกลับส่ายหน้าเหมือนไม่เห็นด้วย แล้วแม่มดสาวก็ออกความเห็นระหว่างที่ดวงตาอยู่กับหนังสือในมืออีกครั้ง “ฉันไม่คิดว่าฟิรรีจะสนใจมนุษย์นะ พวกนั้นไม่เหมือนแวมไพร์ เธอก็รู้นี้”

“อืมม..ก็นั่นสินะ” แอลพึมพำระหว่างมวนเส้นผมยาวสีน้ำตาลทองของตัวเอง เล่นด้วยปลายนิ้วเป็นนิสัยที่เธอมักจะทำเวลาที่กำลังคิดอะไรสักอย่าง

บรรยากาศในห้องใต้ดินเงียบไปถนัดใจเมื่อต่างคนต่างอยู่ในสภาวะครุ่นคิด จนกระทั่งได้ยินเสียงเปิดประตูและมีสองคนเดินเข้ามา

“มาทาท.. แอล..” ฟลอเรนส่งเสียงทักทายแต่ก็รู้ว่าเธอจะสนใจคนที่ตัวเองหักมากกว่าร่างที่นอนอยู่บนเตียงเหล็ก ร่างสูงโปร่งเดินดุ่มเข้ามาหาเขาทันทีและดวงตาสีม่วงครามก็เบิกกว้างอย่างตกใจเมื่อเห็นใบหน้าของเขา

“เฟรดเดอริค!”

และเสียงตกใจนี้ก็พาให้ทุกคนในห้องหันไปมองเธอเป็นตาเดียวโดยเฉพาะ อัลร์ที่เดินเข้าไปหาทันที แวมไพร์สาวก็มลงมองหน้าเด็กหนุ่ม

“เธอรู้จักเขา..?”

ฮันเตอร์เงยหน้าขึ้นมองหน้าคนถาม เธอพยักหน้ารับทั้งที่ใบหน้าซีดเหมือนกระดาษ “เพื่อนสมัยเด็กของฉันค่ะ เราสนิทกันเพราะพ่อแม่ของฉันกับเขาเป็นเพื่อนกัน บ้านเราติดกัน แต่เราไม่ค่อยได้คุยกันเท่าไรหรอกที่โตกันแล้ว เพราะเขาย้ายบ้านไปอยู่ ชานเมืองด้วย”

อัลร์กระพริบตาและหันไปมองหน้าแอลที่ยืนอยู่ใกล้ๆ คล้ายๆ จะมีอะไรอยากจะพูดกัน และแฝดน้องของเธอก็เข้าใจความหมายที่คุยกันทางสายตาจึงพยักหน้ารับกลับมาให้ เธอจึงตัดสินใจพูด “อ้อ..ฉันพอจำได้แล้ว เด็กผู้ชายคนนั้นนั่นเองที่ชอบหอม แก้มเธอบ่อยๆ แต่ไม่ค่อยจะถูกกับเงินนี้ ไช้หรือเปล่า” และเพราะประโยคนี้เองที่ทำให้ ฟลอเรนกับมาทาจ้องหน้าเธอทันที และมันก็เป็นคนที่มီးซู่อยู่ในประโยคที่พูดขึ้นมา

“หมายความว่า คุณเคยเห็นฉันตั้งแต่เด็กขนาดนั้นเลยหรอ จำได้ว่าฉันแค่หก ขวบเองนะ” พูดแล้วก็รู้สึกงาว่าตัวเองหน้าแดงก่ำ จำได้ว่าตอนที่เธออยู่ในช่วงอายุนั้นทำอะไรเอาไว้บ้าง

วีรกรรมของตนมากมายจนนึกอายขึ้นมาทันที เธอไม่ได้เป็นเด็กผู้หญิงที่อ่อนหวานอะไร ออกจะแก่นแก้วและชนกว่าเฟรดเดอริกที่เป็นเด็กผู้ชายเสียอีก และถึงตอนนี้เธอจะรู้สึกเศร้าที่เพื่อนเก่าจากไปทั้งที่อายุยังน้อยและนึกสงสารพ่อแม่ของเขา เธอก็ยังต้องตั้งสมาธิเอาไว้กับงาน หากแต่จะทำได้ดีแค่ไหนเมื่อมีคนคอยจ้องจะแกล้งตลอดเวลา

แอลหัวเราะคิกและเข้ามาโอบบ่าคนพูดก้มหน้ามลงหลอน “นี่..ฉันจะบอกอะไรให้นะฟลอเรน.. อัลร์นี่ะเค้าเป็นสโตกเกอร์ลับๆ ของเธอมาตั้งแต่ที่เธอลืมตาดูโลกแล้ว เค้าเห็นเธอเปลือยมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วละ ไม่ต้องอายหรอก”

“แอลคะ ถ้าคุณไม่พูดก็ไม่มีใครว่าคุณเป็นไข้หรอคะ!” ฟลอเรนแสรังทำเหมือนโมโหที่โดนล้อและดันตัวเองออกมาจากแขนยาวของสาวตัวสูงที่ยังยืนหัวเราะเหมือนสนุกอะไรสักอย่างอยู่ เธอทำไม่สนใจและหันกลับไปหามาทากับอัลรันแทน

“ตกลงเขาโดนอะไรมาคะ”

“สงสัยไปมีเรื่องกับฟิวรีมานะ”

หากแต่คนที่ตอบคำถามให้กลับกลายเป็นคนขี้นั่นด้านหลังตัวเธอ พาให้เธอต้องหันกลับไปหาหล่อนอีกครั้ง

“ฟิวรี? คืออะไรคะ” เธอถามอย่างไม่รู้และคนที่ถือหนังสืออยู่ก็เป็นคนก้าวเข้ามาตอบคำถาม

“ตามหนังสือนี้บอกว่า พวกฟิวรีคล้ายๆ เป็นเทพชนิดหนึ่งกึ่งๆ จะเป็นปีศาจและมักจะเป็นผู้หญิง พวกหล่อนจะทำโทษคนที่ไม่รักษาคำสาบานนะ ด้วยการจ้องเข้าไปในตาเขาลึกเข้าไปในสมองของเขา ทำให้เขานึกถึงแต่เรื่องราวร้ายๆ และน่ากลัว เป็นสาเหตุให้เขามีลักษณะดวงตาที่เป็นแบบนี้” มาทาชึไปขบตาล่างและเปลือกตาของเด็กหนุ่มไร้วิญญาณบนเตียงตั้งใจให้คนข้างสงสัยได้ดูมัน จากนั้นก็พูดต่อเมื่อได้รับความสนใจเต็มที่จากฟลอเรน

“เป็นไปได้ว่า คงมีใครบางคนไปขอร้องให้พวกหล่อนจัดการเฟรดเดอริค หรืออีกทีก็เป็นอย่างที่แอลบอก”

“แต่คุณเคยบอกว่า พวกกึ่งๆ เทพนี่จะไม่สนใจมนุษย์ไม่ใช่หรือคะ หรือเป็นบางกรณี” ฮันเตอร์ออกความเห็น และมีอีกคนช่วยเสริมให้

“แล้วใครล่ะที่จะสามารถติดต่อพวกฟิวรีได้ และทำไมพวกฟิวรีถึงจะต้องทำตามคำขอของใครคนนั้น ถ้าเขาไม่ได้มีเรื่องกับพวกนี้เองอย่างที่เธอสันนิษฐาน” อัลรันพยายามคิดตามเหตุผล ทุกคนในที่นี้จึงเงียบกันไปหมด จนกระทั่งมีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

“และถ้าหากพิวรีทำไปเพราะมีข้อแลกเปลี่ยนที่ดีล่ะคะ” ทุกสายตาทันไปหา ฟลอเรนในทันที มันทำให้เด็กสาวรู้สึกประหม่าแต่ก็พยายามที่จะรักษาความเป็นมืออาชีพเอาไว้ เธอหันไปมองมาหา “ตำนานว่า พิวรีชอบอะไรคะ” แต่คำถามนี้ดูเหมือนจะทำให้หล่อนงงและจ้องหน้าเธอนานกว่าปกติ เธอจึงรีบหาคำมาพูดใหม่

“หมายถึงพวกหล่อนก็คล้ายๆแวมไพร์ และแวมไพร์ทานเลือดเป็นอาหาร พวกหล่อนล่ะ” พูดอย่างไม่เกรงใจแวมไพร์สองคนที่ยืนอยู่ด้วย เพราะรู้ว่าพวกเขาเข้าใจ จากนั้นก็เห็นแม่ผดสวรีบพลิกหนังสือเล่มหนาที่ถือเอาไว้ แต่ยังไม่ทันที่หล่อนจะได้พูด คำตอบที่หาเจอจากมัน เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาแทรกกลางให้พวกเธอต้องหันไปหาที่มาของมันโดยฉับพลัน

“ก็กินคำสาบานที่เป็นโมฆะพวกนั้นไงล่ะ และเผาสมองเธอเป็นการตอบแทนสำหรับอาหารจานเด็ด”

ทั้งสี่สาวอยู่ในอาการตะลึงที่เห็นหล่อนเดินเข้ามาพร้อมคำพูดที่ดูเหมือนมั่นใจนี้ หากแต่ก็มีคนหนึ่งที่ตั้งสติได้ก่อนใคร อัลธรัมขึ้นเสียงนิงหน้าตาไม่บ่งบอกความรู้สึกใดๆมีเพียงแววตาที่มองอีกคนอย่างประหม่าเท่านั้น “เธอรู้จักพวกนี้ด้วยหรือไง..มาเชีย”

สาวเจ้าของชื่อไม่ตอบคำถามในทันที ทำเพียงยิ้มที่มุมปากด้วยท่าทางเจ้าเล่ห์ กลับมาก่อนที่หล่อนจะหันไปหาคนที่เด็กที่สุดที่นี่แทน “ฟลอเรน.. เธอมากับฉัน”

โอ้..ทำไมไม่เห็นหัวกันเลยนะแมกิกเก่า.. สงสัยจะลืมไปแล้วสิ.. อัลธรัมคิดในใจ หงุดหงิด แต่ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องผู้ตรวจการสาวลึ้มความสัมพันธ์ครั้งเก่าของพวกตน หากแต่ไม่พอใจที่หล่อนชอบทำตัวไม่เคลียร์ เป็นแบบนี้มาเนิ่นนาน มีความลับตลอด!

อัลธรัมองหน้าคนออกคำสั่งทันทีอยากรู้ว่าหล่อนพูดจริงหรือไม่และเมื่อเห็นสีหน้าของมาเชียในคราวนี้ก็มั่นใจว่าหล่อนจริงจึงเมื่อหล่อนประกาศออกมาเสียงดังฟังชัด

“ถ้าอยากรู้ว่าใครทำเพื่อนของเธอ ก็เชิญมาเป็นแขกของฉันด้วย..ฮันเตอร์”

ในเมื่อเหตุการณ์ออกมาเป็นแบบนี้ ทางเลือกสุดท้ายอัลริจึงต้องหันไปหาคนโดนสั่ง ฟลอเรนดูประหลาดใจอยู่เหมือนกันแต่หล่อนกลับทำเรื่องน่าแปลกใจกว่าขึ้นมาเมื่อเดินไปหาแม่มดคนที่ว่าง่าย ๆ คล้ายถูกสะกดจิตและความที่เธอไม่ไว้ใจสถานการณ์จึงพบว่าร่างสูงของตัวเองไปยืนขวางตรงหน้าหล่อนให้ต้องหยุดการเคลื่อนไหวทันที

“ฟลอเรน..อย่า”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณไม่ต้องห่วงหรอก ฉันเอาตัวรอดได้” ฮันเตอร์พูดกลับไปง่าย ๆ หากแต่สายตาของคนฟังบอกว่าหล่อนคิดแตกต่าง เธอจึงต้องถอนหายใจและวางมือเบาๆบนแก้มขาวซีด “และฉันจะรีบกลับมาค่ะ” พูดเพียงแค่นั้นก็ตัดสินใจถอยออกมาและเดินตามอีกสาวไปง่ายๆ หลังจากบอกลาคนที่เหลือแล้ว แอลกับมาทา

แต่ในขณะที่จากไปฟลอเรนทำเหมือนไม่ได้ใส่ใจเลยว่าอัลริ แอล และมาทากำลังทำทุกอย่างไว้อยู่ด้านหลังตัวเธอ เธอไม่ได้เหลียวหลังไปมองพวกเขาสักเสี้ยววินาทีแต่นั่นก็เพราะไม่อยากจะต้องเปลี่ยนใจใหม่อีกครั้ง เธอยังหวังว่าตัวเองจะทำหน้าที่ของฮันเตอร์ได้อย่างสมบูรณ์เสียทีและบางทีมาเซียก็อาจจะเป็นใครคนนั้นที่สามารถสอนเธอให้รู้จักความแปลกประหลาดอีกด้านของโลกแห่งรัตติกาลแห่งนี้ที่เธอคงจะต้องอยู่กับมันอีกนานและอาจจะตลอดไป...

เป็นแขกประจำของมันไปตลอดกาล...

Chapter 8 : Detective situations.

“ถ้าเธอจำเป็นต้องสู้กับฟิรรี เธอต้องระวังไม่ให้พวกหล่อนจ้องตา” มาเซียพูดขึ้นกลางทางระหว่างเดิน และคนข้างๆก็หันมามองหน้าเธอทันที ฟลอเรนมีความสงสัยในดวงตา เธออยากจะยิ้มให้กับความไร้เดียงสาที่เสมือนเป็นโลกิ์ของฮันเตอร์คนนี้ แต่บางอย่างที่อยู่ใจ ทำให้เธอแสดงสีหน้าไร้อารมณ์แทน

“พวกหล่อนจะเข้าไปในหัวเธอด้วยวิธีการนั้น และเมื่อเข้าไปได้ พวกหล่อนก็สร้างแต่ความฝันอันเลวร้ายให้กับเธอ เผาจิตใจเธอด้วยมันจนกว่าที่จะพอใจหรือตาย พวกหล่อนก็คล้ายเมดูล่าและบาซิลิสก์ ที่สามารถสาปคนให้เป็นหินได้ด้วยกรรมองตาคะนั่น ถ้าไม่ยอมตายเร็วนัก อย่างองตาทหล่อน เวลาที่หล่อนโกรธ หรือถ้าเป็นไปได้ ก็อย่าให้หล่อนโกรธ เข้าใจนะ” แม่มดพูดเสียงนิ่งและมีท่าทางไม่ีหระอะไร ไม่สนใจว่าคนฟังจะเริ่มมีความกังวลขึ้นมาในสีหน้า นั่นเพราะเธอคิดว่า ถ้าได้ชื่อว่าเป็นฮันเตอร์แล้ว หล่อนไม่มีสิทธิ์ที่จะมีความหวาดกลัวเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ

“แล้ว.. ถ้าพวกหล่อนอันตรายขนาดนี้ ทำไมถึงไม่มีรายชื่อในการตามล่าของทีมเรลละคะ หรือพวกหล่อนไม่ได้เป็นศัตรูสำหรับมนุษย์” ฟลอเรนถามตามที่อยากรู้ เธอรู้สึกว่าเป็นยัยโง่ที่ยังไม่รู้อะไรอีกมากมายในโลกใบใหม่ที่เธอเข้ามาอยู่ร่วมกับมันเกือบจะครบปีแล้ว หรืออาจจะเพราะว่า โลกแห่งรัตติกาลมันมีสิ่งต่างๆมากมายเกินกว่าที่เธอจะรับรู้ได้หมดภายในระยะเวลาสั้นๆ นี่แสดงว่าเธอยังเหมือนเด็กแรกเกิดเท่านั้นสำหรับโลกใบนี้ ใช่ไหม..?

และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่มาเซียรู้สึกว่เธอนึกสงสารเด็กสาวตรงหน้าขึ้นมา เพราะเห็นถึงความพยายามและความตั้งใจที่หล่อนมี ฟลอเรนไม่ได้ดีแต่จะตามเกาะแวมไพร์ไปวันๆ และอย่างน้อยหล่อนก็พยายาม

“มีอีกหลายเรื่องที่ยังไม่เข้าใจในโลกใบนี้นะฟลอเรน แต่ฉันจะไม่โทษเธอหรือมาทา หรืออัลร์และแอลหรอกว่า ทำไมพวกเขาถึงไม่ได้บอกเธอ ทำไมไม่สอนหรือให้รายละเอียดให้มากกว่านี้ เพราะบางอย่างเธอจะต้องรู้ด้วยตัวเอง มันมีกฎมากมายในโลกที่เธออยู่ และฉันแนะนำว่าให้เธอหมั่นศึกษาและทำความเข้าใจมัน แต่...” แม่มดหยุดพักเพื่อดูปฏิกิริยาตอบสนองของคนฟัง ฟลอเรนยังสนใจ

“แต่กับตอนนี้ เรื่องที่เธอควรจะมีและจำไว้ ก็คือ เธอไม่จำเป็นต้องล่าหรือฆ่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่ดูเป็นอันตรายต่อมนุษย์ เพราะอันที่จริงแล้ว พวกเขาไม่ได้เลือกที่จะเป็นแบบนี้ มันเป็นพันธุกรรมที่พวกเขาไม่สามารถเลือกได้ว่าจะเกิดมาเป็นแบบไหน พวกเขามีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่เหมือนกับเธอ เหมือนกับมนุษย์ทั่วไป เพียงแต่จะต้องอยู่ภายใต้กฎการปรองดองที่เราสร้างขึ้นมาระหว่างกัน พวกเขาจะไม่มาเกี่ยวข้องกับมนุษย์อย่างเรา ต่างคนต่างอยู่ แต่หากเมื่อไหร่ที่เกิดกรณีแบบนี้ขึ้นมา กรณีที่มนุษย์คนใดคนหนึ่งถูกฆ่าหรือถูกทำร้ายด้วยน้ำมือของพวกเขา เธอถึงจะมีสิทธิ์เข้าไปยุ่งเกี่ยว และถือว่ามันเป็นเรื่องของเธอ นี่เป็นการทำงานของสภาเรา ฉันหวังว่า เธอคงจะเข้าใจ”

คนฟังพยักหน้ารับและพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่ได้รู้มาและแปลกใจเล็กน้อยว่าทำไมมาทาหรือแวมไพร์ทั้งสองถึงไม่เคยพูดเรื่องนี้กับเธอ หรือเพราะว่าทุกครั้งที่เจอกัน มันจะต้องมีเรื่องอื่นมาให้พูดถึงเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องงาน รายละเอียดในเรื่องนี้จึงไม่เคยถูกยกขึ้นมาพูด ไม่สักครั้ง...

“และนี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่คุณเก็บอัลร์กับแอลไว้ข้างๆด้วยใช่ไหมคะ” ฟลอเรนถามขึ้น อีกคนก็พยักหน้ารับ

“แวมไพร์สองฝาแฝด มีประโยชน์ในการมีตัวตนอยู่มากกว่าการตาย พวกเขาเลือกฝ่ายที่ถูกต้อง ทำงานกับเรา แต่นั่นก็ทำให้พวกเขามีปัญหากับเผ่าพันธุ์ของตัวเองเหมือนกัน ก็อย่างที่เธอรู้อยู่แล้ว เรื่อง..จูเลีย”

ชื่อของแวมไพร์ที่ถูกเอ่ยขึ้นมาพาให้คนฟังคึกกระตุก ฟลอเรนมีความโกรธปรากฏขึ้นมาบนสีหน้าและแววตาทันที หากแต่เธอพยายามระงับสติอารมณ์ เธอต้องปล่อยเรื่องจู่โจมกับการแก้แค้นเอาคืนไปก่อนในเมื่อมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่า เพราะยังไยสตาร์การ์เนตก็ยังอยู่กับอัลริ หล่อนไม่มีทางจะทิ้งมันไป และไม่มีทางยกมันให้ใครโดยสมยอมอย่างแน่นอน

“แล้วแคทเทอรีนล่ะคะ เธอเป็นพวกเดียวกับเราหรือเปล่า แต่ดูเหมือนว่า....”

“ฉันคิดว่า ฉันควบคุมแวมไพร์คนนี้อยู่ เธอไม่จำเป็นต้องกังวล สนใจเรื่องฟิวรีดีกว่านะ” มาเซียตัดคำของอีกคนทันที ไม่ต้องการจะนำเรื่องแวมไพร์สาวคนที่ว่านี้ขึ้นมา และก็เหมือนที่เธอพูดไว้ เธอเชื่อว่าเธอจัดการหล่อนได้อย่างไม่ยากนัก ในเมื่อมีคาถาอยู่ในมือ นอกจากความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่พวกเธอมีด้วยกัน

ฟลอเรนนิ่งคิดไปสักพัก หวนคิดไปถึงเรื่องที่เธอเพิ่งจะขอให้แคทเทอรีนทำ เธอบังคับให้หล่อนไปตามหาผู้ว่าจ้างดุลลาฮานให้ และหล่อนรีบงานไปแล้ว แต่หล่อนได้บอกอะไรกับมาเซียหรือไม่ ในเมื่อแม่มดคนนี้ดูมั่นใจว่า ตนเองสามารถควบคุมแวมไพร์ที่ดูเอาแต่ใจและไม่น่าไว้วางใจที่สุดคนนั้นได้

แต่ถ้ารู้ ทำไมไม่มีสักครั้งที่มาเซียพูดถึงมันกันล่ะ หรือว่าเรื่องที่เธอขอไม่จำเป็นต้องให้หล่อนรู้.. อย่างนั้นหรือ..? และถึงจะยังงออยู่ เธอก็พบตัวเองพยักหน้ารับรู้ให้กับผู้หญิงอีกคนโดยอัตโนมัติและฟังหล่อนพูดต่อ

“และตอนนี้ฉันจะขอบอกเธอให้เตรียมตัวก่อนจะเข้าไปเจอพวกนั้น เธอฟังฉันให้ดีๆ” มาเซียพูดกับฟลอเรนราวกับว่าหล่อนเป็นลูกศิษย์ของตัวเอง แต่ถึงไม่ใช่ก็คล้ายๆกัน เพราะถัดจากมาหา ความรับผิดชอบที่มีต่อฮันเตอร์คนนี้ก็คือเธอ และเธอไม่ต้องการจะเสียชื่อ หากหล่อนมาเป็นอะไรไปในตอนที่มิเธออยู่ด้วย

“ว่ามาเลยคะ ฉันฟังอยู่” ฮันเตอร์ยืนยัน อีกคนพยักหน้ารับ

“พวกกึ่งเทพพวกนี้จะเห็นมนุษย์อย่างเธอ หรือแม้กระทั่งแม่มดอย่างฉัน ต่ำกว่า และโดยปกติแล้ว พวกนี้จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมนุษย์ เพราะไม่อยากลดชั้นตัวเอง” และคราวนี้เองที่ทำให้คนเล่าได้เห็นแววตาไม่พอใจจากคนฟัง ฟลอเรนมีท่าเหมือนจะค้นปากอยากพูดอะไรสักอย่าง หากแต่หล่อนพยายามเก็บมันไว้อย่างดี

มาเซียแอบยิ้มพอใจก่อนจะพูดต่อ “เธอควรสนใจเรื่องมารยาทให้มากกับการคุยกับพวกหล่อน ถ้ามองอย่างค่อยเป็นค่อยไปและจับใจความอย่างนักสืบ พยายามอย่าไปใส่ร้าย อย่าคิดว่าตัวเองแน่ เพราะหาคนได้น้อยมากที่จะสามารถจะรอดจากทักษะการเผ้ามองจากฟิรรีได้ เมื่อพวกหล่อนได้เริ่มทำมันแล้ว เข้าใจมั๊ย”

ใจจริงฟลอเรนต้องการจะแย้งว่าเธอนี้แหละที่จะสู้กับนักเผาหัวคนนั้นให้ดู แต่เธอก็พบว่าตัวเองปิดปากเงียบสนิทแทน และมองตามสายตาของมาเซียไปเพื่อเจอกับบ้านหลังหนึ่งซึ่งดูยังไงก็เหมือนบ้านของคนธรรมดา

“นั่นคือบ้านของครอบครัวฟิรรีที่เธอต้องเข้าไป” แม่มดสาวกล่าวและเลิกคิ้วให้กับสีหน้าที่เป็นคำถามของอีกคน เธอยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนพูดต่อ “..คนเดียว” ฟลอเรนตาโตทันที หล่อนทำท่าเหมือนจะตะโกน แต่เธอหยุดเอาไว้ได้ทัน

“ฉันจะรออยู่ด้านนอก รอเธอออกมา แต่ถ้ามันนานกว่าสิบนาทีที่เธออยู่ในนั้น ฉันก็รู้ว่าควรจะต้องทำยังไง”

“เข้าไปเก็บศพฉันนั่นแหละคะ” ฮันเตอร์ประชด พาให้เห็นแววตาขบขันของอีกคนทันที ฟลอเรนต้องกัดฟันตัวเองและสละบัดหน้าจากไป “ก็ได้ ไหนๆก็ไหนๆแล้วนี่”

ร่างสูงโปร่งเตรียมก้าวขาจะจากไปเผชิญสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าตามลำพัง หากแต่แว่วหูได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวทำให้ต้องหันกลับมาและมองหน้าแม่มดสาว และเป็นครั้งแรกที่ฟลอเรนไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะได้ยินข้อความเหล่านี้ออกมาจากปากหล่อน

“อย่าตาย.. จำไว้..ฉันเป็นแบ็คอัพให้เธอ”

และแม้ว่าเธอจะรู้ว่าจุดประสงค์ของคำพูดนี้คืออะไร มาเซียก็แค่ทำหน้าที่ของผู้ตรวจการที่ดูแลเธอเท่านั้น ไม่ได้แคร์อะไรเธอเป็นพิเศษ แต่มันก็เป็นเรื่องดีใช่ไหม ที่อย่างน้อย เธอก็ไม่ได้ทำงานนี้ตามลำพังจริงๆ

--Vampire Hunter Season 2--

“ฉันไม่เข้าใจ การจ้างดูလာฮานเป็นอะไรที่เสี่ยงมาก และค่าใช้จ่ายสูงลิ่ว ใครกันที่จะยอมลงทุน ก็แค่เด็กผู้หญิงคนเดียว” เมแกนพูดขึ้นมาระหว่างทาง สีหน้าเคร่งเครียดติดกับอีกสาวที่เอาแต่ยิ้มเหมือนไม่รู้สึกละไรกับสถานการณ์

“ถึงเด็กผู้หญิงคนที่ว่าจะเป็นคนฮันเตอร์ มันก็ไม่แน่นอนนะ” เธอพูดต่อแต่ก็ยังไม่ได้ทำให้คนฟังดูใส่ใจมันเท่าไร เธอรู้สึกหงุดหงิดใจกับท่าทางเฉยเมยของหล่อน หากแต่ไม่นานก็เริ่มขึ้นมาได้ว่า นี่มันไม่ใช่เรื่องที่หล่อนต้องแคร์ มันนอกเหนือจากงานที่รับวานมา

“และฉันไม่เข้าใจเลยว่า ในเมื่อเธอไม่ได้แคร์อะไร ทำไมเธอต้องมาทำงานนี้ แค่เหตุผลว่าฟลอเรนขอให้มาทำ”

“และเธอก็ไม่จำเป็นต้องรู้ทุกเรื่องหรอกนะ..ดอปเพลแกเกอร์” แคทเทอรีนย้อนกลับไปทำท่าทางไม่ยี่หระตามเคย และเห็นคนฟังทำท่าเช่นพันรากับต้องการจะระบืออะไรสักอย่างเอาไว้

แต่ก็นั่นแหละสิ่งที่เมแกนควรจะทำเพื่อไม่ให้เธอรู้สึกอยากจะแกล้งหล่อนขึ้นมาอีก บางทีอะไรสักอย่างบนใบหน้าของหล่อนก็ทำให้เธออยากจะทำอะไร หรือนี่จะเป็นผลพวงมาจากการที่หล่อนมีหน้าตาเหมือนฟลอเรน ทำตัวตึงคับไม่ได้ ทำเอากับตัวคัดลอกก็แล้วกัน

“ว่าแต่เธอได้อะไรมาจากดูလာฮานสองคนนั้นบ้างล่ะ” ตามโพล่งขึ้นมา คนที่ตามอารมณืไม่ทันก็ชักสีหน้างั้นขึ้นมาใส่ เธอต้องห้ามตัวเองไม่ให้หัวเราะ “ก็ฉันรู้ว่าเธอมีแว่นก๊อสนี้หน้าเมแกน ตกลงว่าได้อะไรมาบ้าง เราจะได้ไปถูกที่ ไม่ต้องเสียเวลา”

“ฉันได้นี้มา” เมแกนล้วงมือเข้าไปในเสื้อแจ็คเก็ตแสร์งไม่ใส่ใจกับรอยยิ้มกวนใจของคู่หูจำเป็นของเธอและแบมือโซว์ของเธอในมือให้หล่อน แปลกใจเล็กน้อยกับอาการคิ้วขมวดของแคทเทอรีนที่ค่อยๆส่งมือมาหยิบสิ่งของสองชิ้นนั้นไปมองใกล้ๆ หล่อนคลิบคล้ายจะรู้จักมัน “เธอรู้จักมันหรือไง..”

“ก็ไม่เชิง รู้แต่ว่ามันเป็นของมีค่ามากพอสมควร คล้ายๆจะมาจากตระกูลใหญ่ ไม่มีใครที่จะมีอัญมณีแบบนี้ได้ทุกคน แม้ทีนี่จะเป็นอังกฤษ ดินแดนแห่งขุนนางเก่า โดยเฉพาะกับเมืองเล็กที่นี่” แวมไพร์สาวพึมพำและมองของในมืออย่างไม่เชื่อสายตา ในชีวิตที่ยาวนานของเธอ น้อยครั้งที่จะได้เจอกับของมีค่ามากขนาดนี้ อันที่จริงมันตีราคาแทบไม่ได้ด้วยซ้ำไป ของเก่าที่หาใครจะทำมันออกมาไม่ได้อีกแล้วในเมื่อคนทำมันได้หายไประลอกโลกนี้แล้ว

“มิน่าละ เจ้านักรบหัวขาดถึงได้รับงาน พวกนี้นี่มันเห็นแก่ของจริงๆ ไม่รู้ว่าจะเอาไปทำอะไร หัวก็ไม่มี” ดอฟเฟิลแกงเกอร์บนขึ้นมาก ไม่รู้เลยว่าท่าทางเครียดและคำพูดไม่พอใจของเธอจะทำให้อีกคนหัวเราะน้อยๆออกมาได้ ดวงตาสีม่วงความจิงหันไปมองหน้าคนหัวเราะทันที เมแกนเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นถาม

“ฉันต้องเตือนเธอหรือเปล่าว่า ปกติดุลลาซานมีหัว ถ้าไม่ได้ทำงาน” และคำพูดของหล่อนก็ทำให้เธอชะงักเมื่อจะเปิดปากเถียงอะไร หากแต่ถึงจะอายุกับความเป็นของตัวเอง เมแกนก็พบว่าเธอสามารถเปลี่ยนเรื่องได้เร็วอย่างใจ “ฉันว่า เราควรจะหาใครสักคนที่บอกเราได้ว่าของพวกนี้เป็นของตระกูลไหนมากกว่าการเถียงกันนะ”

คนฟังเลิกคิ้วอย่างขบขันและพยักหน้ายิ้มๆ “จริงของเธอ” แคทเทอรีนสรุป “ฉันมีบางคนที่เราจะไปขอคำแนะนำได้” เธอบอกก่อนที่จะถูกถาม มั่นใจว่าต้องมีแน่นอน

“ใครละ” เมแกนใจร้อนเกินกว่าที่จะรอให้อีกคนเอ่ยเล่า แต่ก็กลับต้องรู้สึกหงุดหงิดมากกว่าที่เป็น เมื่อแวมไพร์ตรงหน้าก็แค้มและบอกเธอออกมาด้วยคำพูดที่ฟังดูแล้วไม่ได้ช่วยอะไรเลย

“แค่เจียบเสียงนำรำคาญของเธอ และตามฉันมาก็พอ..Demon twin”

--Vampire Hunter Season 2--

ร่างสูงหยุดชะงักเมื่อได้กลิ่นบางอย่างที่ให้ความรู้สึกคุ้นเคย และเธอเชื่อว่าเป็นกลิ่นของมนุษย์อย่างแน่นอน ที่สำคัญ เป็นมนุษย์ที่เธอรู้จัก..เด็กบ้านมาแซล เงินนี้...

อัลริเปลี่ยนสีหน้าตัวเองจากเคร่งเครียดมาเป็นนิ่งเฉย และต่อมาก็เป็นว่ามีรอยยิ้มปรากฏขึ้นมาเมื่อเธอสบตากับคนที่ยืนอยู่ที่หน้าบ้านของเธอ เงินนี่คงคิดว่าพี่สาวอยู่กับเธอแน่ๆ ถึงได้มาหาที่นี้..เด็กน้อยผู้น่าสงสาร..

“เฮ้..ตัวเล็ก ไปไหนมาไงละ” เธอทักทายและได้เห็นแววตาดีใจจากเด็กสาวที่ยืนรอเธอเดินเข้าไปหา

“ไม่ได้ไปกับฟลอเรนเธอคะ” เงินนี้ถามไฉ่เพียงสา ไม่ได้รู้เลยว่าในสายตาของอีกคน ตัวเธอน่าสงสารและน่าเอ็นดูเพียงใด เธออ่านสายตาอัลริไม่ออกไม่เหมือนกับแอล แม้พวกหล่อนจะหน้าตาเหมือนกันจนแทบแยกไม่ออก

“ฟลอเรนไปธุระกับมาเซียนะ เธอรู้จักเค้านี้ ผู้ตรวจการ..” อัลริตอบตามจริง แต่ไม่ได้พูดทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการเสียชีวิตของเฟรดเดอริกและเรื่องฟิรรี เพราะแม้เงินนี้จะไม่ได้ชื่นชอบเด็กหนุ่มคนนั้นมากนัก แต่การพูดถึงใครสักคนที่เสียชีวิตเพราะสิ่งแปลกประหลาดก็เป็นเรื่องยากที่จะทำให้มนุษย์ธรรมดาเข้าใจ มีแต่จะตกใจไปเปล่าๆ

เด็กสาวกระพริบตาและนิ่งไปสักพักคล้ายจะทำความเข้าใจกับเรื่องที่ได้ฟัง หลังจากนั้นก็เอ่ยตัดบทแบบที่คนฟังนั่งอึ้ง “ถ้าฉันฉันทกลับละคะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะพี่อัลริ”

แวมไพร์สาวพยักหน้ารับคำแม้จะรู้สึกประหลาดใจ เธอยอมปล่อยให้เงินนี้กลับไปง่ายๆโดยไม่ถามความว่าหล่อนมาหาฟลอเรนทำไม มันนานมากแล้วที่เด็กสาวทำตัวเหมือนเด็กติดพี่แบบนี้ และความสงสัยนี้ก็ทำให้เธอมองตามหลังหล่อนไปในทันที แล้วก็พบว่าสองตาตัวเองเบิกค้างกับอะไรบางอย่างที่ไม่ปกติที่ด้านหลังของหล่อน มีเงา

คำซุ่มทับเงาของเด็กกว้างบางนั้น และที่สำคัญเงินนี้เดินเร็วกว่าที่เธอเคยเห็นและเป็นในแบบที่คนธรรมดาทำไม่ได้

“Shit ! ซวยแล้วไง!” อัลร์สบถออกมาขณะวิ่งตามหลังเด็กสาวไป สงสัยเหลือเกินว่า แค่ว่านาคมที่ป้องกันการเสียชีวิตจากบางคนที่ไม่ใช่มนุษย์จะไม่เพียงพอเสียแล้วสำหรับเด็กบ้านมาเซลคนนี้ หล่อนเป็นเป้ายิงเกินไป...

Chapter 9 : Blood strain

“เงินนี่ หยุต!” มือสวยเอื้อมไปคว้าไหล่บางของเด็กสาวให้หันกลับมาหากันในทันทีที่ความเร็วเหนือมนุษย์ของเธอพาให้มาเจอหล่อนในที่สุด

มันเป็นสิ่งที่เธอรู้ว่าเธอทำได้แน่ แคว้งไล่ตามใครสักคน หากแต่สิ่งที่เธอไม่ทันได้เตรียมใจเอาไว้ นั่นก็คือการที่พบว่าเงินนี้มีอะไรไว้ในมือ และหล่อนใช้มันทิ่มแทงเข้ามาในตัวเธออย่างรวดเร็ว ความเจ็บพุ่งเข้ามาพร้อมมัน อัลริู้สึกว่าเธอได้กลิ่นเลือด และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นเลือดของใคร เลือดของเธอ...

“เงิน---” พยายามจะพูดแต่ก็รู้สึกว่เธอพูดไม่ออกเมื่อเด็กสาวดิ่งไม้แหลมออกจากตัวเธอ จากจุดที่เฉียดหัวใจไปไม่มากนัก

นี่อาจเป็นโชคดียิ่งได้ว่าเธอตัวสูงกว่าหล่อนมาก เป้าหมายจึงพลาดไป หากแต่การกระชากอาวุธออกจากตัวเธอเร็วแบบนี้ มันเท่ากับว่าตั้งใจให้เธอเจ็บปวดทรมานกับการเสียเลือดและบาดแผลที่ยับเยิน ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเงินนี่จึงทำร้ายเธอในเมื่อหล่อนเห็นเธอเหมือนพี่สาวคนหนึ่ง หรือว่าจะเกี่ยวกับเงาดำมืดที่ตามหล่อนมา

“ไม่เจอกันนาน ก็ยังไม่ได้ฉลาดขึ้นเลยนะ” และเสียงนี้เองที่ทำให้เธอระลึกได้ มันไม่ใช่เสียงของสาวน้อยบ้านมาแซล แต่เป็น...

“จูเลีย!” อัลริตะโกนออกไปขณะที่มือกุมบาดแผลแน่น เลือดที่ไหลทะลักออกมามันทำให้เธออ่อนแอลงจนต้องทรุดลงคุกเข่า หอบหายใจหนัก เธอต้องใช้มือข้างที่ว่างยันพื้นเอาไว้เพื่อพยุงตัวเองอีกที และคราวนี้ก็รู้สึกว่ จูเลียในร่างเงินนี่เข้ามาซ้อนปลายคางเธอขึ้น หล่อนยิ้มเยาะ

“ไม่คิดเลยว่า เด็กคนนี้จะมึประโยชน์จริงๆ ฉันคิดถูกแล้วที่เลือกใช้หล่อน อย่างน้อยก็หลอกแวมไพร์หน้าโง่ได้หนึ่งคน”

“ออกไป... ออกจากตัวเงินนี้.. เดี่ยวนี้” แม้จะอ่อนแอเพียงไหน อัลลิร์กพยายามจะพูดและล้มความเจ็บปวดชั่วคราวพุ่งเข้าหาเด็กสาวที่ไม่ทันตั้งตัวเอาไว้ ร่างของเงินนี้ถูกย่นไว้ได้ร่างของเธอ มือหนึ่งของตนกดลงที่ลำคอหล่อน หากแต่พยายามรั้งแรงเอาไว้ เกรงว่าจะไปทำร้ายร่างของเด็กสาว และนั่นเองที่ทำให้เธอเห็นรอยยิ้มเยาะ

“ไม่มีทาง นอกจากเธอจะฆ่าหล่อนซะ ฆ่าสิ”

ไม่ขาดคำของจูเลียในร่างเงินนี้ อัลลิร์กพบตัวแผลของเธอดินขยี้ด้วยมือของหล่อน ให้เสียงร้องของความเจ็บปวดหลุดออกจากปากมาอย่างเกินจะยั้ง แต่เธอยังพยายามไม่ปล่อยออกจากตัวหล่อน จนกระทั่งพบว่า บาดแผลถูกทารุณกรรมหนักขึ้น และในที่สุด สัญชาตญาณของการเอาตัวรอดก็ทำให้เธอกระโดดออกไป มือสวดยกดแผลที่บอบช้ำเอาไว้ หอบหายใจหนัก ดวงตาทั้งสองเริ่มอาการพร่ามัว แต่ยังมองเห็นร่างบางตรงหน้าลุกขึ้นตามเธอมา

“จูเลีย.. เธอมันบ้า!”

“ฆ่าหล่อนซะสิอัลลิร์.. ฉันรู้ว่าเธอทำได้ มนุษย์ตัวน้อย แค่อเธอใช้แรงบีบคอหล่อนเพียงนิดเดียว หล่อนก็ขาดใจตายแล้ว ทำให้หล่อนตายด้วยมือเธอ หรือจะด้วยมือฉัน เลือกลี”

เสียงที่ไม่ใช่เงินนี้พูดขึ้นมาพร้อมแววตาและรอยยิ้มเหยียดหยัน มันทำให้เธอมือสั่นด้วยความโมโห ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำไมต้องเป็นเงินนี้ ทำไมต้องเป็นน้องของฟลอเรน

“อัลลิร์.. ทำไมช้านักละ มันน่ารำคาญรู้มั๊ย?” จูเลียในร่างเงินนี้กระตุ่น มือเปื้อนเลือดของหล่อนถูกยกขึ้นมาในอากาศและหล่อนก็มองดูมันราวกับว่ากำลังคิดว่าจะทำอะไรดี อัลลิร์คิดว่าหล่อนคงจะต้องหาของแหลมหรืออะไรสักอย่างเพื่อมาทำร้ายร่างกายนั้น แต่มันก็ผิดคาด เมื่ออาการของหล่อนชะงักและจ้องนานอยู่ที่มือข้างนั้น ข้างมีเขวน และคราวนี้ก็ทำให้ได้เห็นหล่อนหมุนเขวนในมือเด็กสาวเล่น

พระเจ้า ! จูเลียรู้เรื่องแหวน!

“อย่า!” คำพูดหลุดปากของเธอไป พาให้ดวงตาวาววูของเงินนี้หันจากแหวนมาหาเธอแทน และนั่นเองที่ทำให้อัลรู้สึกรู้ว่าเธอทำพลาดไป จูเลียยังไม่แน่ใจว่าแหวนนั้นคือแหวนอะไร จนกระทั่งเธอมีปฏิกริยา แล้วหล่อนก็ทำท่าจะถอดมันออก

“หยุดนะ! ไม่งั้น--”

“ไม่งั้นเธอจะทำอะไร เธอจะทำอะไรได้...”

“ฉันจะหักคอเธอ”

เสียงที่ดังขึ้นในตอนท้าย พาให้ดวงตาของอัลร์เบิกค้างเพราะมันไม่ใช่เธอที่พูด ร่างสูงพุ่งเข้ามาด้านหลังของเงินนี้และเสียงกระดูกลั่นก็ดังขึ้นมาแทรกเสียงอื่น เพราะสองมือที่หมุนคอหล่อนไปด้านหลังอย่างไม่มีแรง หากแต่สองมือนั้นก็เปลี่ยนมาประคองร่างหล่อนเอาไว้แทนไม่ให้สาวน้อยร่วงลงพื้น และใครคนนั้นที่ยังยืนอยู่ก็สบตาเธอ

“แอล! เธอทำบ้าอะไร!” แผลผู้พิตะโกนถาม ลืมอาการเจ็บของบาดแผลตัวเองไปสิ้น ส่วนหนึ่งเพราะร่างกายมันเริ่มรักษาตัวของมันเองแล้ว ยกความดีความชอบให้กับขวัญจากอเวจีที่ทำให้เธอไม่ต้องทนทรมานกับมันนานเกินไป และตอนนี้ก็พบตัวเองยืนอยู่ตรงหน้าน้องสาวฝาแฝดทำท่าจะแยงเด็กสาวออกมาจากมือหล่อน เพราะเธอไม่เห็นวีแววของจูเลีย แวมไพร์บ้าเลือดนั้นคงหายไปพร้อมกับสัญญาชีพของเงินนี้

“เธอฆ่าเงินนี้! เธอมัน--”

“อย่ามายุ่งอัลร์ ปล่อยให้ฉันจัดการต่อเอง พี่รู้กันว่า เงินนี้ไม่มีทางตายอยู่แล้ว” แอลแยงออกมาพร้อมอุ้มร่างที่คอพับคออ่อนขึ้นมาเต็มตัว ดวงตาสีเขียวละจากใบหน้าที่เหมือนกันออกไป เฉลมงมที่รอยเลือดซึมที่บริเวณหน้าอกของพี่สาว

“และฉันคิดว่า ตอนนี้พี่ควรจะไปหาอะไรกินซะหน่อยนะ แล้วก็ไปหาฟลอเรน คำคงจะต้องการที่มากกว่าย้ายผู้ตรวจการที่จ้องจะแทงเคঁข้างหลังตลอดเวลาที่มีโอกาส

“ไปซะอัลร์” แผลน่องยิ้มเห็นใจและเข้ามาจูบแก้มแผลฟิเป็นการยืนยันคำ จากนั้นก็หายไปในอย่างที่ไม่ยอมให้หล่อนทักทาน

กลับมาเ็นอยู่คนเดียวอีกครั้ง อัลร์มองตามหลังสองคนที่หายไปด้วยหัวใจเหินยออ่อน มือที่กอบกุ่มแผลอยู่เมื่อครู่ค่อยๆ คลายออกจากมัน เธอรู้เ้าไม่ต้องก้มลงมองดูมัน เธอก็รู้สึกว่ามันเริ่มจะหายแล้ว แต่ยังไม่เธอก็ยังคงต้องการเลือด และเปลี่ยนเสื้อตัวนี้ซะ หากไม่ต้องการให้คนที่จะต้องไปเจอตระหนกตกใจ เรื่องนี้สมควรจะบอกฟลอเรนหรือไม่ เธอคงต้องคิดอีกที มันแย่มาก..

แต่ฉันก็หวังว่า แอลคงดูแลเธอได้ดีกว่าที่ฉันทำ..เด็กน้อย ปลอดภัยนะ..

คิดได้ดังนี้ร่างสูงก็รีบก้าวออกไป หากแต่หัวใจยังคงวนเวียนอยู่กับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา ถ้าแอลมาช้ากว่านี้อีกก้าวเดียว เงินนี้จะมีชีวิตอยู่หรือไม่ เธอจะปกป้องหล่อนเอาไว้ได้หรือเปล่า แวมไพร์สาวสันตึระะเพื่อสะลัดความกังวลนี้ออกไป เธอมีเรื่องอื่นให้ต้องคิดอีกมากมาย และหนึ่งในนั้นก็คือ.. สักวัน.. ฉันจะฆ่าเ้าให้ได้..จูเลีย...

แต่คงไม่ได้มีเพียงเธอที่คิดแบบนี้ เพราะหลังจากที่ไม่มีเงาของเธอหรือใครๆ อยู่ที่นี่อีกแล้ว เ้าๆ หนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาพร้อมควันสีขาวยที่ลยอยู่เหนือผืนหญ้า ดวงตาสีแดงเป็นประกายออกมาจากความมืด รับความเงาวับของคมเขี้ยวขาว เสียงเย็นๆ แทรกสายลมเย็นขึ้นมา

“สบายจังนะวันนี้ แต่ฉันก็ตั้งใจที่จะได้เล่นกับเธอไปอีกยาว..อัล เรฟแลนด์”

--Vampire Hunter Season 2--

มาเซียแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองที่เห็นฟลอเรนวิ่งออกมาจากบ้านเบื้องหน้า หล่อนทำท่าเหมือนหนีใครหรืออะไรสักอย่าง สองมือถือมิดลันและเหลียวหลังราวกับกลัวว่าใครจะตามมา และเพียงไม่กี่วินาทีที่เธอเ็นอยู่ ผู้หญิงคนหนึ่งก็ตามหล่อนมาจนทัน ฮันเตอร์หันกลับไปคล้ายจะตั้งรับหล่อนด้วยมิดในมือ หากแต่เมื่อสาวคนนั้นพุ่งเข้ามาใกล้ ฟลอเรนกลับลดตัวลงหลบ พาให้หล่อนถลาไปอีกทาง และในระหว่างที่

หล่อนหันกลับมาที่เธอนั่นเองที่เธอเห็นได้ว่า หล่อนก็คือฟิรรีคนหนึ่ง จากประกายสีเจดแดงที่เปล่งออกมาจากดวงตามันบอกมา

และแม้ว่าใจหนึ่งเธอจะนึกชื่นชมในทักษะการต่อสู้ของฮันเตอร์ที่พัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ก็ยอมรับว่าเธอหงุดหงิดกับการที่หล่อนชอบตัดสินปัญหาคำด้วยการใช้กำลังมากกว่าการพูด ความจริงดูจากภายนอก ฟลอเรนไม่น่าจะเป็นคนแบบนี้เลย ออกจะเรียบร้อย หรือนั่นคือภาพมายา..

“โอ้เคย์.. ฉันไม่น่าไว้ใจเธอเลย เด็กเมื่อก่อนสิน” แม่มดบ่นอุบและรีบรุดเข้าไปหาสองสาวตรงหน้า ที่เริ่มจะมีเพิ่มขึ้นมามากกว่าสอง ดูเหมือนว่าพี่น้องของฟิรรีจะออกมาช่วยกันเสียแล้ว แต่ระหว่างที่เธอกำลังจะเข้าไปถึง มาเซียก็เห็นฟลอเรนทั้งมีดในมือข้างหนึ่งลงและดึงบางอย่างออกมาจากเสื้อแจ็คเก็ตแทน หล่อนขมุนขึ้นเหนือใบหน้าตัวเอง พระเจ้า.. เธอเอามันมาด้วย!

เสียงร้องของความเจ็บปวดดังออกจากปากของฟิรรีตนนั้น เพราะกระจกเงาที่ฮันเตอร์สาวถืออยู่มันคงจะสะท้อนภาพหลอนอันเลวร้ายกลับไปใส่สมองของนาง แต่ก่อนที่ฟลอเรนจะทำให้ฟิรรีโดนเผาด้วยอำนาจของนางเองเหมือนกับที่เมดูซ่าถูกสาปเป็นหินเพราะตัวเธอนั้น มาเซียก็พบตัวเองพุ่งเข้าไปคว้าตัวของหล่อนออกมาก่อน ไม่ต้องการให้ใครเป็นอะไรไปก่อนที่จะได้รู้ความจริง

“มาเซีย--”

“หยุดฟลอเรน! เธอคิดว่าเธอทำอะไร” แม่มดถามเสียงดัง หากแต่คนที่ถูกถามไม่ได้ตอบในทันที ฮันเตอร์หลุดหนีออกจากการจับตัวเอาไว้ได้และกำลังมองหาเธออย่างหาเรื่อง โชคดีที่ว่าตอนนี้พวกฟิรรีที่ออกตามมากำลังหันไปวุ่นวายกับพวกของตนที่กำลังบาดเจ็บ

“ฉันจะทำอะไรละ ก็แค่ทำเรื่องที่ต้องทำ” ฟลอเรนประกาศเสียงดังและเตรียมตัวรับภัยที่อาจจะเข้ามาหา และมาเซียก็ทำท่าเหมือนกับว่าจะถามอะไร แต่เธอตัดสินใจ

เสียก่อน “คุณรู้อะไรมัย..มาเชีย คุณจะให้ฉันมีมารยาทกับคนที่จ้องแต่จะเฝ้าสมองฉัน ไม่ได้หรอกนะ ฉันยังไม่อยากตาย อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้”

มาเชียเปิดปากว่าจะถามความอีกด้วยความอยากรู้ แต่เธอก็พบว่ามันไม่จำเป็น หนึ่งในพริ้วพุดออกมาเอง

“นั่นเพราะเธอไม่เคยพินึกกฎของเราต่างหากละ..มนุษย์ชั้นต่ำ”

และแล้วมันก็เป็นไปตามที่คาดไว้ เธอเห็นแววตาของฮันเตอร์เปลี่ยนแปลง พลอเรนแสดงสัญญาณอันตรายออกมา “โอ้.. ชั้นต่ำเธอ..? แต่พวกเธอไม่ใช่หรือไงที่ลดตัวลงมาเกลือกกลิ้งกับพวกฉัน มนุษย์ชั้นต่ำ.. แต่มนุษย์ชั้นต่ำที่ว่าอันที่จริงก็เป็นมนุษย์ที่ไร้เดียงสาไม่ใช่หรือไง มนุษย์ที่เป็นข้อแลกเปลี่ยนให้เธอสามารถจะหาทางเข้าไปในทางเก่งของแวมไพร์ได้ ฉันไม่อยากเชื่อ..” ฮันเตอร์หยุดพัก สันนิษฐานอย่างเสียไม่ได้ แล้วพูดต่อ ดวงตาสีม่วงครามแวววาว “หรือสิ่งมีชีวิตชั้นสูงก็เป็นแบบนี้ อยากได้เช็ทซ์ที่เร้าใจ ก็ยอมทำได้ทุกอย่าง ทั้งๆที่สามีก็มีอยู่แล้ว.. น่าสงสารเฟรดเดอริคนะ”

“เธอไม่รู้จักพวกฉันจริง ไม่มีสิทธิ์มากล่าวหา!” หนึ่งในพริ้วทั้งสามแย้งเสียงแข็ง และมาเชียก็รู้ทันทีเลยว่า หล่อนเป็นคนเดียวกับที่พลอเรนซุกระจกใส่หน้า ขอบตาแดงๆของหล่อน บอกแน่ชัดว่าเป็นคู่อริกันและคำยืนยันก็ออกมาจากปากฮันเตอร์เอง

“แต่ฉันมีสิทธิ์ฆ่าเธอได้ทันทีที่เธอแตะต้องมนุษย์ ตามกฎของโลกใบนี้ เธอควรจะรู้เอาไว้..ไซเพียว่า!” พลอเรนประกาศเสียงดัง ท่าทางมั่นใจ ไม่ได้คิดเลยว่าคนมองดูเหตุการณ์จะอกสั่นขวัญแขวนเพียงไหน

มาเชียใจหายวาบกับเหตุการณ์ที่ดูจะบานปลาย พลอเรนเปลี่ยนอาวุธในมือจากมีดสั้นเป็นปืนสั้น ปลายนิ้วชี้ของหล่อนพร้อมจะเหนี่ยวไกได้ทุกวินาที หล่อนตั้งใจจะฆ่าไซเพียว่าจริงๆ หล่อนมีสิทธิ์ตามตำแหน่งแต่ไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการ เพราะเธออยากจะรู้ว่า ใครเป็นแวมไพร์คนที่พลอเรนพูดถึง ที่เป็นต้นเหตุให้ไซเพียว่าทำเรื่องบ้าๆนี้

“ไม่!” แม่มดตะโกนออกไปพร้อมกับที่เธอพยายามจะใช้คาถาหยุดเวลาเพื่อยังกระสุนของฟลอเรน หากแต่เธอก็พบว่ามันไม่จำเป็นอีกต่อไปเมื่อมีเงาของใครคนหนึ่งพุ่งเข้ามาทางนี้และคว้าตัวฮันเตอร์ออกไปเสียก่อน เป้าหมายของกระสุนจึงเปลี่ยนทิศทางจากกลางหน้าผากของโซเฟียร่าเป็นอากาศที่ว่างเปล่าแทน

“อัลริ ปล่อยฉันนะ!”

มาเซียกระพริบตากับเสียงของฟลอเรนที่ดังออกมาจากต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งเมื่อเธอมองขึ้นไปก็พบกับเจ้าของชื่อนั้นจริงๆ อัลริกำลังพยายามอย่างดีที่สุดที่จะเก็บฮันเตอร์เล็ดร่อนเอาไว้ใกล้ตัวและในขณะเดียวกัน แวมไพร์นั้นก็มองหน้าเธอเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหายไปไวจนมองไม่ทัน

“มาเซีย! ฟลอเรนเป็นหน้าที่ฉัน พิวรีนั่นเป็นของเธอ แล้วเจอกัน..ที่บ้านฉัน”

--Vampire Hunter Season 2--

เมแกนยืนกุมขมับในท่าของคนปวดหัวมาก เธอรู้สึกตัวแล้วว่าคิดผิดที่มาร่วมกับแวมไพร์ตนนี้ แคทเทอรีนยืนอยู่ด้านหลังเธอพร้อมด้วยชายเคราะห์ร้ายคนหนึ่งที่ได้เดินผ่านมาและคิดว่าเขาเจอนางฟ้า ซึ่งแท้ที่จริงหล่อนเป็นซาตานจำแลงกาย

ไม่ใช่สินะ แวมไพร์สาวสวยเซ็กซี่ที่กำลังเจาะคอเขาด้วยเขี้ยวคู่คมต่างหากละ

“พอได้แล้วมั้ง..จอมตะกละ เดี่ยวเขาก็ตายหรอก” ดอฟเพลแกนเกอร์เหลียวหลังไปพูดแต่กริยาหันกลับมา ยอมรับว่าไม่ใช่แฟนพันธุ์แท้ของนักล่าเลือดเท่าไร หล่อนดูน่ากลัวเกินไปที่จะมองอย่างไม่รู้สึกละไรได้

“ฉันกินไปไม่ถึงครึ่งในตัวเขาเลย เธอไม่เห็นหรือไง..เมแกน เขาแข็งแรงดี”

ได้ยินประโยคนี้อีกก็ทำให้อยากจะพิสูจน์ เมแกนหันไปมองดูและก็รู้สึกหน้าร้อนผ่าวกับภาพที่เห็น แคทเทอรีนคล้ายจะสนุกกับผู้ชายคนนี้ ดูจากสีหน้าที่ยิ้มพอใจเมื่อเขาจูบชอกคอหล่อน กอดรัดร่างกายสมส่วนนั้นไว้ หล่อนถอนหายใจเบาๆระหว่างปล่อยให้

ตัวเองถูกบริการ เธออยากจะหันหลังให้ไม่มองเหตุการณ์เหล่านี้ เพราะคิดว่ามันจะต้องมีต่อและไม่คิดว่าเธออยากจะเห็นมัน ความจริงเธอไม่รู้หรอกว่า แคทเทอรีนชอบหญิงหรือชายกันแน่ จะเหมือนอัลกับแอลหรือคนส่วนใหญ่ที่นี่หรือไม่ แต่เดาเอาน่าจะได้ทั้งหมด หล่อนดูขึ้นชอบเช็กซ์และดูเร้าร้อนมากในตอนนี้

หากแต่ทุกอย่างก็ไม่เหมือนที่เธอคิดเอาไว้ เพราะก่อนที่เธอจะได้เห็นหรือรับรู้อะไรอีก แวมไพร์สุดเช็กซ์ก็ผลัดหมืนตรงหน้าออกไป หล่อนจ้องตาเขานิ่งๆ และเสียงกระซิบก็ออกมา “นายจะจำฉันไม่ได้ตลอดไป จำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนาย ไปซะ!”

และเมแกนก็คิดว่าตัวเองตาฝ้าไปเมื่อเห็นว่า ผู้ชายคนเดิมพยักหน้าให้เจ้าของเสียงทั้งที่ตาลอยๆ เขาค่อยๆเดินโศกเศร้าไป เหลือเพียงแคทเทอรีนที่กำลังจัดแจงเสื้อผ้าให้เข้าที่ ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดริมฝีปาก สีหน้าท่าทางดูปกติ หล่อนทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ไม่มีร่องรอยของความตึงเครียดทางเพศในแววตา ไม่น่าเชื่อ ทั้งๆที่ยังไม่ได้...

“มองอะไรเมแกน เสียใจที่ไม่ได้ดูหนังสดหรือไง” หล่อนถามเสียงเจือหัวเราะออกมาและเดินผ่านมาตบป้าเธอเบาๆก่อนจะเดินนำหน้าไปให้เธอรีบเดินตาม

“เธอแน่ใจนะว่าเธอโอเค..?” เมแกนแทบอยากจะตะก้นตัวเองกับสิ่งที่พูดออกไป เพราะมันทำให้คนที่เดินข้างๆหันมามองหน้า แวมไพร์สาวเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งเหมือนจะถามยั่วว่าเธอถามอย่างนั้นจริงใช่หรือไม่ หล่อนยิ้มและส่ายหน้าเล็กน้อยเมื่อเธอพยักหน้ารับ และเธอเดาเอาน่าคำตอบมันคือว่า หล่อนไม่ได้โอเค หล่อนยังต้องการมันและใครกันล่ะที่จะโชคดีที่จะกลายเป็นผู้ช่วยเหลือหล่อนเรื่องนี้ หวังว่าคงไม่ใช่เธอ คิดแล้วก็ตาโตขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

“ฉันไม่ได้เกลียดเธอ แต่ฉันก็ไม่ได้ชอบเธอแบบนั้นนะแคทเทอรีน คือฉัน..” เธอบอกหล่อนออกไปในที่สุด และหล่อนก็หยุดเดินและจ้องหน้าเธอพร้อมรอยยิ้มประหลาด มือนุ่มๆแต่เย็นเล็กน้อยขยับขึ้นมาสัมผัสแก้มเธอ พาให้ต้องสะดุ้ง แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้พูดอะไร หล่อนก็หัวเราะและบอกบางอย่างออกมาให้เธอหน้าแดง

“เมื่อก็มันก็แค่ผลข้างเคียงของการกินอาหารของฉัน แต่ก็ไม่ได้มีผลอะไร
จริงจ้ง ฉันไม่จำเป็นต้องนอนกับอาหารของฉันทุกคน แต่ฉันจะยกเว้นให้ ถ้านั่นคือเธอ..
เมแกน”

จบคำนี้หล่อนก็หัวเราะออกมาอีกครั้งก่อนจะเข้ามาจูบแก้มเธอเบาๆ และหันไป
เดินนำหน้า และก็เปลี่ยนเรื่องได้เร็วตามเคย

“ตามมาเร็วๆ ดอฟเพลแกนเกอร์ ไม่งั้นฉันจะทิ้งเธอให้หลงป่าคนเดียว”

Chapter 9.5 : Give a girl a break

สองมือของฮันเตอร์เปลี่ยนจากการถือปืนหรือมีด หรือกระทั่งดาบ มาเป็นการ ผึงเล็บลงที่เนื้อกายของอีกคนที่อยู่บนตัวเธอ อัลร์กำลังจะทำให้เธอคลุ้มคลั่งด้วยวิธีที่ หล่อกวนนิด และเธอรู้ดีว่าทำไมหล่อนถึงต้องทำทั้งที่เวลาที่เธออยู่ด้วยกันมีน้อยเต็มที เพราะวิธีนี้แหละที่อาจจะช่วยดับร้อนในใจเธอได้ หวังให้สารแห่งความสุขช่วยบรรเทา ความตึงเครียดของสมองและร่างกายที่เหนียวล้ากับงานมานาน หลายสัปดาห์แล้วสินะ ที่เธอกับหล่อนไม่ได้มีโอกาสแบบนี้ด้วยกัน

มือใหญ่แต่สวยงามกอบกุ่มปทุมกัน ใช้แรงกับมันแค่เพียงเล็กน้อย เจ้าของมัน ก็ปล่อยเสียงร้องพึงใจออกมา พลอเรนขยับสะโพกเข้าหาคนเบื่องบนอย่างไม่ได้ตั้งใจ ทุกอย่างในร่างกายเธอเป็นไปอย่างอัตโนมัติ มันเริ่มขึ้นตั้งแต่ที่อัลร์จับเธอโยนลงเตียง จวบเธอ และแทบจะฉีกเสื้อผ้าเธอออกจากตัว

จำได้ว่าเธอออกแรงต่อต้านหล่อนไปเหมือนกัน ไม่ต้องการจะมีเช็ทซ์เพราะถูก บังคับ หากแต่ก็พบว่าไม่กี่นาทีต่อมา เธอรู้สึกตัวว่าเธอคิดถึงมัน อยากกอดร่างกายนี้ แทบขาดใจ และก็เป็นสองมือของเธอเองที่ร้องขอ ถอดเสื้อผ้าของหล่อนออก ให้ผิวกาย เนียนละเอียดและสรีระอันงดงามของแวมไพร์สาวแนบติดกับของเธอ คิดถึง...

และในนาทีนี้เธอขอลืมเรื่องอื่นๆรวมถึงคนอื่นๆไปชั่วคราว ต้องการจะมีเพียง เธอและหล่อนเพียงเท่านั้น เส้นผมยาวสีน้ำตาลทองของอัลร์ที่หล่อนลงมากด้ายเป็นฉาก กันพวกเธอออกจากโลกภายนอก เรียวปากสวยของหล่อนทำหน้าที่ได้ดีเช่นเคย เหมือน ลิ้นนุ่มๆที่เล็มได้ขออนุญาตเข้าไปชิมรสชาติของเธอในปาก พลอเรนอนุญาตทันที ที่เธอไม่มีแรงจะต่อต้านอะไร ยิ่งเมื่อรู้สึกได้ว่ามือใหญ่สวยๆคู่นี้กำลังลูบไล้ร่างกายของเธอด้วยความรัก เธอก็ยอมให้กับหล่อนทั้งใจ อยากจะหยุดนาที่นี้เอาไว้เพียงเท่านั้นด้วยซ้ำ ฉัน รู้สึกเหนื่อยเกินไปแล้วกับการแบกโลกเอาไว้บนบ่า ฉันก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น ทำไม..

“ฉันขอโทษ..” ฟลอเรนกระซิบเบาๆ กับเจ้าของเรียวกปากที่กำลังสัมผัสลำคอเธออยู่ ดวงตาคู่สวยคมกริบของอัลร์มองเธออย่างแปลกใจ หากแต่ไม่นานหล่อนก็ยิ้มให้และลงมาสัมผัสปากของเธออีกครั้ง คล้ายจะส่งคำตอบได้มากับมัน

อัลร์รักเธอใช่ไหม.. หล่อนยังรักเธออยู่.. ไม่ว่าเธอจะทำเรื่องอะไร ทำร้ายจิตใจหล่อนแค่ไหน หล่อนก็ยังรักเธอ ใช่หรือเปล่า.. หญิงสาวถามตัวเองก่อนจะยกสองมือขึ้นมาประคองใบหน้าของอีกคนเอาไว้ พาหล่อนให้ชะงักการเคลื่อนไหวอีกครั้ง

“ฉันรักคุณนะ คุณรู้ใช่ไหม..?” เสียงของเธอเต็มไปด้วยความกังวลใจ แต่มันก็คลายลงเมื่ออีกคนยิ้มตอบกลับมา อัลร์พยักหน้ารับ

“ฉันรู้.. ฉันถึงไม่ยอมปล่อยให้เธอหายไปจากฉัน ฉันรู้จักเธอดีกว่าที่เธอรู้จักตัวเอง..ฟลอเรน” เสียงนุ่มนวลกระซิบเบาๆ แวดตาเต็มไปด้วยความอบอุ่นข้างใน พาให้คนมองไม่ได้รู้สึกเลยว่า เจ้าของดวงตาคู่นี้ไม่ใช่มนุษย์เหมือนตัวเอง “และฉันก็รักเธอมากกว่าที่เธอรู้.. เธอรู้เอาไว้ด้วย..ที่รัก”

อัลร์จบประโยคนี้ด้วยจูบอันลึกล้ำแต่ต้องพยายามสะกดใจตัวเองเอาไว้ไม่ให้ความกระหายอยากอย่างอื่นตื่นขึ้นมา อาการบาดเจ็บของเธอจากฝีมือของจูเลียในร่างของเจนนี แม้จะหายดีแล้วจากที่เห็นว่าไม่มีรอยแผลอะไรที่ตัวเธอเหลืออยู่ เพราะเธอดื่มเลือดสำรองไปแล้ว แต่มันก็ยังไม่เพียงพอ เธอรู้ดี.. แต่เธอก็พยายามจะอดทนต่อไป

“แต่ฉันก็อยากจะบอกนะว่า ฉันไม่ได้รักคุณน้อยกว่าที่คุณรักฉัน..อัลร์” สาวเบื่องล้งกระซิบกลับ และคว้าจับมืออีกคนให้เข้ามาสัมผัสทรวงอกตัวเอง

ฟลอเรนช่วยอัลร์ออกแรงเค้นมัน เธอส่งเสียงครางดังอย่างตั้งใจและรู้สึกได้เลยว่า จุดอ่อนไหวของเธอนี้หว่างขาร้อนขึ้น มันกำลังเรียกร้องความสนใจ แต่ก็สิ่งหนึ่งที่เรียกความสนใจของเธอไปเหมือนกัน ร่างกายของแวมไพร์ตรงหน้าเกร็งแปลกๆ และเธอรู้ดีว่าเพราะอะไร

“คุณหิว..อัลร์ ต้มจากฉันสิ” อันเตอร์เสนอเพราะเธอเข้าใจกับอาการที่เปลี่ยนไปเร็วของคนชนิดใกล้

แวมไพร์ยังงี้ก็เป็นแวมไพร์ หล่อนยังคงต้องการเลือด แม้จะพยายามเก็บอาการเอาไว้ก็ตาม และเธอก็ยอมรับว่าเธอหงุดหงิดทุกครั้งทีที่หล่อนปฏิเสธเลือดของเธอ เธอแค่ต้องการจะช่วยเหลือหล่อน อยากให้หล่อนได้รับส่วนหนึ่งของตัวเธอเอาไว้ ให้เลือดของเธอได้เป็นส่วนหนึ่งเพื่อต่อชีวิตของหล่อนเหมือนที่ได้ทำมาแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้ ให้เลือดของเธอได้วนเวียนอยู่ในร่างกายหล่อน เป็นเครื่องเตือนใจให้หล่อนได้นึกถึงเธอทุกครั้งห่างกัน

“ไม่..ฟลอเรน เธอไม่ใช่อาหาร..ของฉัน” อัลร์กัดฟันปฏิเสธ เธอไม่อยากจะทำร้ายฟลอเรน เพราะกลัวจะหยุดตัวเองไว้ไม่ได้ และฆ่าหล่อน “ฉันไม่หิวหรอก เธอเข้าใจผิดแล้วละ” โกหกออกไป หวังให้หล่อนเชื่อและยั้งยั้ง แต่ยั้งของเธอก็แห้งแล้งเต็มทีอีกคนจึงมองเธออย่างไม่เชื่อนัก

ใช่แล้วละ เธอจะทนเอาไว้ได้นานสักแค่ไหน ในเมื่อฟลอเรนมีกลิ่นกายที่หอมมากถึงขนาดนี้ ยิ่งเมื่อได้ใกล้ชิดกันมากแบบนี้เธอยิ่งได้ยินเสียงเส้นเลือดในตัวของเธอ ดังชัดเจน ทั้งยังกลิ่นฟีโรโมนจากตัวหล่อนก็ยิ่งทำให้ปฏิเสธมันได้ยากขึ้น และอาการเกร็งแปลกๆของเธอก็ทำให้หล่อนรู้สึกถึงมันได้ชัดขึ้น สองมือของฟลอเรนกลับมาประคองใบหน้าเธออีกครั้ง ดึงเธอออกมาจากร่องอกของหล่อน อัลร์พยายามหลบตา เพราะรู้ว่าตาของเธอกำลังจะเปลี่ยนสี

“อัลร์.. ถ้าคุณรักฉันจริงอย่างที่คุณบอก ขอให้ฉันได้ช่วยคุณ”

แวมไพร์มองหน้าเธออยู่นานหลายนาที่คล้ายจะถามย้ำคำพูด เธอยิ้มพยักหน้ารับ และประคองใบหน้าหล่อนลงมาประทับจมพิตอีกครั้ง มือข้างหนึ่งเลื่อนลงไปสัมผัสจุดอ่อนไหวที่หว่างขาของอัลร์ และมันก็บอกเธอว่าหล่อนเองก็ต้องการไม่ต่างจากเธอ ฟลอเรนยิ้มระหวางการจูบ และโดยไม่ต้องขออนุญาตใคร ส่วนหนึ่งของเธอก็แทรกเข้า

ไปในตัวของอีกคนทันที ร่างกายบนตัวเธอกระตุกคล้ายสะดุ้งแต่ต่อมาหล่อนก็เคลื่อนไหวไปตามจังหวะของมือเธอ และเป็นไปตามคาด อัลริชจัดการควบคุมทันทีเมื่อความกระหายครอบงำร่างกาย

ฟลอเรนหลับตาและเฝ้มปากแรงเมื่อรู้สึกเสียวแปลบที่ลำคอ และรู้สึกว้าวเธอกำลังถูกดูดพลัง หากแต่ในเวลาเดียวกันนั้น จุดอ่อนไหวที่หว่างขาของเธอก็ร้อนขึ้นหรือคมเขี้ยวของอัลริชจะช่วยกระตุ้นอารมณ์ให้เธอ

ไม่กี่นาทีของความเจ็บ แวมไพร์ก็ผละออกไปและจูบขอบคุณเธอที่ริมฝีปากบอกได้ว่า หล่อนเรียบร้อยกับมันแล้ว และแล้วฟลอเรนก็ได้ยินเสียงตัวเองครางในลำคอกับรสชาติเลือดของเธอในปากอัลริช มันเป็นความรู้สึกแปลกแต่ก็ไม่ได้แย่นักที่ได้กินเลือดตัวเองผ่านอีกคน และเธอก็ได้ยินเสียงตัวเองพูด

“ฉันต้องการคุณ..อัลริช เดี๋ยวนี้!” โดยที่ไม่ต้องบอกซ้ำ ความสาวสะพรั่งของเธอก็ถูกแทรกเข้ามา สะโพกของเธอขยับรับมันทันทีเหมือนกับร่างกายที่เริ่มเคลื่อนไหวเป็นจังหวะให้เข้ากับอีกคน

นิ้วเรียวยาวของอัลริชสร้างความมหัศจรรย์ได้เสมอ และฟลอเรนก็พบว่าเธอขอลึกตัวขึ้นมาอยู่ด้านบนบนตัวหล่อนแทน แต่ไม่ยอมให้สิ่งที่เชื่อมโยงกันอยู่ขาดจากกัน และในตำแหน่งนี้ มันทำให้เธอรู้สึกถึงสิ่งที่อยู่ในตัวเธอได้มากกว่าเดิม ร่างของเธอเริ่มขยับไปพร้อมกับอีกคนอีกครั้ง

ใบหน้าของอัลริชถูกบังคับให้อยู่ระหว่างทรงอกทั้งสองของเธอ ด้วยมือข้างหนึ่งของเธอที่ซ่อนศีรษะด้านหลังของหล่อนเอาไว้ โดยที่มืออีกข้างยันเอาไว้กับที่นอนเพื่อพยุงตัวเอง เก็บน้ำหนักตัวของตัวเองเอาไว้บ้างระหว่างที่หล่อนใช้มือข้างที่ว่างช่วยประคองบั้นท้ายของเธอและช่วยส่งเสริมการเคลื่อนไหวของตัวเธอไม่ให้ติดขัด เพียงไม่นานเธอก็รู้สึกว้าว ร่างกายของเธอรับกับความรู้สึกเร้าร้อนแบบนี้ไม่ไหว และมันก็จะเปิด

ออกมาพร้อมเสียงร้องที่ดังกว่าครั้งไหนในคืนนี้ และนี่ก็เป็นนาที่ที่สารเอนโดรฟินส์ได้ทำหน้าที่ของมัน กับจุดออกัสซึมของเธอ

ฟลอเรนรู้สึกผ่อนคลายทั้งร่างกายและจิตใจขณะที่เธอทิ้งตัวลงบนตัวอีกคนอย่างหมดแรง เธอพบตัวเองยิ้มทั้งที่เหงื่ออาบไปทั้งตัวและบอบช้ำเล็กน้อยตรงจุดนั้นที่อัลริยังคงอยู่ในตัวเธอ

“ฉันรักคุณที่สุด รักที่สุด...” เธอพูดพร้อมกับที่พบว่ามือตัวเองเลื่อนไปหามือของอีกคนและนำมันขึ้นมา แม้ว่าจะเสียดายสัมผัสที่รู้สึกได้ถึงความเชื่อมโยงนั้นก็ตามเธอก็ต้องการจะเป็นอย่างอื่นมากกว่า

ดวงตาของเธอมองตาหล่อนขณะนี้น้ำพวกนั้นที่มีน้ำหวานจากตัวเธอติดอยู่ขึ้นมา นำเข้าไปในปากตัวเอง ฟลอเรนเห็นอัลริแอบกลืนน้ำลายกับท่าทางของเธอที่คล้ายจะเวิรด์อ้อยอิ่งกับสิ่งที่กำลังรับประทาน ก็มันคือรสชาติจากตัวเธอเอง และเพียงไม่กี่นาทีให้หลัง เธอก็พบว่าเธอถูกกดลงกับที่นอนอีกครั้ง อัลริยิ้มที่มุมปากกับประกายตาที่บอกได้ว่าหล่อนกำลังจะทำอะไร และใช่ เธอยิ้มรับมัน กับคืนนี้เท่าไรก็ไม่พอ..

“เธอทำให้ฉันคลุ้มคลั่ง..ฟลอเรน” หล่อนพูดเพียงแค่นั้นและเลื่อนตัวลงไปปลายลื่นนุ่มได้ลงไปตั้งแต่หว่างอกของเธอ ผ่านหน้าท้องแบนราบที่เกร็งกล้ามเนื้อรับสัมผัส จากนั้นก็ถึงจุดนั้นที่มันยังเรียกร้องความสนใจไม่เลิก

ฟลอเรนพบว่าเธอต้องกดศีรษะของอัลริไว้ด้วยสองมือ บังคับให้หล่อนไม่ไปไหนขณะที่ปลายลื่นอันเชี่ยวชาญกำลังเก็บเกี่ยวความหวานจากตัวเธอ และสะโพกของเธอก็ขยับแรงขึ้น ลืมความปวดเมื่อยไปชั่วคราว เช็ทซ์กับอัลริมันช่างเร้าใจไม่เคยเปลี่ยน

“อัลริ.. มากกว่านี้.. ได้โปรด...”

มันต้องโทษความเครียดที่มีมากเกินไปที่ทำให้เธอต้องการเรื่องแบบนี้มากกว่าปกติ และอีกคนก็คงจะรู้ดี จึงได้ยอมทำตามใจและนำเธอมาสู่สถานการณ์นี้ตั้งแต่ตอน

แรก นิ้วเรียวยาวของอัลร์แทรกเข้ามาในตัวเธออีกครั้ง และเธอรู้สึกว่ามันลึกขึ้น จนเธอต้องกัดปากตัวเองไม่ให้ร้องดังเกินไป

“ไม่แน่ใจว่า มาเยี่ยมมาที่นี่หรือยัง แต่ที่แน่ๆ แอลกับเงินนี้อยู่ในห้องที่ไม่ได้ไกลจากห้องนอนของอัลร์ห้องนี้เลย หวังใจว่า แผลคนนั้นองคนนั้นคงสามารถจัดการกับน้องสาวของเธอได้ อย่างน้อยก็เบี่ยงเบนความสนใจหล่อน

และแล้วฟลอเรนก็พบว่าเธอคิดเรื่องอื่นไปได้ไม่นาน สมอของเธอก็ปราศจากสิ่งใด ร่างกายเกร็งตัว เธอไม่สามารถหยุดเสียงตัวเองเอาไว้ในลำคอได้อีกต่อไป มันกระอักออกมาพร้อมสารเอนโดรฟิน มารู้ตัวอีกทีก็พบว่าอัลร์ทั้งตัวลงอย่างหมดแรงบนอกเธอ หอบหายใจแรงไม่ต่างจากที่เธอเป็น

ได้กำลังคืนกลับมาเพียงเล็กน้อย ฟลอเรนก็พรมจูบลงที่ศีรษะอีกคนที่เธอทอดหล่อนเอาไว้ ได้ยินเสียงอัลร์ถอนหายใจเบาๆอย่างผ่อนคลาย เรียวยาวสวดยปรากฏรอยยิ้มบางๆ

“ฉันคิดถึงเวลานี้กับเธอ..” อัลร์กระซิบเบาๆกับหน้าอกเธอ ก่อนจะซุกหน้าเข้าไปในระหว่างเนื้อนุ่มทั้งสอง คล้ายเด็กเล็กๆที่ซุกหาความอบอุ่นจากอกมารดา

และฟลอเรนก็พบว่ามือของเธอขยับลูบศีรษะหล่อนอย่างถนอมและรักใคร่ วางใบหน้าแนบกับเส้นผมนุ่มดุจแพรไหม หลับตาลงพร้อมเสียงกระซิบเบาๆที่ออกมาก่อนที่เธอจะปล่อยให้ตัวเองหลับไปเพราะความเหน็ดเหนื่อยที่มีความสุขนี้

“ฉันอยากจะหยุดเวลาเอาไว้ ให้โลกนี้มีแค่เรา ถ้าเป็นไปได้นะอัลร์”

ใช่..ถ้ามันเป็นไปได้.. แต่มันไม่มีทางเป็นไปได้ ฉันรู้ดี.. เมื่อเราหลุดจากห้องนอนห้องนี้ไป ชีวิตของฉันกับคุณก็จะต้องกลับมาวุ่นวายเหมือนเดิม แต่ฉันก็ดีใจที่ได้รู้ว่า ฉันจะมีคุณอยู่ด้วยกันเสมอ..แวมไพร์ที่รัก..

